

PHONG HOA

Ở MÙA XUÂN

GÍA 0.20

MÙA XUÂN NÀY

HIỆU ANH

HU'ONG-KY

84, HÀNG TRÔNG

Sẽ tổ chức một cuộc thi chụp ảnh
hoa-khôi, cho toàn cõi Đông-Pháp

CÓ NHIỀU GIẢI THƯỞNG
ĐIỀU LỆ SẼ ĐĂNG SAU

ĐẶC TÍNH CỦA CUỘC THI NÀY :

SẼ CHẤM NHỮNG BỨC ẢNH DỰ-THÍ THEO :

- 1° Giá-trị mỹ-thuật của tờ ảnh
- 2° Sắc đẹp người trong ảnh

RƯỢU NGON LẠI CÓ BẠN HIỀN

Cụ Tam-Nguyên trong bài «viếng cụ Văn-Đĩnh» có nói :

« Rượu ngon không có bạn hiền,
Không mua không phải, không cần, không mua. »

Ở đời, tìm được bạn hiền không phải là dễ, mà mua được một thứ rượu ngon, vừa dở, vừa lành, vừa thơm, vừa êm giọng vừa rẻ tiền mới là khó ! Khó mà tìm được mới hay. Thi đây... Trong dịp Tết Nguyên-đán này, ta sẽ có rượu.

Hồng-quý-Hương

Fai-quê-lộ
Sứ-quốc-công
Ngũ-da-bì
Kim-quất-tửu

để thưởng xuân rồi các bạn Lưu-linh sẽ dùng dài mà ngâm :

« Rượu ngon lại có bạn hiền,
Thơm, ngon, lành, dở, rẻ tiền, giọng êm. »

AI MUỐN LÀM ĐẠI-LÝ ĐỘC-QUYỀN ĐẾN HỎI M. A-HÙNG 76, HÀNG BÔNG, HÀ NỘI.

ĐÈ LAOXUBEN ĐƯỢC Ở NHÀ MÀY TỜ NHẬT ĐẾN PHÁP

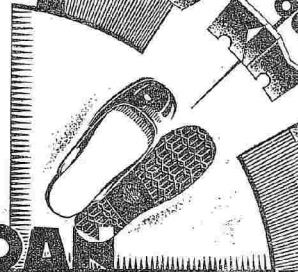
ÊM NHƯ CRÉPE MÀ KHÔNG CHƠI NHƯ CRÉPE
NHẸ NHƯ GIA MÀ KHÔNG NGẤM NƯỚC NHƯ GIA.
DỪNG CỬ RỒI CỨNG KHÔNG Ớ RA NHƯ CRÉPE
HOẶC BẠI RA NHƯ GIA.
BÊN GẤP-BỐN NĂM LẦN CRÉPE VÀ GIA.

SÁNG CHÈ

95, RUE DE LA SOIE (PHỐ HÀNG ĐA GI), HÀ NỘI
manufacture
moderne de
chaussures

VAN-TOÀN

phối nhân kỹ có dấu hiệu

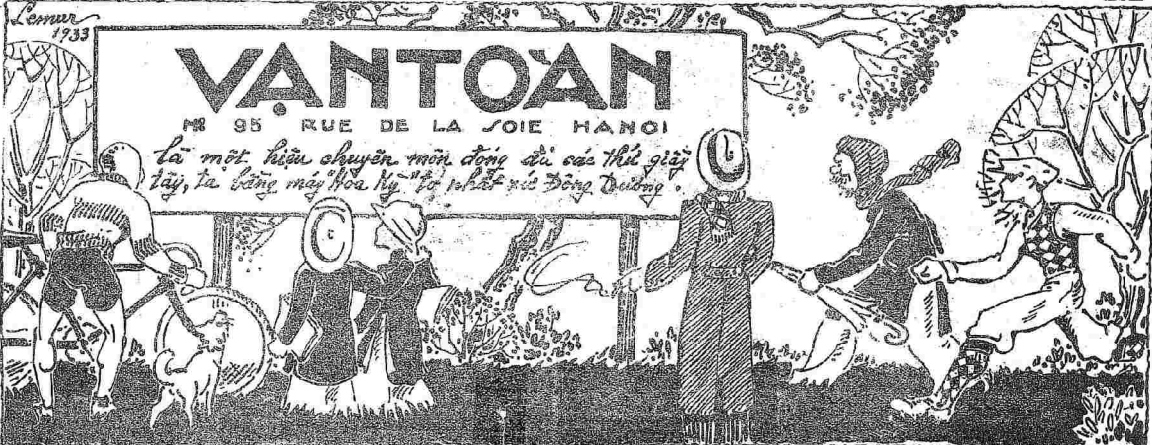

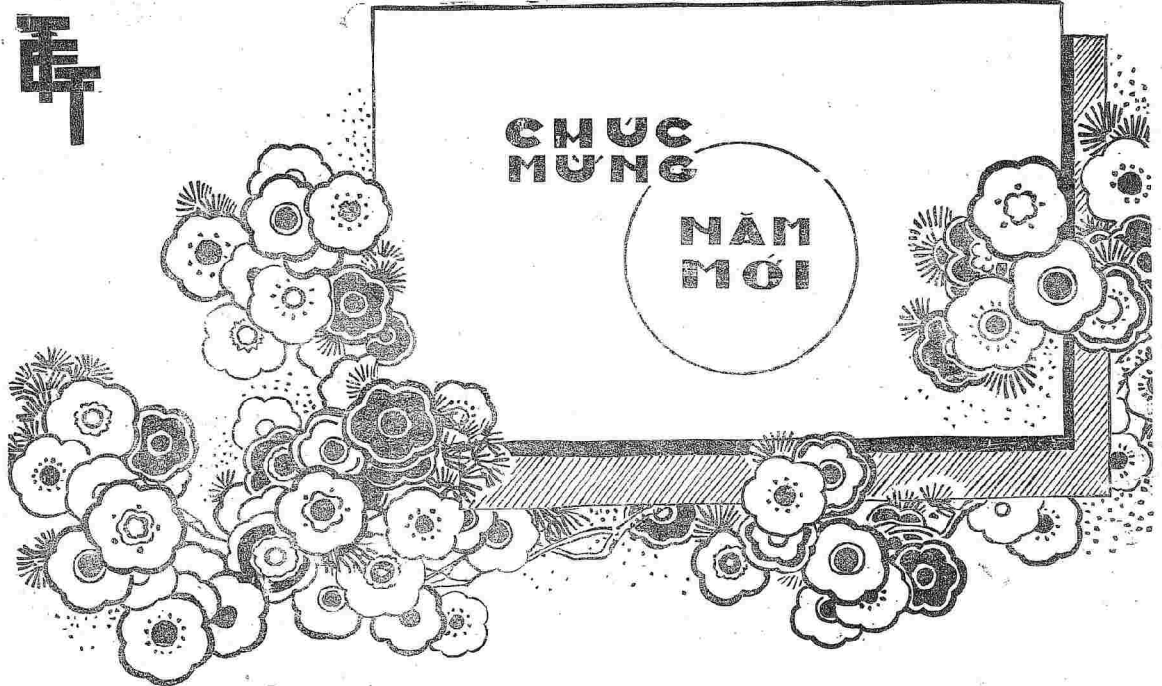
K H U E

VANTOÀN

№ 95 RUE DE LA SOIE HANOI

là một hiệu chuyên môn đóng giày các thứ giày tây, ta bằng máy "Hỏa Kỳ" tại phố Hàng Bông, Đông Kinh.

XUÂN VỀ

Với tiếng pháo nổ, những cơn gió lạnh đưa hạt móc qua những vườn hoa mai, nhắc cho ta rằng một năm đã qua.

Một năm qua. Một năm lạnh lẽo, thán nhiên qua như ngàn vạn năm khác, đậm bạc như ông Tào không thương, không ghét ai. Đối với khoảng thời gian vô tình ấy, còn có cảm tưởng gì nữa? Ta có nhớ, có tiếc cũng chỉ nhờ tiếc nổi thống khổ, điêu hoan lạc của ta thên rết nên cái nền lạnh lùng của thời gian lạnh lùng...

Một năm qua,

Mưa phùn, hoa ướt, về ẩm áp của xuân tới mon trơn, óm áp trái tim ta, khiến ta nở một nụ cười kín đáo, quên những vết thương cũ, mong mới, ao ước một đời đầm ấm, dễ dàng hơn xưa.

Thấy xuân về, lòng ta xúc động, náo nức như tưởng, với hoa đào đỏ thắm, với lộc mai xanh tươi, người ta trẻ lại, lòng

ta mạnh mẽ, khoan khoái hơn. Là vì ta chịu ảnh hưởng của mùa xuân tới, đã làm nảy lộc non trên cành cây khô; xuân tới đã làm cho khí huyết ta xông tráng, làm cho lòng ta vui vẻ; ta cũng cùng hưởng một phận với cỏ cây chung quanh.

Ta thấy ta vui với gió xuân, đắm thắm với hoa xuân, là vì ta ở trong tuổi thanh-niên, cái tuổi xuân đáng mến, hy-vọng của các nhà lão thành, hy-vọng của cả một nước.

Thanh niên xưa nhiễm những nỗi buồn u ám chung quanh, hoặc trí to không đạt được, hoặc bị áp chế trong khuôn khổ, vì nhiễm những tư tưởng yếm thế của đạo Lão, đạo Phật, đều rủ nhau sâu thắm.

Nhưng cũng như dòng hể, xuân về, những hợng thiếu niên buồn bã, đã nhường chỗ cho hợng thiếu niên hăng hái, có quả cảm, có chí phấn đấu, vui vẻ mà hành động, cố mong đạt

được lý tưởng: nâng cao dân bình dân về trí thức, về hình thể.

Tuổi thanh niên là tuổi bông bột, sôi nổi, không e lệ rụt rè như khi còn ấu trĩ, cũng không dè dặt sợ hãi như lúc đã lão đại. Nhưng sôi nổi, bông bột không phải là nhắm mắt theo liều như đàn cừu; trước hết, thiếu niên ta phải suy nghĩ cho lung, bất cứ về vấn đề gì, cũng phải bỏ hết định kiến, lấy lương tri mà xét đoán cho tinh vi, rồi khi đã hiểu, đã chịu biết thế nào là hay, là hữu ích, không nên quân công, quân sức, đem hết linh thân vị tha, xả kỷ mà đứng tay vào việc, hăng hái, hùng dũng, sôi nổi, bông bột tiến, tiến cho đến bao giờ lý tưởng đạt mới thôi. Dầu cho lúc hành động sẩy da sứt trán, khổ sở làm than cũng vẫn lấy nụ cười mà đối phó. Điều cốt nhất, là trong khi hành động, ta phải thành thực như nụ cười của mùa xuân đầm ấm.

Từ Ly

Một

Còn mờ ma báo Đông-Phương, cứ mỗi năm lại cho ra một độc-giá một lối văn kiểu mẫu vào dịp long-trọng như ngày kỷ-niệm đệ nhất hay đệ nhị chu niên, lời văn thiết-tha lắm lời khiên ai cũng bắt mũi lông rơi lụy, trạnh thương hại đến số phận tờ báo của ông Nguyễn-quốc-Tuyết mà phải viết ra mấy xu mua để nên mũi từ làm.

Nay năm Quý-dậu qua, tết đến cũng là một dịp long-trọng khiến ta cũng có thể theo báo Đông-Phương mà tha thiết rằng :

« Trong một năm có 365 ngày, có 52 tuần lễ, mà mỗi tuần lễ, báo ra có một kỳ, tuy chưa được hàng ngày cũng quốc-dân tay bắt mặt mừng, nhưng tuần nào cũng đã được cùn: uhaa một lần chia vui sẽ buồn, ngậm cay nuốt đắng... »

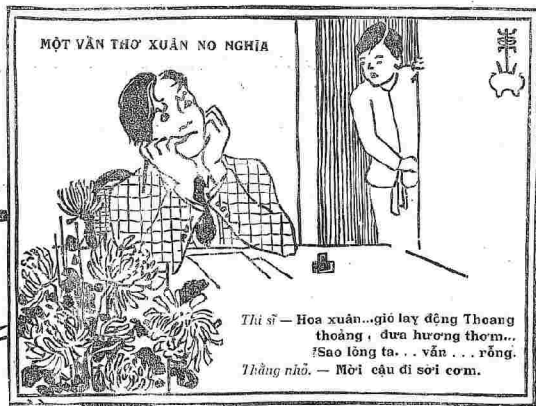
Song chợt nghĩ ra rằng năm là năm ta, tết là tết ta, mà mấy ngày tết niên, lên giọng anh khóa ngõ ba đường, có lẽ rông cả mấy ngày tết mất.

Cho nên đành ngậm sâu nuốt tủi, giờ nghề của Nguyễn-văn-Vinh Tử, Ngạc Tử ra bởi tiền định một quẻ... xem năm vừa qua, Phong-Hóa đã làm được những gì rồi.

Làm những gì ? Có phải là làm « hương đạo cho quốc - dân » », đưa đường chỉ lối « cầm cân ngón loan » như những lời tự hạ của những bài phi-lê của cơ quan tiền thủ giết lời không ? Có phải đã đem những bài nghĩa lý viển vông, thiên hồ bát sát ra đây đời, đem một áng văn ra thờ phụng như quốc hồn quốc túy, đã uống rượu giữ gìn phong-hóa đến lúc điêu tàn rồi không ? Có phải đã đem mối sầu ngàn năm rơi rắc vào tâm hồn thanh-niên để ru nhau ngủ như... độc-giá báo Trung-Bắc không ? Phong-Hóa có phải là nhà nho nửa mùa, hay ông cụ giá cụ non nao mà dám coi cái can đảm, cái chí hùng quý hóa ấy, Phong-hóa chỉ mong sao là

một người bạn của độc-giá thôi.

Nguyễn vọng bao giờ cũng quá sức người. Trong một hoàn cảnh chật chội như ở nước ta, dám mộng tưởng sống theo lễ phải, theo nghệ thuật có khác gì con chim bị nhốt trong lồng lại có cái cuồng vọng đập cánh bay cao lên tận đám mây trắng trên mù khơi. Cái lồng sơn son thiếp vàng đẹp đẽ, lồng lầy như cái điện thờ thần, là cái đạo Nho, đạo Tống nho chặt bẹp, cùn nệ. Cái lồng sơn ấy, các nhà nho nửa mùa thầy đều tôn trọng, kinh cần như một đấng cứu thế, lòng son cũng không dám quét lại, rỉ sắt cũng không dám thay đi, cho nên con chim nào cá gan vỗ cánh đập vào trần song, tìm chỗ số lông, làm hủy thương đều cái lồng

MỘT VĂN THƠ XUÂN NO NGHĨA

Thi sĩ — Hoa xuân...gió lay đặng Thương
thoàng, đưa hương thơm...
Sao lòng ta... vẫn... rông.
Thằng nhồ. — Mời cậu đi soi cơm.

— Năm mới cháu chúc cụ thêm đẻ... thêm đẻ!

MÂY NỤ CƯỜI ĐÀU XUÂN

LÝ TOÉT. — Thời thế là giao thừa rồi đã bước sang năm mới rồi đây, không biết ai xông đất nhà mình năm nay cho được phát tài phát lộc!

đẹp, họ liền sùm lại mở, cần, rụng rời lông, cánh.

Nhưng cũng may những giây giàng bước của nho giáo không chắc bằng những trăn song sắt của cái lồng sơn thếp : đáng tiếc thay cho quốc hồn quốc túy ! Những giây ấy, lâu ngày đã mục nát, như đời một trận gió mạnh là đứt : trần gió ấy là tinh thần của tây phương, nhờ đó con chim nó được số lông : đáng ngán cho sự cố hủ !

Đã thoát ra được cái lồng nho giáo, giữ cho khỏi vương vào cam bẫy đại gia-đình, lọt qua những lưới cò tục, con chim nó còn phải làm tổ mới mà ở. Phải đi, còn phải xây lại. Lý tưởng cũ đã xếp bỏ, phải đi tìm lý tưởng mới : thật là một sự khó-khăn, khó khăn hơn là việc ông Phạm-lê-Đông

đi tìm chữ số, khó khăn hơn là việc ông Phan-Khoi đi tìm cơ lý-luận.

Bơ vơ như chiếc nhạn lạc đàn, như chiếc lá bay theo chiều gió, thanh-niên đi tìm nghĩa lý của sự sống. Mãi miệt tìm, một mình một bóng, không người hiểu, không người giúp đỡ, họ chán nản, họ buồn, buồn rầu buồn rĩ, vẩn vơ thâm sinh ca từ đây : bề oan, bề khổ, bề trần chìm nổi, bề ai đây với, biết bao nhiêu là biển rộng chứa đầy những điều sầu tư đau khổ của các văn-sĩ đau tim.

Sầu thán nhiều rồi ! Phải cười. Lê dương thiên phải vậy, nếu ta không muốn chìm đắm cả linh hồn vào nơi khổ hải, nếu ta không muốn diệt vong. « Phải mạnh mẽ mà sống, sống để mà hành động » như lời Nhất-Linh đã

NAY MAI SẼ ĐĂNG

ĐỜI MƯA GIÓ

Xã-hội tiểu-thuyết

CỦA KHÁI-HƯNG VÀ NHẤT-LINH

AI CẦN KIỂM ĐẠI-LÝ TRONG NAM

HIỆU THANH-THANH MỚI MỞ Ở VÀO 3 CÁN PHỐ LẦU ĐỐC HAI CÁN ĐƯỜNG LỚN SAIGON, N° 38 RUE PELLERIN VÀ N° 118-120 BOULEVARD DE LA SOMME

BÁN VÀ LÀM ĐẠI-LÝ

- a/ Đủ các thứ văn phòng và học liệu. Báo chí và sách vở bằng Pháp-văn Quốc-văn có giá trị.
- b/ Đủ các thứ giao, nhung, kỳ, quế, cec, sơn, hoàn tán, và các thứ thuốc, thứ dầu có danh tiếng.
- c/ Các thứ hàng to lụa do người mình chế tạo và hết thảy các món hàng nội hóa khác.

Thư điếm, được phụng và các nhà công nghệ trong nước. nếu muốn cho hàng các ngài tiêu thụ trong Nam, thì xin viết thư cho: M. HỒ-HỮU-NHÀ, chủ nhân hiệu THANH-THANH SAIGON. NÊN CHÚ Ý ĐẶC BIỆT LÀ hiệu THANH-THANH không những xai số tiền lớn về Quảng-cáo trong các báo chí mà lại đặc phải 3 người Commis-voyageur đi khắp lục tỉnh cử động những thứ hàng mà hện ấy lãnh làm đại-lý.

NĂM QUA

nói. Tôi nói thêm « phải hành động theo một lý tưởng tối cao: vì người và châu thật, phải hằng bài theo một con đường mới, có linh hồn bình dân, không chịu khuất phục thành kiến, lấy lương trí mà xét đoán, theo lẽ phải mà ăn ở ». Còn quốc hồn quốc túy, lẽ nghĩ quên, cổ tục lười, oán thần thánh ma quỷ, còn những mê tín dị đoan, di sản của ông cha để lại, ta hãy lại mần mợ cho danh: ta phải theo đạo hiếu của đức Khổng « chăm nom » đến nó, đánh đổ nó đi.

Đó là phương châm của Phong-Hóa. Thật là phương châm của lũ trẻ con, thật là lý tưởng của đồ mạch què: giọng rục rục của ông Nguyễn-khắc-Hiếu và lý luận Phan-Khoi của ông Phan-Khoi làm ăn như vậy.

Nhưng Phong-Hóa không phải là tạp chí Annam, có lấy đã mới tiến... lại lại. Lấy khối bài trào phúng làm phương pháp, Phong-Hóa cũng không phải như Phụ-nữ Thời đàm, quảng cáo số hai hay hơn số một, số ba hay hơn số hai... số ba vạn hay hơn số chín nghìn. Lưu theo thời thế, Phong-Hóa tìm đường đạt mục đích.

Rượu, nước mắm
Trong năm vừa qua, có việc rượu và việc nước mắm là quan trọng, sự bông lơn gác một bên.

Độc quyền hóa tam quyền, ba lò rượu: Văn-Điện, Vạn-Văn với Fontaine.

Phong-hóa vốn ưa thanh tịnh, từ khi thấy ông Hiếu hơi men chuyển

choáng hóa ra mộng mị, sợ những đảng Lưu-linh mặt đỏ như sớ gấc, hùng hổ hơn... sự từ cái lúc bắt được chồng dưới sớm chim em, hồ hào lấy nước trong để cúng, uống nước cho hợp vệ sinh. Nhưng than ôi! Vệ sinh vốn không phải quốc hồn quốc túy của ta, còn nước trong, đầu thành, ma quỷ lại không ưa, nên những con công đệ tử, những lý Toét xã Xê vẫn còn say lẩn say lức... như cái thổ hổ khi Đào viên kết nghĩa.

Nước mắm thì nay truyền đã tác tệ như bị động theo lối đứt nút « tác tệ » Herméticos của ông Granval rồi, vậy xin miễn mở bụng nó ra như ông Nguyễn-thừa-Đạt độ nào.

Các ông nghị
Truyện nước mắm tác tệ, truyện các ông nghị viên dân điều cũng tác tệ rồi, đầu các cụ nghị râu dài trong Trung-kỳ hay các ông nghị không gặt - điều này còn để lại hồi các ông nghị - cũng vậy: hợp nhau lại mười hôm, linh tiền phụ cấp, rồi... giải tán. Công việc các ông to tát lắm. Ông Phạm-buay-Lục đem trái tim về nhà ở Trung-Bắc, ông Nguyễn-hữu-Hoan đem con mắt « cá vờn nhau » về thả ở hồ Tây, ông Vũ-văn-Định vác về mặt lạnh lưng bị mất về ăn một núi bất định, ông Ngạc-vân-Đông đương lấy đã để ra to Thanh-niên chết yêu của ông, ông Lê-thành-Y về ăn no ngủ kỹ để đợi sang năm lại sẽ dân điều ích quốc lợi dân...

Làng báo
Nói đến điều ích quốc lợi dân lại nhớ đến các báo. Năm qui-dậu là năm võ tở báo. Đua nhau ra như chấu chấu báo báo, lại đua nhau lạng lẽ chết như ruồi gặp lạnh, ai báo chí có bệnh thời khí mới dịch?

Rạng - Đổng, Thanh - Niên, Tiêu-thuyết tuần-san, Tân-Thanh, Thương-bào (ngoài Bắc), Tiên-Long, Văn-Học tuần-san, Thanh Nghệ Tĩnh tân văn (trong Trung), gặp thời tiết đều đưa ra đời hay sống lại.

Mùa may quay cuồng một đạo tranh khôn tranh khéo, tranh xấu tranh thô, rồi lần lần tắt nghỉ: Đông-phương, Thực-Nghiệp, Tân-Thanh, Bắc kỳ Thề-thao, Rạng đông, Phụ-nữ tân-tiến, lần lượt đưa nhân ra nghĩa địa: « có lẽ thế lại ích quốc lợi dân ».

Phụ Nữ
Năm vừa qua, phụ nữ Việt Nam tiến rất mau... ở trên mặt giấy. Những lời hô hào cổ động chỉ em Nam Bắc đứng mưu sự giải phóng nghe ra ghé gớm lắm: ai không phụng những bậc cầu quốc anh hùng Việt Nam mạnh mẽ, hùng hổ, quả quyết, đừng cảm... trên mặt tờ giấy?

Vi các có cho trần thế là nhỏ nhen, hành - động là đétien ebang, mà các có không thêm dùng tay vào việc, coi sự thực hành ý tưởng của có như không đáng để tay các có hạ cổ đến? Hay vì đầu mà họ hào được cái sản quần, các có ở để cái sản bô vàng thành chỗ phôi quần, ham chuộng thế thao, các có ở tập thể thao... trong buồng? Mà lạ nhất là các có nhan nhản trên tờ Phụ-Nữ trước kia, nay đi đầu mắt cá? Đến hồ Tây, hồ Gươm xem cá rốn chẳng? Hay là đã đổi dạng thay hình lần đầu ông ròi đây? Thôi, cũng là tiền chữ số!

Nhân vật Phong-Hóa
Các có hết quay cuồng, đã có nhân vật Phong-Hóa thế chân. Mỗi ngày một đông, bon lâu la của Hồng-hoang chủ trại ở lẩn « Tuổi có tân thời » vẫn hoạt động như trên sân khấu.

Tham-mưu Nguyễn-văn-Vĩnh vẫn là tay tương số như xưa, tay ông ai thành kinh Niêm lịch thông thư lần này là lần sau rồi.

Bắt đầu sang năm, còn đâu là sách để xem ngày xấu tốt còn đâu là những điều mê muội huyền bí lẩn cho óc bủ lẩn của dân quê họ lự thêm? Còn các thầy bói, thầy tướng: Quý-cốc-Tử, Tân-cốc-Tử, Thành-cốc-Tử, ở Quảng-dông, Quảng-tây bị đuổi sang đi hai cho Việt-Nam nổi nghiệp thầy tướng Vĩnh: thật là một điều đáng mừng cho học hồn quốc túy, đáng lo cho nền văn-minh... lo cho đến lúc các ông... từ lẩn.

Tham mưu Hiếu chỉ giáp về năm ở núi Ba-vi, cầu khẩn trời tiên biển Ba vi ra bả hổ.

Ông Phạm vọng Chi tán tụng « tình y-y » ở báo Thanh-Nghệ-Tĩnh tân văn, cứ nay y-y, mai lại y-y, nhưng nay đã hết y-y rồi.

Ông Phan Khoái bỏ đất Nam, ra đất Bắc, tìm đến nhà có Phụ Nữ, há hời cho có sống lại, rồi vài lý luận ra đây cọt, đây trang, đến nay chưa hết.

Ông Lê Dư đi tìm văn mới, ông Nguyễn trọng Thuật đi tìm thuyết mới, hai ông đi, đi mãi, không biết bày giờ đến đâu mà không thấy đầu nữa: có lẽ các ông ấy đi về đời cổ sơ. Sang năm không thấy các ông ấy về, có lẽ phải đi vào rừng sâu núi thẳm, tìm mới thấy... Hay là sang Phi Châu,

hỏi lũ mọi ăn thịt người.
Hai ông đi về đời cổ, cũng may có ông Nguyễn văn Tô đi về đời mới, - cái búi tóc, tiền biểu cho sự có hủ, thời từ nay không có nữa: quốc hồn quốc túy nay còn đâu?

— Còn bạn bạc ở nơi thôn quê, thành thị, còn vẫn vương ở óc lý Toét, xã Xê, còn giải giặc ở những miếu, những điện, vẫn vơ ở đình làng ở, bãi tha ma... van cũng chưa đi cho, đuổi cũng không nỡ rút. Đành phải chờ ra giêng, ngày rộng tháng dài, ta mở hội hè cũng lễ từ phủ... ngũ huyền, mượn thầy phũ thầy chiêng « quốc hồn quốc túy » bắt ròi đi nơi khác: sang Lào, lên ở với mọi.

Nhưng than ôi! lúc đó còn đâu là cổ hủ nữa!

Từ-Lý

LY TOÉT GIẢNG NGHĨA

CON LY TOÉT. - Thầy ơi người ta làm cái pháp thế nào mà nó nói thầy nhỉ?
LY TOÉT. Sao con đi học mà con dốt thế con, người ta dốt thì nó nói chứ con thế nào nữa!

TỰ LỰC VĂN ĐOÀN
ĐUỔI QUYỀN GIÁM ĐỐC CỦA ÔNG NGUYỄN-TƯỜNG-TAM

Đã xuất bản
HỒN Bướm Mơ Tiên của Khai-Hưng (hiệu bán hết)
VÀNG VÀ MÁU của Thế-Lữ
ANH PHẢI SỐNG của Nhất-Linh và Khai-Hưng
NỮA CHỪNG XUÂN của Khai-Hưng

Đương in
HỒN Bướm Mơ Tiên của Khai-Hưng (in lần thứ hai)

Sắp in
MÂY VÀN THƠ của Thế-Lữ
GIÓNG NƯỚC NGƯỢC của Tú-Mỡ
CÁNH HẰNG HOA của Khai-Hưng và Nhất-Linh
GÓI TẠC ĐẠM của Thế-Lữ
GIÓC ĐƯỜNG GIÓ BỤI của Khai-Hưng
DÂN QUÊ của Tự-lực Văn-đoàn.

Từ ngày bán-tiệm khai-trương đến giờ, được Quý-khách chiếu-cổ rất đông, cảm lấu thịnh-tinh, nay nhân dịp Tết, ăn-tiệm có trần-thiết lại, và có mướn thêm đầu-bếp rất khéo, để khỏi phụ lòng chiếu-cổ của các bạn xa gần.

HÔTEL LẠC-XUÂN
Nº 55, Rue de Coton, HANOI

CÂU HẰM NĂM MỚI
Rằng năm « QUÝ DẬU » đã qua, Đến năm « GIÁP TUẤT » có giá hay chưa? Còn điều chi nữa mà ngờ.
Chụp hình « HUÔNG-KÝ » bao giờ cũng xuân.
Nghìn năm vẫn giữ tinh thần.
Cố H. Khâm-Thiên

HỒA ĐÀU XUÂN

HẢI HOA

Nhẹ nhàng, em hái dóa hồng tươi,
Dưới vè xuân chèo buồm sớm mai,
Trong lúc chim xuân mừng nắng mới
Nhướn dáo sắc trắng khóm hoa mai.

Em thấy lòng em chưa cảm hoài,
Lặng lẽ gió lá nhủ bên tai :
« Vườn xuân đậm thâm tình ẩn giấu,
« Thơ thẩn vì đâu, xuân nữ ơi ! »

Tình quân em ở chốn xa xôi,
Chắc thấy xuân sang, cũng ngắm ngời
Cho kẻ tựa Thời-gian ngóng ban,
Mắt buồn trông thấy cảnh xuân vui.

Rũ hạt sương hoa, giọt lệ rơi,
Nàng hoa ân ái để lên trời,
Tình quân nếu cũng trông mây, hẳn
Cảm thấy tình em thả tuyệt vời.

Có ai đem họ dóa hồng tươi,
Đề ban lòng em đón lấy cái
Bên phía trái tim chàng hiền thê :
— Trông hoa hằng tưởng miệng em cười.

Thế-Lữ

TIẾNG SÁO THIỆN THAI

Ánh xuân lướt cổ xuân tươi,
Bên rừng thổi sáo một hai Kim Đồng.
Tiếng đưa hieu hát bên lòng,
Buồn ơi ! xa vắng, mệnh-mống là buồn...
Tiên Nga tóc sỏa bên nguồn,
Hàng tùng rừ-rừ trên cồn đầu hia ;
Mây hồng ngừng lại sau đèo ;
Minh cây nắng nhuộm, bóng chiều không đi.
Trời cao, xanh ngắt — Ô kia
Hai con hạc trắng bay về Bồng Lai.
Theo chim, tiếng sáo lên khơi,
Lại theo giọng suối bên người Tiên Nga :
Khi cao, vút lượn mây mờ,
Khi gần, vút vào bên bờ cây xanh,
Êm như lọt tiếng tơ tình,
Đẹp như N.ọc-Nữ nổi mình trong không.
— Thiên Thai thoảng gió mơ màng
Ngọc-Trân buồn trông tiếng lòng xa bay...

Thế-Lữ

CÂY ĐÀN MUÔN ĐIỆU

Tăng Tử-Lý

— Tôi là kẻ bộ hành phiêu lãng
Đường trần gian xuôi ngược để vui chơi :
Tìm cảm giác hay, trong tiếng khóc, câu cười,
Trong lúc gian lao, với trong khi sung-sướng,
Khi phần đầu cũng như hồi mơ tưởng
Tôi yêu đời càng với cảnh tâm than,
Với cảnh thương tâm, ghé gối, đầu dang,
Cảnh rực rỡ, cảnh đi-àn hay dữ đời.

Anh dù bỏ : tình tình tôi hay thay đời
Không chuyên tâm, không chủ nghĩa — Nhưng
cần chi ?

Tôi chỉ là một khách tình si
Ham cái Đẹp muôn hình, muôn vẻ,
Mượn lấy bài năng Lý-Tao, lời vữ,
Và mượn cây đàn ngàn phím, tôi ca
Cái Đẹp u trầm, đắm thắm, hay ngây thơ,
Cũng như cái Đẹp cao siêu, hùng tráng
Của non nước, của thi văn, tư tưởng.

Dáng vẻ kiều tha thướt của giai nhân :
Ánh tương bình linh hoạt nắng trời xuân ;
Vẻ sâu muộn âm thầm ngày mưa gió ;
Cảnh vĩ-dại sóng nghiến trời, thác ngàn đờ ;
Nét mong manh, thấp thoáng cánh hoa bay ;
Cảnh cơ hàn nơi nước đọng bàn lầy ;
Thủ sản lan mơ hồ trong ảo mộng ;
Hay lòng hằng hái đua giành đời nào động ;
Tôi đều yêu, đều thích, đều say mê.

Tôi sẵn lòng đau vì những tiếng ai-bí,
Cảm khái vì những lời hăng hái,
Tôi ca với tiếng lòng phần khởi,
Tôi than với người thiếu nữ bâng khuâng,
Tôi vào von cang tiếng sao lung chừng,
Tôi yên ái với tiếng chèo huy n điệu,
Với Nàng thơ, lời có chiếc đàn muôn điệu,
Với Nàng thơ, lời có cây bút muôn màu :
Tôi muốn làm nhà nghệ sĩ nhiệm-mầu
Lấy Thanh Sắc trần gian làm tài liệu.

Thế-Lữ

XUÂN

Gió xuân hồn cảnh hồng xuân mon - mơn,
Hoa tranh tươi càng đời mà c' em,
Tà áo hồng phất phơ như mơ-trên
Cánh lụa vàng bóng các uốn mình chen.

Hương xuân bay trên vườn hoa rực rỡ,
Hè mành mỏng phất phơ như xuân sang.
Về buồn thắm, trời đông không có : nĩa,
Nắng vừng đưa hương trắng như nhàng lan.

Cành đào náu mẩn nụ cười ngọc đỏ,
Gió xuân vờn mấy sợi tóc vấn-vơ ng,
Hạt móc trong, đi-àn đầm non cò ;
Nước, trời, hoa nồng đậm ý yêu thương

Mãi trông hờ đưng hén hồ khoe tươi,
Tôi chợt thấy có em buồn lơ vẩn,
Trên mặt g' cò, tôi đời một nụ cười
Để mừng xuân — một nụ cười xuân sống.

Tôi chỉ thấy đôi mắt có đắm đắm
Mơ màng trong mây tản m' in chân trời.
Về buồn xa như sương qua vắng tràn,
Rồi, long lanh trên mặt giọt châu rơi.

Sao em khóc? Hay có em tươi thắm
Đừng tro-g xuân chợt nhớ buổi xuân đời,
Nhớ lần in nh' xưa, ngày thơ, đêm ấm
Nay tan dần, đem mất cả lòng vui ?

Hay em nhớ buổi chiều đông ủ rũ,
Trước năm mở cửa hời hợt hoa tàn,
Lần khời hương cuối l'eo hôn ban cũ,
Chứa rứt tình, em vẫn ngắm ngời than ?

Tuy em b' đn, anh chẳng rõ vì sao.
Anh chỉ biết, sau khi trời u-ám,
Hay sau những lời mưa gió rạt rào,
Dưới trời xanh, hoa lại đóa ánh nắng.

Váy em ơi, giồng lệ đương mon tròn
Cấp má ai ú rớt tựa trời đông,
Sẽ cuốn đi nỗi sầu thương đau đ' n,
Như mưa xuân gội sạch cảnh hồng.

Mưa xuân dưới những ngày đ'ng âm đạm
Nổi tiếng em em gác bỏ một bên,
Hè mới cười, chèo c'nh xuân tươi thắm,
Bảo ta rằng : vui về sống và quên.

Trương-Bách

TỰ-LỰC VĂN-ĐOÀN MÂY VĂN THƠ'

CỦA THẾ-LỮ
(góp những bài thơ hay
của Thế-Lữ in thành sách)

In có hạn và in thật có vẻ mỹ-thuật.
In trên giấy lệnh Annam thứ trắng và
dây, chữ mực đen đề lên nét vẽ màu
xanh nhạt. Họa-sĩ Trần-bình-Lộc trông
nom vẻ mặt mỹ - thuật, ông Đỗ-Văn
trông nom vẻ mặt in.

Mỗi cuốn giá 1\$00, cước gửi 0\$20. Trả
tiền trước bằng ngân-phiếu 1\$20, gửi
về cho người nhận thay ông Thế-Lữ :
Nguyễn-trường-Tam, 1-B^e Carnot Hanoi.

Bao nhiêu người gửi tiền mua thì
in bấy nhiêu. Ngoài ra không bán.
Thật là một cuốn sách quý để dành
riêng các bạn yêu thơ Thế-Lữ.

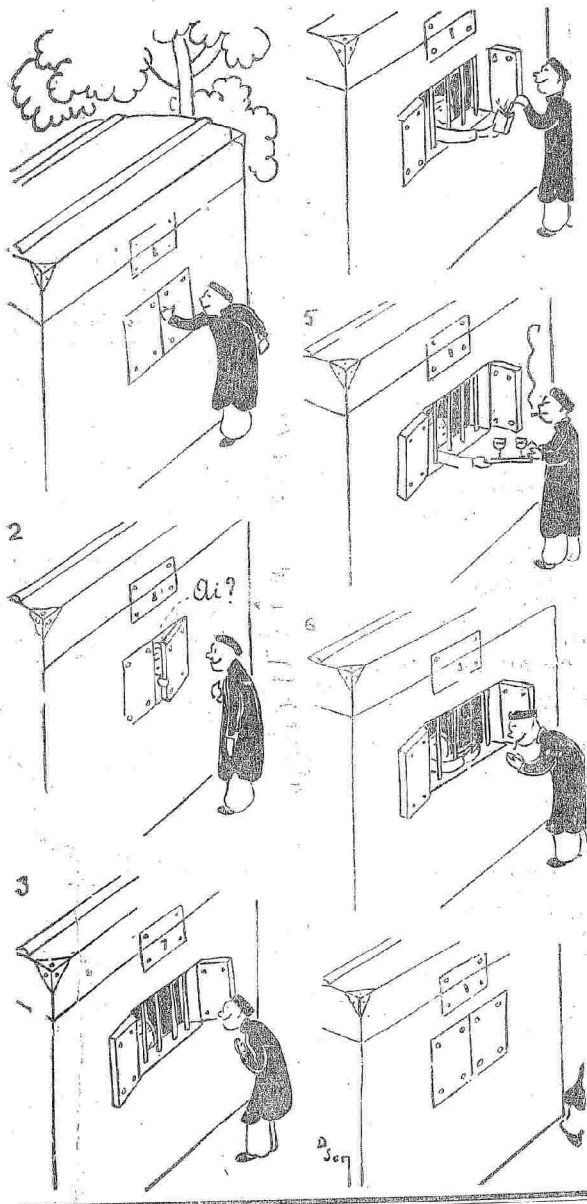
CHƠI XUÂN

Chơi xuân, nếu vương phất gai, Xin mời lại số mười hai Sinh - Từ...

Số 12 Sinh - Từ, nếu không nói chắc ai cũng biết : đó là hiệu LÊ-HUY-PHÁCH, một hiệu thuốc lớn và có tiếng nhất xưa nay. Hiệu ấy có buồng riêng để thí-nghiệm bệnh Lâu, Giang-mai, Hạ-cam và nhân chữa những bệnh ấy, không khỏi không lấy tiền. Hiệu ấy sẵn lòng en-dân những căn - nguyên và cách chữa các bệnh cho những người không biết và có ít tiền... Các thứ thuốc của hiệu ấy, đều đã phân-chất (analyser) và nhiều người công nhận là không đâu có những thuốc hay như thế. Mỗi buổi sáng, chủ-nhân hiệu ấy, sẵn lòng xem mạch giúp cho những ai có « bệnh nghi-ngờ » muốn hỏi, và trước khi muốn chữa. Ở tỉnh xa, muốn hỏi điều gì, cứ biên thư về : LÊ-HUY-PHÁCH 12 Sinh-Từ Hanoi, là hiệu ấy trả lời ngay nhưng phải đính tem năm xu, và nếu muốn dùng thuốc thì hiệu ấy sẽ gửi cách lĩnh-hoa giao ngân (contre remboursement).

CẢN BẠCH

ÔNG CHỦ «NHÀ HỒM» TIẾP KHÁCH ĐẾN CHÚC TẾT

Các bạn muốn có ta ăn thì làm thế này: Nhìn vào chiếc bánh có ta cầm ở tay rồi rút từ tờ kéo báo về mình (hay cúi mặt xuống tờ báo, dùng nào cũng vậy) chọ con ruồi sắt đầu mũi mình, sẽ thấy có ta lấy tay đưa bánh vào mồm, không thể từ chối được. Ấy thế là đầu năm các bạn đã bắt có ta ăn món quà mà có ta không muốn ăn.

Lý Thuyết chơi xuân

(Tả bức tranh ngoài bia của họa-sĩ LEMUR)

Đầu năm, lý Thuyết chơi xuân
Phát pho bộ cảnh, áo quần bánh bao.
Khăn nhiều đỏ chùi đầu, quần có
Áo lằng thắm lót lụa màu vàng.
Quần hồng sừng sinh sênh sang
Chân đi giép Nhặt quai ngang, điếm dôi
Ô-lục-soan vắt vai, ra dăng!
Đầu cần ở, giầy lằng buộc treo.
Trước ngực đeo bao kính thêu.
Quạt Tàu chông gong giắt ngoài thắt
lưng.

Trông dăng bộ tung bưng phơn phở,
Mắt gập gày, nhân nhờ miệng cười.
Cụ mừng lễ đã tới nơi,
Trời cho thàng chức lên ngôi lão làng.
Cụ sung sướng vì sang năm mới
Được bà con Hà-Nội quà gòn,
Hảo tâm, kể li người nhiều,
Biếu quà dâng lễ, bao nhiêu là đồ.
Ô-m-ô-nhi, hai cô Phụ-Nữ,
Tặng cái đầu sư-lú chơi... xuân,
Bao giờ vào đám, rước thần
Đem ra mua giết, thêm phần mua vui.
Ông Huy Hợi, hẳn hơi có mệt,
Biếu cái khăn hát ngọt đàn hey,
Ngày xuân cơm rượu no say
Đem k-n ra vận, quần quỳ vui nhà.
Bác phó rượu, sao mà rức rồi
Lời gửi cho trông bởi... vật mình,

Già chơi trông bởi sao đành,
Hắn là cụ lý để danh cháu chơi.
Ông Công Tiên, vốn người chỉ thú
Sẵn vườn nhà, cho cũ thủy-tiền
Không hoa, chơi lá, tay phiên,
Còn hơn phao-phi, đồ tiền sống Ngồi.
Thầy tướng Vinh đem cho quyển sách
Xem rhan đề «Niên lịch thông thư».
Trông rắng được quyển thông-thư,
Ai ngờ lịch cũ, ẽ thùa trong năm.
Đồ chơi nhiều, thức ăn lại lắm:
Ông Tú Khôi biếu mâm Quảng-Nam
Bi-nghê của cụ bằng Hoàng,
Gà giò ba cẳng, đồ gan họ Lê.
Ám Hiếu tặng một ve rượu cúc.
Lang Cự cho gói thuốc về ngâm.
Quả dưa trái tiết đầu năm
Của ông Bằng Thuận hào tâm làm quà.
Món sở thích của nhà sản cổ,
Ông Huy cho con chó chệt xe.
Rượu ngon, nhâm lễ, phơn phê
Năm nay lý Thuyết có bề phong tu.
T áo nào, cụ ra chiều hơn hờ,
Pháo nước Nam đốt nổ tung bưng.
Phong-Hóa không ẽ dùng đưng
Gặp vui năm mới, ỡ mừng bức tranh.
Ngày xuân, gọi chút cốm lình.

Tả Mỡ

Gecko

LA MEILLEURE DES PEINTURES

BÁN KHẮP CỎI ĐÔNG-PHÁP
MUA BUỒN XIN HỎI TẠI:

Hanoi: 53, Rue de la Citadelle
Saigon: 29, Rue Sabourain
Pnom Penh: 4, Rue Ohier

HANOI BAR DANCING

100, Rue des Voiles, Hanoi
Buồng Khiếu-Vũ rộng 150m². Bãi trí theo lối tân-thời.

KHIẾU-VŨ { Các tối thường từ 20 giờ đến 24 giờ.
Tối thứ bảy từ 20 giờ đến 1 giờ.
Chủ nhật và ngày lễ ban ngày từ 15 giờ đến 18 giờ.

VÀO CỬA KHÔNG MẤT TIỀN

Rượu và nước, giá bán phải chăng cho lên ai cũng đến vui chơi được.
Bắt đầu từ mồng một Tết (14 Février 1934) sẽ có một cái buồng riêng
rất lịch sự để ai muốn đặt tiệc hoạc mang người nhà lại Khiếu-vũ.
Ở các lình sa muốn giữ buồng đặt tiệc xin viết thư cho biết trước.

CÁC NHÀ BÁO !

CỬA NHẬT, NHỊ LỊCH

Sáng mồng một tết, nhân viên tòa soạn Phong-Hóa họp nhau ở nhà báo để đi xông đất các ban đồng-nghiệp.

Trong năm đối với nhau tuy có đôi điều sích-mịch, nhưng sang năm mới, giận cũ đều bỏ qua, đến xông đất nhà nhau để tỏ tình tương thân, tương ái. Trước khi đi, định giờ Niên-lịch thông-thư để xem giờ và xem phương hướng xuất hành, nhưng năm nay ông Vĩnh không xuất-bản Niên-lịch. Thông thư thành thử chúng tôi bối-rối một lúc. Từ Lý Tử dành bảm độn liều rồi nói :

— Xuất hành về phương nam có lợi, nhưng nếu phương nam mắc trường thì xuất hành về phương bắc có lợi, nếu phương bắc mắc bàng rêu thì xuất hành về phương đông có lợi, mà nếu phương đông mắc nhà thì xuất hành về phương tây có lợi.

Rút cục lại, chúng tôi xuất hành về phương của nhà báo, không biết có lợi hay không, nhưng tiện thì thực tiện, vì nhà báo có mỗi một cửa ra.

Ra đường trông người nào cũng có vẻ tươi cười, nhất là Nhất-đao-Cạo vênh-vang đeo ở ngực chiếc bài nga Hàn-lâm đái...đậu.

Chúng tôi lên ô-tô Phong-Hóa đến thăm báo Trung Bắc đầu tiên.

Xông báo Trung Bắc.

Đến nơi, cụ bưng Hoàng và cụ Hi-Đình đón đã ra chào. Chủ khách an tọa đầu dây, cụ Bằng mới chúng tôi soi tằm ít mứt bi, cây nhà lá vườn. Keng rồi, cụ đứng lên, giọng đặc nói :

— Năm mới, tôi xin chúc cho nước Nam ta được cha ra cha, con ra con, vợ ra vợ, chồng ra chồng, anh ra anh, em ra em,...

Chúng tôi lắng tai nghe rồi đáp lại :

— Thưa cụ, cụ đã cho ăn mứt bi rồi, xin cụ cho uống trước đã !

Từ Lý nhao nhào nói :

— Đói nước làm gì, chúng mình ăn mứt bi nhấm với đạo-đức xuống, như thế là đủ lắm rồi.

Ông Hi-Đình đứng dậy :

— Thưa các ngài, chưa đủ. Đầu năm, tôi xin kể các ngài nghe một câu truyện hài-dâm để các ngài cười cho vui vẻ.

Chúng tôi vừa nghe nói dứt lời, vội-vàng đứng dậy một loạt như cái máy và từ-cả lui chân thật mau.

Xông báo Bạn Trẻ.

Chúng tôi vừa đến cửa báo Bạn Trẻ thấy có treo cái biển đề mấy giòng chữ :

« Không tiếp ai ba ngày tết, vì hiện mắc bệnh sài-đen, bệnh này hay lây. Ba năm nữa hãy mới các ngài lại chơi, vì bây giờ chưa biết nói ».

Xông Ngộ Báo.

Chúng tôi vừa đến cửa nhà báo thì nghe đánh trống một cái thật to. Ai nấy giật mình ngo-ngác không hiểu truyện gì.

Một lát, ông Bùi-xuân-Học tươi cười bước ra nói :

— Xin các ngài đừng sợ, y hần các ngài cho là cái gì nổ phải không ?

—Vâng, quả vậy. Mồng một tết, tuy nghe tiếng pháo đã quen, nhưng đến đây, chúng tôi cứ phấp-phồng lo ngại, tự hỏi : ngộ không phải tiếng pháo chăng ?

— Chính là tiếng pháo. Chính chúng tôi vừa đốt pháo. Đốt pháo để kỷ niệm... kỷ niệm... kỷ niệm...

Rồi ông nhảy mửa ra hiệu cho chúng tôi. Chúng tôi cũng nhảy mửa lại tỏ ý hiểu thấu lắm. Ý hần ông muốn nói :

đề kỷ niệm nổi s ỉ p - d e n ã, nhưng đũa n ã,

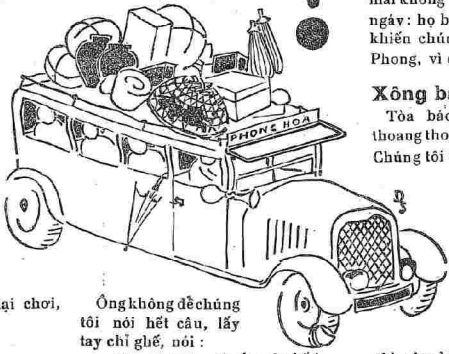
ông sợ róng nên kiêng tiếng hứ.

Tuy biết vậy, nhưng chúng tôi ngồi nói truyện không được an tâm, lúc nào cũng nom - nớp sợ nỏ, nhất là ông Nhất-đao-Cạo, vì ông vốn họ «Nhất».

Xông Văn Học

Chúng tôi mới trông thấy ông cử Trạc, vội nói chúc :

— Năm mới, chúng tôi đến trước là...

Ông không để chúng tôi nói hết câu, lấy tay chỉ ghế, nói :

— Ngộ thông ! cảm ơn kè !

Chúng tôi ngo ngạc không biết nên tiến hay nên thoái, thì ông lại đưa luôn một hồi nữa, y chừng ông chúc tết :

— Bình bình ngộ hầy, cống khỉn hầy, hầy hầy ca la thần, cơ lo.

Từ Lý đưa mắt nhìn Nhất-đao-Cạo. Nhất-đao-Cạo đặng hăng rồi bập bẹ :

— Cái ni, ngộ không pết lời cái tiếng tầu !

Ông cử lấy làm ngạc nhiên rằng sao Annam lại có người không biết nói tiếng tầu, rồi ông gõ trán, nói :

— À, ra cái ni mậu sếch. What do you do ? Tienwach pull'over, waterprof smash knock out walkover?

Nhất đao Cạo lại phải đứng lên :

— I do not speak English ! Lại một lần nữa, ông cử Trạc lấy làm lạ rằng sao Annam lại có người không biết nói tiếng Ang-lê, rồi lâu thử hai, ông gõ trán nói :

— Lô trong, Lô Hở, Nã thông điải, cao pau tui, cao pau tso, cao pau tở ?

Từ Lý đưa mắt nhìn Nhất đao Cạo. Nhất đao Cạo đứng dậy lắc đầu hoai,

vì không biết nó là thứ tiếng gì ?

Ông cử Trạc nghĩ một lát rồi bỗng ông như phát minh ra điều gì mới:

Người Annam thì tất biết tiếng Annam.

Thế là ông nói tiếng Annam :

— Maaic louif caous reang

neeng doun saazie theq lamai seu Chúng tôi bảm theo chuẩn.

Xông báo Đông-Thanh.

Đến báo Đông thanh giật chuông mãi không ai ra, lắng tai nghe có tiếng ngáy: họ ban ngủ. Cái quang cảnh ấy khiến chúng tôi không đến báo Nam Phong, vì chúng tôi chắc nó cũng thế.

Xông báo Nhật Tân.

Tòa báo trông đẹp đẽ, lòng lý, thoáng thoàng có mùi đồ ăn thơm tho. Chúng tôi đi dạo lâu, bụng đã thấy đói,

Vào đây thế nào cũng được chén ! Quả nhiên, trong nhà, chung quanh một cái bàn tròn, một tốp người quây quần, ở giữa có một cái nồi tạp-pi-lu, khói lên nghi ngút.

Ông thì cho rau vào nồi, ông thì cho tôm vào, ông thì cho bở-dục, ông đương gấp cá, ông đương đặt trứng, ông đương

đứng dạ đây, còn ông Ngym thấy đứng rúc muối hoai. Thỉnh thoảng nghe tiếng ông Đỗ Văn cư :

— Miếng thịt của ông kia để không ngay ngáy, ông phải soay lại đi; con tôm của ông này đặt ngược, miếng bở-dục kia dài quá, phải cắt bớt đi một mẩu và đặt bên cạnh miếng cá trắng và sợi rau xanh mới coi được.

Rồi ông Văn hi hoay đặt, xếp, nghiêng đầu, nghiêng cổ, mắng

nghĩa làm bảm khen «dep, ngon mắt, có mỹ thuật.» Ngộ đầu ông Gây Gộc tương

luôn gầy vò khoanh lộn lên, nạt bết cá.

Thôi thế là hỏng cả nồi tạp-pi-lu đẹp đẽ của ông Văn. Rồi tiếng người mắng nhau, cãi nhau ồn ã.

Chúng tôi nhè nhẹ lẩn ra ngoài bàn với nhau :

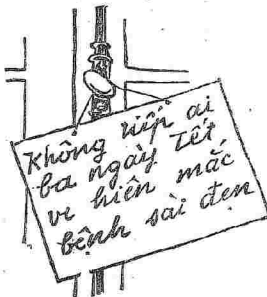
— Mối đầu năm mà đã cãi nhau về nồi tạp-pi-lu ! Quanח năm hần là còn lực dục.

Xông báo Đông pháp.

Cũng như ở Nhật tân, tòa báo Đông pháp cũng thoáng thoàng có mùi thơm.

Một mùi thơm kỳ-đị. Ở giữa mâm có một đống bát dĩa rau mận, nực những mùi mè. Ông Hoàng-hửu-Huy

đi chúng tôi ăn :

ĐÔNG-TH

PHARMACIE MODERNE VU-DO-THIN

PHARMACIEN DE 1re CLASSE DE LA FACULTÉ DE PARIS
BÁN THUỐC TÂY THƯỜNG HẢO HẠNG — GIÁ TIỀN PHẢI CHĂNG

Telephone n° 495

25, 27, 29, Boulevard Francis Garnier — HANOI

CHÈ HẠNG NHẤT

Chà Nhất-Phẩm và Tam-Hỷ bán ở Hội-chợ Nam-dịnh ngọt một tháng tiêu thụ được hơn một ngàn đồng. Vì sao mà tiêu thụ được nhiều thế ? Vì chà Nhất-Phẩm và Tam-Hỷ là hàng chè tốt nhất cảnh nhò, nước xanh, các nơi xa gần đến rous dùng đều khen rằng: chè uống chắc giọng mà phở được nhiều lần, nhất là bà con Nam-dịnh trước kia vẫn dùng chè khác, nay nhân dịp Hội chợ bán tỉnh mà đã coi, mà chế Nhất-Phẩm và Tam-Hỷ ở trong gian hàng KIM-THÁI về uống mới trông rằng không còn thứ nào ngon hơn là chè Tam-Hỷ và Nhất-Phẩm thực đáng gọi là chè lượng nhất.

H alpha g, 140, phố Khắc Hanoi, số 3, phố hàng Ngang

Đại-ý Nam định | Hằng-Mậu 125 phố Khắc | Công-Phát 285 phố Khắc

— Đây là thịt một con chó chết chết ở đó, phóng viên bản báo đi lấy tin tức, vừa nhặt về. Thom, béo lắm.

Từ Mỡ thấy vậy, đưa mắt nhìn Nhất dao Cao ra hiệu báo từ chối. Của đáng tội, chúng tôi không ai biết ăn thịt chó, mà nhất là thịt chó chết — ăn nhắm vào đầu năm tuất — Đại kiêng.

Xông đất Xứ sở.

Ông Phạm Kim Khánh ra đón chào. Ông mặc áo thụng xanh, cổ đeo cái Lê Bông để lam tang, tay cầm một tràng pháo dương nổ, mồm hét lớn như cái máy: Xứ sở! Xứ sở!

Ông Phạm Tả nổi trống bỏi, tức thì ông Tôn thất Bình bưng ra một mâm đất, đặt ở giữa bàn để chúng tôi xông, — xông đất Xứ sở lấy tận bờ sông Hương!

Mắt chân la! Nhất-dao-Cao véo lấy một ít đất để chốc nữa làm món quà mừng ông Nguyễn-công-Tiểu.

Xông Thủy tiên trang.

Sau những cái khách sáo, Từ Ly bấm Nhất-dao-Cao.

Nhất-dao-Cao sẽ hỏi ông Tiểu: — Thưa ngài, ngài làm ơn cho xem hoa thủy-tiên?

Ông Tiểu ngưng nghẹn, lưỡng lưỡng:

— Các ngài muốn xem hoa thủy tiên thì mời các ngài lên chợ Đồng Xuân, ở đây chúng tôi chỉ có thủy tiên trang.

— Thế ra thủy tiên ngài không có hoa?

— Bẩm, thủy tiên của tôi trồng nhiều hoa lắm.

—Thì ngài cho xem ngay.

— Bẩm... nhưng hoa nó còn ở trong củ.

Nói xong, ông thở dài mà chúng tôi cũng thất vọng. Nhất dao Cao đặt lên đĩa ít đất Xứ sở, nói:

— Ngài thử trồng thủy tiên của ngài vào đất Xứ sở, chắc thế nào sung năm thủy tiên của ngài cũng có hoa. Chính tôi, Nhất dao Cao, sang năm sẽ đến tía giúp ngài.

Ông Tiểu cảm động, bắt tay Nhất

dao Cao một cái thật mạnh, nhưng được cái may không đứt tay.

Xông cô Phụ Nữ Thời Đàm

Bóng hồng nhác thấy nẻo xa, Xuân, lan, thu, cúc mạn-nà có hai.

Đó là tiếng Thế Lữ vì xúc cảnh mà sinh tình. Nhất dao Cao ra ý không bằng lòng về hai chữ cả hai, báo giá thay vào hai chữ tất cả thì ổn hơn. Nhưng đến khi có Phụ Nữ ra mời thì Thế Lữ và Nhất dao Cao lại làm lành với nhau ngay. Từ Ly hỏi thăm Tú Mỡ:

-- Này, bác có đem nhiều xu lẻ đây không? Vì năm ngoái Phụ Nữ kén chồng mãi, hẳn là nhiều trẻ?

Nhưng may thay khi vào nhà chỉ có một mình ông Tú Xon (Tout seul). Nhưng Tú Xon thoáng thấy bóng Tú Mỡ vội chuẩn ngay, ý hẳn ông về quê.

Một lát, ông Phan Khôi bưng ra một đĩa sò mua ở Lang-cô, mà không mất tiền Cô Phụ Nữ cũng đem ra một đĩa dây hành, nhìn chúng tôi một cách tình nghếch:

— Bánh này là bánh nhân bi — ve của hai ông Nhất, Nhị Linh phát minh ra. Bây giờ chị em chúng tôi thực hành đúng căn lạng, không sai một li. Vậy đầu năm may mắn, các ngài dùng cho... mời các ngài dùng cho... mời các ngài soi đi...

Chúng tôi chưa biết xử trí ra sao, thì Thế Lữ ngọt ngào nói:

— Ấy! xin tiên chủ... rồi hậu khách. Rồi Thế Lữ quay lại phía ông Phan Khôi, nói:

-- Tôi nói câu này, xin ông đừng giận, tôi mới nói.

— Ehông. Tôi không giận ai bao giờ, nếu tôi giận thì... tôi... tôi... ăn...

Thế Lữ vội giơ tay cầu: -- Thôi, tôi xin ông. Đầu năm chó thể độc. Vậy nếu ông không giận thì đĩa sò mua không mất tiền kia ông làm ơn để dành cho ông Tú Xon ăn một mình, còn bánh nhân-bi ve thì để riêng phần ông. Ấy thế là tiện.

Chúng tôi ra ngoài phục Thế Lữ khéo giằng xấp.

Đi đã xa, Từ Mỡ còn cứ quái cố lại, hình như chưa nở rút tình.

Xông Tiếng Dân

Chúng tôi lên ở tổ Phong Hòa ngắm Huế tàn phá. Nhưng chúng tôi vô Huế không có cái chủ ý như các ông Phạm lê Bằng, Phạm Tả, Phạm văn Bình, chúng tôi chỉ cốt xông đất Tiếng Dân.

Cu Huỳnh thức Kháng thực chúng tôi xuống xe, vội chạy ra nói:

-- Thỉnh chur quý vị nhập đảo gia trung, âm tra, lãnh khán bản báo kiết toán niên đề.

Nhất dao Cao hỏi Từ Ly:

-- Cụ ấy nói... nói... cái gì kiết... đề?

-- Cụ ấy báo kiết toán niên đề.

Tức thì Nhất dao Cao sò hãi nhầy vôi lên xe ở tổ nười, gọi thế nào cũng không dám xuống nữa.

Việt Sinh mạnh bạo tiến đến gần hỏi:

— Cụ cho biết, vừa rồi ý cụ định nói gì? Và vừa rồi nói thứ tiếng gì, cụ cho biết, vì trong bọn tôi có ông Nhất-dao-Cao, lính ông ấy nhất lăm, không dám vào.

— Thưa các ngài, đó là Tiếng-Dân.

Chúng tôi mới nghĩ người ta: à ra thế, vậy thì chúng tôi xin chúc cụ quanh năm kiết toán niên đề.

Chúng tôi định tiến đường vô Saigon, nhưng xe đến đèo Ca-mông thì liệt máy, chúng tôi phải cho xe chạy về (Xin các ngài đừng ngạc nhiên, vì cái xe của chúng tôi hơi lạ đời, nếu đi về phía nam thì nó liệt máy, nhưng đi trở lại thì nó vẫn chạy như thường. Ấy, cái xe nó lẩn thẩn như vậy. Và lại chúng tôi còn phải về thăm mộ các bạn đồng-nghiệp đã tạ thế).

Xông mộ các báo.

Mộ Bắc kỳ Thề-thao có cái miếu nhỏ, ngoài có một con voi đen, phủ phục. Chúng tôi vào trong thấy treo những dao to, búa lớn, nhưng đã han rỉ cả.

Mộ Lạng-Đông ở ngay bên cạnh, lần trong bụi cây um-tùm.

Nhất dao Cao bảo Từ-Ly sáng mắt thử vào xem có cái gì không? Một lát, Từ-Ly ra nói: Chẳng có cái gì lạ cả, chỉ thấy tôi mò mò.

Trên mộ Đồng-Phương có một cái bia lớn đề mấy chữ như:

— Ở đây có ông Tế Dân bán đại, bây giờ thật hết đại rồi.

Sau khi thăm qua loa một vài mộ khác, chúng tôi đi tìm mộ An-Nam tạp chí. Song tìm mãi không thấy đâu. Đường lang thang thì gặp một ông mui hơi do đó, dáng điệu thất thểu như người say, tay cầm một cái bầu hồ lô, vừa đi vừa kêu: Cơm uống! Cơm uống!

Nhất dao Cao vội hỏi: — Ông làm ơn chỉ bảo đùm mộ An-nam tạp chí ở đâu?

Ông ta chừng mắt nhìn chúng tôi: — Lám gì có. Mộng cả: Sống cũng mộng, chết cũng mộng, mộ cũng là mộng, lâu dài cũng là mộng. Mộng tuốt!

Nhất-dao-Cao phải nói thật to: — Tôi hỏi ông mộ Annam tạp chí ở đâu kia mà. Ông nghe ra chưa?

Ông ta nhắc bầu tu mới hơi, rồi nói:

— Mộ Annam tạp chí ấy à? Lám gì có mộ Annam tạp chí ở dưới này... ở trên trời kia!

Chúng tôi không lên trời được, nên đành trở về nhà vậy.

Nhất, Nhị-Linh

SỮA NESTLÉ HIỆU CON CHIM

SỨC KHỎE CỦA TRẺ CON BAO THẦU CHO CHÍNH-PHỦ PHÁP

Độc quyền bán cho các nhà thương, các nhà hộ-sinh và các nhà thương binh, v. v. ở Trung-kỳ, Bắc-kỳ và Cao-mên.

- « Bắc-kỳ Nam-từ Công-tý,
- « Đệt là Văn-Điền cũng vì lợi chung.
- « Quآن chỉ tồn của hao công,
- « Thương trường mở lối mong cùng bước lên.
- « Một lò thanh khí xây lên,
- « Hương xưa nỡng đậm, của sen mạn mà.
- « Hơi men pha vì sơn hà,
- « Tỉnh say trong nước non nhà có nhau.
- « Bàn buồn nào phải xa đầu,
- « Anh em kẻ trước người sau đồng lân.
- « Buối đời kinh-tế khó khăn,
- « Lợi quyền chớ để chuyên phần cho ai.
- « Yêu nhau giúp đỡ một hai,
- « Có công chắt đá nửa rời lên non.
- « Còn trời, còn nước, còn non,
- « Còn tỵ Văn-Điền ta còn say xưa.

BẮC-KỲ NAM-TỪ CÔNG-TY

Khách - Năm mới đến mừng cụ làm ăn phát đạt.
 Lý Toét - Cám ơn ông - Năm mới tài có hộp cá, ông vào đây sợi với tôi
 để thương xuân.

MỘT HẠT THƠ MỚI - LỤC NGÓN TRƯỜNG THIÊN

GIẢI NGHĨA CHỮ 'TẾT'

Tết là gì ?

Là những ngày vui cực điểm
 Của giống con rồng cháu tiên
 Mà riêng cho hạng tầm tiền
 Sa-sĩ thì nhau dài điểm.

Tết là gì ?

Là những ngày lo nhân nhô
 Của phần nhiều người Việt Nam
 Mà khổ nhất bọn nghèo nàn
 Lo chạy có khi soạn bó.

Tết là gì ?

Là một dịp để làm giàu
 Cho bọn một giờ đục khoét.
 Chỉ khổ nhiều Khé, lý Toét
 Lăn lưng kiếm chút lên hân...

Tết là gì ?

Là những ngày phát tài lạ
 Cho khách trứ và tây đen,
 Họ rút ruột nhưng vẫn khen
 Rằng người mình khôn ngoan quá.

Tết là gì ?

Là ngày nước Nam tiến bộ
 Ở những bộ cánh tốt tươi
 Và mấy chai rượu đủ mùi.
 Văn minh đầy nhưng mà vô!

Tết là gì ?

Là ngày vui của con nít
 Nhưng người lớn lại không vui
 Vì bị mất nhiều xu toi
 Đánh đỏi cầu sao cũ rich.

Tết là gì ?

Là ngày thần, phát rức óc
 Vì lời khấn khứa lung tung
 Của phường mê tín viên vòng
 Cầu những danh phàm lợi tục.

Tết là gì ?

Là ngày thể thao đại hội!
 Ai khéo về lễ chào mừng,
 Gục đầu, uốn gối, khom lưng
 Ai lấy tài, người ấy giỏi...

Tết là gì ?

Chính là những ngày ác nghiệp,
 Vô tình thì ta cứ vui
 Nghĩ đến ta lại ngậm ngùi
 Vì ta nhích gần cõi chết.

Tết là gì ?

Quốc hên đó! quốc tày đó!
 Bảo tồn lấy An-Nam ơi!
 Vừa được ăn vừa được chơi
 Vừa sống tại đời thượng cổ.
 Bình-Nguyền

MÂY CÂU ĐÔI MỚI

I. NGẦU HỨNG

Tối ba mươi, ăn chè cũng ông
 Cồng, đốp! ai chà đầu: hạt đậu
 dạn!

Sáng mồng một, đốt pháo trên
 chú Hộc, dùng! thổi chết nỏ:
 nôi súp-de!

II. MỪNG ÔNG TIỂU

Chết một vì xuân, lọ mồm
 rươi kia còn chén mãi!

Sống lâu lên lão, cồng chè với
 nọ đủ chơi rồi!

III. MỪNG TẾT.

Năm mới năm me, chúc bác
 tăng phủ, tăng xương, TĂNG BÍ!

Tết gì tết nút, mừng có phúc
 tiền, phúc hậu, PHÚC THÔNG!

Lê-duy-Lương Namdinh

I. Ngày tết khác ngày đưng,
 đốt pháo, cảm cảnh đào, rượu
 ngọt chè sen, phong vận lại
 thêm cầu đối đỏ.

Năm nay hơn năm ngoái,
 nhày dăm, đánh ten-nít, áo mùi,
 khăn thợ, lu-bù cho thỏa cái
 xuân xanh.

II. Buồn bán Khách tranh
 quyền, đời đã sắc rồi, còn đốt
 pháo.

Ruộng vườn người cảm móc,
 quỹ nào cướp được, phải trồng
 nần.

III. Tối ba mươi, pháo nổ đi-
 đưng, Lê-Bông lẳng tai nghe,
 thủng thính võ tay cười lảm sác.

Sáng mồng một, rượu say túy
 lúy, đưa mắt thấy,
 tàn ngàn đẽ bụng, chế thêm men.

Trường-Phát Hanoi

ĐÃ CÓ BÁN MẤY CUỐN SÁCH MỚI

VÀNG VÀ MÁU

CỦA THẾ-LỬ

Đầy 170 trang Giá 0\$45

ANH PHẢI SỐNG

CỦA KHÁI-HÙNG VÀ NHẬT-LINH

Đầy 187 trang Giá 0\$45

CẠM BẦY NGƯỜI

CỦA THIÊN HỮ VÀ TRỌNG-TRUNG

Đầy 156 trang Giá 0\$45

Ba cuốn sách này do Société annamite d'Éditions et de Publil ité xuất bản.

Mua sách xin gửi tiền về trước. Ngân phiếu mua sách đề tên: M. Nguyễn Tường-Tam, 1 B^o Carnot Hanoi.

Tiền cước gửi theo lối bảo lãnh: 1 cuốn: 0\$20, hai cuốn: 0\$26, ba cuốn: 0\$32, mỗi cuốn sau nữa thêm 0\$06.

Các bạn mua Phong Hóa dài hạn được đặc biệt trừ 10% vào tiền sách (không trừ vào tiền gửi).

LỐI MỪNG TẾT, THẾ NAO LÀ THIỆP ???

Lối mừng tết của ta xưa nay bất ngoại chén trà, đĩa thuốc hay chén rượu mùi, nhưng mấy thứ ấy toàn là ngoại-hóa cả, mình mừng tết mà hóa ra làm giàu cho ngoại-quốc, ấy là lối mừng tết đại, người có tâm não đang mừng hay đáng lo? Chỉ bằng nên dùng thứ rượu mùi của người nam mình chế tạo, dùng toàn vị thuốc rất quý và xương hồ-cốt, theo phép hóa-học mà chế ra, vừa thơm, vừa ngon, vừa ngọt, vừa đậm-đà, vừa bổ khí-huyết, bổ tỳ vị, bổ phổi và bổ thần, lại chữa được các chứng đau mình, đau xương, đau gân, đau dạ-giầy, đàn ông thân hư, đàn bà huyết hư, ông già bỏ yếu sức đau xương cốt, đàn bà mới đẻ, khí huyết yếu ăn ngủ kém, người vô bệnh dùng để bổ khí huyết, chống tiên hóa, hoạt mạch máu. Nó vừa là rượu mùi, vừa là thuốc bổ, dùng khi ngày tết và khi yến tiệc cùng làm quà đi tết đi mừng rất qui rất nhã, tức là thứ rượu Nội-Hóa rất nên dùng. Rượu ấy gọi là rượu « Hồi-Xuân-Bách-Bồ » chai to bằng chai litre giá 1\$00, chai nhỏ nửa litre giá 0\$50. Thiết tưởng đồng-bào ta nên dùng thứ rượu Nội-Hóa này vừa ngon vừa bổ, vừa giữ được mối lợi cho nước nhà, ấy là lối mừng tết khôn, có dùng qua mới biết là rượu rất qui, không như mấy thứ rượu khác ngoài sự ngọt ra không còn có tinh chất bổ ích gì nữa. Bán tại nhà thuốc NAM - THIÊN - ĐƯỜNG, 78, phố Hàng Gai Hanoi. Chi - điểm Nam - Thiên - Đường, 140, phố Khách, Nam - Định, hiệu MAI - LINH, số 130, phố Cầu - Đất, Hảiphong.

NHỎ ĐẾN LỚN

những lời chúc cái hỏi tú của ông Nguyễn-Văn-Tổ được sung vào viện bác-cô Hanoi, chúc ông Lê-công-Đắc a bằng năm bằng mười năm ngoài, đều thấy hiệu-nghiệm cả. Ấy mới chết!(phỉ phui! đầu năm không được nói đến chết! phỉ phui!) Vậy lại xin có lời chúc độc-giá năm mới năm me, vạn sự như ý.

Chúc mừng năm mới.

Năm hết tết đến. Mấy ngày đầu năm đang lễ cũng phải như những ngày khác mà thôi... Nhưng không. Ai ai cũng mong nó đến, mà lúc nó đến rồi, khổ sở vì nó: thế mà vẫn mong.

Mấy ngày đầu năm. Thiên-hạ chúc nhau, nhưng nếu họ nghĩ đến những câu họ tặng nhau năm ngoài, họ thẹn đến chết mất.

Đầu năm Quý-dậu vừa qua, các viên-chức công sự chúc nhau: « mừng ông thăng quan tiến chức, tiền tài nhiều, bổng lộc lắm », kết quả: lương sụt, tiền tài hao, bổng lộc ít.

Các nhà buôn chúc nhau: « mừng ông buôn bán phát tài bằng năm bằng mười năm ngoài », rút cục lại: hàng hóa ế, các ông thất tài bằng năm, bằng mười năm ngoài.

Ấy đại khái những lời chúc mừng mừng ba ngày tết đều có cái hiệu-quả như thế cả, năm nào đi cũng cứ như thế, như thế cả, chúc nhau những điều chỉ có thể xảy ra trong giấc mộng, hình như ta mong mỏi rằng một ngày kia, biết đâu đấy, một lời nói của ta có thể thay đổi được cả sự sinh-hoạt của người khác. Thế mới biết trong lòng ta có ở ẩn một ông Nguyễn-khắc-Hiếu, một ông Nguyễn-tiên-Lãng... Thật chằng khác gì lũ trẻ đi xem diễn trò quý-thuật, thấy người ta lấy tay đập ngực kéo ra một quả táo hay một cái trứng, cũng bắt chước đập ngực thành thói: dù chẳng kéo ra được cái gì cả, lũ trẻ cũng lấy làm mãn nguyện. Ta chúc nhau, chúc xuống cũng lấy làm mãn nguyện. Vậy xin có lời chúc độc-giá năm mới năm me, vạn sự như ý.

Nhưng cứ lấy sự trải qua trong năm ngoài mà suy, chúc như vậy, ế độc-giá năm Giáp-tuất này, chẳng được sự nào như ý mắt. Vậy xin có lời chúc độc-giá năm mới năm me, vạn sự như ý.

Viết đến đây, chợt nghĩ ra. Năm ngoài chúc ông Hi-Đình cứ buồn và cứ cười một mình suốt năm, thì trong năm Quý-dậu, ông Hi-Đình đã buồn và đã cười một mình hoài thật. Lại

Biếu quà tết

Nếu cái lệ chúc tết có cái về người lớn như trên, cái lệ biếu quà tết lại có về người lớn hơn.

Tôi biếu cho bác dăm chục cam, bác lại ghét của ngọt.

Bác làm quà cho tôi mấy chai rượu ngọt, tôi lại chỉ uống được..... nước chè. Thật là có đi có lại mới toại lòng nhau. Lại có khi món quà biếu từ nhà mình..... về nhà mình.

Bà Giáp đem mứt biếu bà Tuất, bà Tuất đem đi biếu bà Quý, bà Quý lại đem biếu bà Dậu, rút cục bà Dậu lại đem biếu bà Giáp: cái vòng luân quần ấy tuy loan quanh, song đã làm cho mấy bà được mãn nguyện.

Mà mãn nguyện cũng phải. Đem biếu quà tết cho một người, tức là để mừng cho người ấy đã qua được một năm, không bị sự mê, dui quẻ gì, tức như báo hoi: ừ, ông giỏi đấy. Một năm qua mà vẫn còn ông, vậy xincó ít quà mừng ông. Cũng nà như khi gần Lê-Bồng cho ông Kim Khánh hay gần Kim Khánh cho ông Lê-Bồng, báo ông ấy: ừ, giỏi đấy, một năm qua, mà vẫn còn cơ à? Vậy thường cho ông chiếc kim khánh (lê-bồng).

Rõng....

Lạ thật. Ngày mừng một tết, ai cũng cố hết sức làm thành một ngày mãn, có ảnh hưởng tốt đến cả năm, thì cả năm, người nào làm ăn cũng thịnh vượng cả mới phải, sao lại còn có người thất cơ lỡ vận? Nhưng, chịu khó nghĩ một tí, thì cũng chẳng lý gì làm lạ: lạ nhất là chỗ ai ai cũng hiểu rằng làm ăn thịnh vượng quanh năm không phải chỉ do ngày tết kiêng kỵ, mà vẫn cứ kiêng, như cho rằng ông Trời để phúc san cho những người biết kiêng buổi đầu năm. Ông Trời chỉ công đầu có bất công thế!

Chưa bước sang năm mới, đã già quỵên Niên lịch thông-thư ra xem gì lành để mượn người hay gặp sự may-

ĐA CỐ BÁN

NỬA CHỪNG XUÂN

CỦA KHÁI-HUNG
TRANH VẼ CỦA ĐÔNG-SON

Đầy gần 300 trang - Giá 0\$75
(TẶNG GIÁ XUẤT BẢN)

(có thêm nhiều trang về đoạn cuối để kết luận một cách chu đáo và thú vị hơn)

Ông Đỗ-Văn trông nom về việc in - Sẽ in đẹp không kém gì các sách in bên Pháp. Văn hay, truyện cảm động, sách dày in đẹp. Tủ sách gia-đình nào cũng nên có.

Xin gửi ngân-phiếu 0\$90 (tiền sách 0\$70 tiền cước 0\$20) về M. Nguyễn-Tường-Tam, 1, Boulevard Carnot, HANOI

Không nhận gửi sách theo cách lĩnh hóa giao ngân

Độc giả Phong-hóa gửi về mua trên 5 quyển được trừ 20%.

Độ rằm tháng giêng sẽ bán ở các cửa hàng sách.

TIỀN ĐƠN NỬA CHỪNG XUÂN TẶNG GIÁ SẼ BIỂU VÀO TỰ-LỰC-VĂN-ĐOÀN

mãn đến xông nhà, chọn phương hướng tốt để xuất hành, tưởng như sự may-mắn nó theo người xông nhà, nó vào nhà mình, nó ở lại suốt năm vậy: nếu thế thì nó để dành quá! Còn xuất hành về phương có lợi có khi thành ra bất lợi, ví dụ nhà phía đông giáp liền với sông, mà lại phải xuất hành về phía đông!

Mấy ngày tết, thôi kiêng đủ thứ: nào không được quét nhà, để giữ cho cái bàn thờ, rác rưởi nó khỏi ra ngoài nhà mất, nào không được đánh vè cốc chén, nào không được chửi rủa, mắng mủi dầy tớ. Nhưng nếu các nhà có hú kiêng được cả năm thì hay đấy, nhưng nếu các nhà có hú kiêng được như thế đã không phải là các nhà cổ hủ.

Sợ rõng... chỉ vì sợ rõng mà trong mấy ngày tết, họ giữ được nét mặt tươi, nói được những câu nhã-nhận, họ hóa ra tử tế. Sự mê tín mà cũng có ích lợi đấy! Nhưng chỉ ích lợi trong ba hôm tết: hôm mừng hôn, đầu lễ đóng đầy hết.

Nếu họ cứ giữ suốt năm được nét mặt vui, được lòng từ tế, như mấy ngày tết, không sợ rõng, không mê tín có hay lắm không? Nhưng như thế, họ không phải là người Annam cổ lỗ, ngu dốt: họ đã văn minh mất

Vậy đầu năm có lời mừng cho quốc hồn quốc túy.

BÁC-SỸ NGUYỄN-VĂN-LUYỆN

8, Rue Citadelle. Téléphone: 204

CHỮA BỆNH BẰNG ĐIỆN
CHỮA NỘI BỆNH VÀ CHUYỂN
CHỮA BỆNH ĐÀN BÀ CON TRẺ

số 8, phố Đường-Thành - Hanoi
(Đường Cầu-đông sau phố Xe-Điện)

Xin mạch các nhàbuôn

Muốn làm quảng cáo bằng thu, ca từ phú bằng tranh vẽ, hải văn, câu đối, câu đố khiến cho người đọc báo phải chú ý đến.

Nên đến hỏi ông

Khúc-giang ĐÀO-THIỆN-NGỒN
55 bis, rue de Takou Hanoi
hay
15, Rue des Cuiris Hanoi

TRƯỚC ĐÀ

Uống các thứ thuốc mà
không khỏi

NAY MUỐN

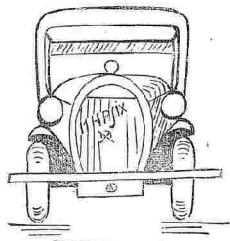
khỏi tuyệt căn bệnh **LẬU** và **GIANG-MAI** kinh niên vừa tang sinh-đục, vừa bở
cữe lỵa

Viết thơ hỏi ngự M. Lê-v. Hôc
ex-instituteur Mỏ-xá, Bethá, Hà-đông
(đính phong bì tem)

Muốn có xe tốt, kiểu đẹp, tai-xe thành thuộc và giá phải chăng, để du-ngoạn trong những ngày xuân xin mời lại hãng xe

THÀNH-CHUNG

HANOI, 175, PHỐ HÀNG BÔNG, 175, HANOI

Sáng hôm ấy, khi Bàng ở ấp Đoàn Dương ra đi thì trời hung-hung nắng, khiến Bàng cảm thấy lâm hỏa khoan-khoại và thân thể nhẹ nhàng, như được tắm trong bầu không-khí khoáng-đãng, trong luồng gió lạnh đầy hương phấn buổi đầu xuân. Và chiếc xe đạp của Bàng như tự lên nóc đi vùn-vụt, khi xuống đồi, khi lên gò: Chàng Bàng có đồng mà Bàng không thấy mới.

Lại vì Bàng vui mừng được xa lánh một nơi mà ở đó hằng không yêu mến ai và cũng không ai yêu mến mình. Hai ngày rít vừa qua trong gia-đình một ông chủ họ, Bàng đã sống giữa đám người thờ ơ lẩn-đam, như không được bao giờ quen biết, từ ông chủ, bà thím cho chí mấy người em họ. Nhất là cô Thu lại càng kêu khắt với Bàng lắm, tuy cái tên cô có vẻ êm-đềm, hiền hòa nhá. Hình như cốt ý Bàng, ai ai cũng chỉ có một lòng khinh miệt, mà sót thân mà cốt cha mẹ, Bàng càng thấy rõ rệt như vết lằn nét mặt từng người.

Bàng đã tưởng sẽ đem theo về Hà-nội mấy cái hình ảnh vô tình. Nhưng mà luôi trẻ vữa là tuổi để quên. Và phong cảnh hữu tình, đầm thắm tốt-tươi, mon - mồn trong buổi sáng mùa xuân, như vẽ, như an ủi, như vì ai trút sạch những ý tưởng châu nân, hắc ám, nó vẫn đục lăm lăm. Và Bàng hiểu thấy cái gia-đình chân thật của con người là vậy và là vũ trụ bao la, mệnh mông, bát ngát. Ngẫu nhiên hai câu thơ của Lamar-tine như theo mùi thơm của cây cỏ mùa xuân đến mon tròn trái tim chàng.

*Kìa vạn vật đương đón tiếp
và thương mến người...
Người hãy dẫn thân vào lòng vạn vật...*

Lặng mỉm cười đưa mắt ngắm cảnh: Những đò trôi chèo, trống sấm liên tiếp nhau, chỗ xanh nhạt, chỗ xanh đậm, vạp li lên đã trời mây nguyệt bạc, mong nét uốn eo mềm mại như thân con rồng lượn khúc.

Thỉnh thoảng xe đạp của Bàng lại lờ lờ trên một quãng đường hẻm. Hai bên trong đám rừng rậm đen um, tấp thoảng hiện ra những thân trắng mà thanh vút của cây lim và cây trâm.

Nhưng khi đến trạm Kim-lăng, giấy nhả là sán sít xếp hàng ở ven đồi, trong một nơi thung-lũng nhỏ bỗng lại nhắc Bàng nhớ tới quang cảnh tết ở ấp Đoàn-dương. Những cây nêu vôi rêu chum khánh xanh, tống sắc pháo rải rai trên phen nửa, nhữn: vạt, nhủn oben, những sắc lóc loe ạy; Bàng cho là tam vật về tiếng tiếng của vạn-vật lơ lửng ra rờ rờ.

Bàng cảm đầu đập t-ặt mau để được khuất mắt cái hình ảnh trí quên cảnh vật quanh mình, làm trí đăm đăm so sánh cái vui choic lại của loài người tự tạo ra với cái vui thiên nhiên, bất vọng bất diệt của vạn vật muôn nghìn năm, bày ra trước mắt những người có tâm hồn nghệ-sĩ. Cái vui ấy nó nấp ở áng mây hồng, ngọn đồi xanh, giọng nước bạc, con gió mại, nó ở trong sự rung động của cảnh, sự ph t phơ của ngọn cỏ, nó ở trong làn không khí bao bọc lấy mình ta. Ta biết, vì ta sống, ta sống, vì ta vui. Ta vui, hướng cái vui nó biến hóa cùng vạn-vật mãi mãi không già.

Bàng loay hoay với ý nghĩ đến nỗi rời mưa từ bao giờ mà chàng không

biết. Mỗi lúc giọt nước lạnh theo vành mũ chảy xuống má, chàng mới chợt lĩnh ra. Đưa mắt nhìn ra xa, phong cảnh tốt đẹp quang minh buổi sáng đã chìm đắm vào trong làn mờ mù. Những chòm lá còi cao chót vọt như bơi trên mặt đám sương dày: thân cây sắc trắng nhợt đã lặn vào trong màn hung hực của màn mưa bụi. Thỉnh thoảng lơ lửng giữa sườn đồi thoai-thoai xuống đường, một chiếc nhà sàn lợp lá. Đứng bên, chòm lá xanh thắm của mấy cây dọc đường những chấm đen lền lền da trời sắc bạc mờ.

Đổi với Bàng thì cảnh bình minh buổi sáng đẹp mà cảnh mưa phùn bày giờ cũng đẹp. Mỗi cảnh có một vẻ riêng. Chàng đứng xe đứng ngắm, tưởng tượng như đứng trước một bức tranh sương mù khói tỏa của họa-sĩ Trần-bình-Kiên vậy. Sự so sánh có thú vị khiến Bàng nhách một nụ cười sung sướng.

Nhưng mưa một lúc một nặng hạt,

gió một lúc một lạnh thêm. Nước mưa ở vành chiếc mũ dạt chảy xuống như giọt mài tranh. Bộ quần áo dạt tím của Bàng ướt đầm và nặng chĩa.

Leo một cái gộc đá, đường thì lầy và trơn, gió thì ngược mà mạnh, Bàng phải nắm rạp xuống, hai tay nắm ghì lấy tay lái mới khiến được xe đi từ từ như con ốc nặng nề bò lên thành chặn. Đến lưng chừng gộc, xe đứng sững, Bàng lột sức bình sinh đạp dần, thì bỗng sau một tiếng cách, xe lúi lúi lăm chò Bàng suy nghĩ vãng ra. Chàng cứ xuống xem thì xích xe đã dúi và rơi ra đường, lẩn trong vũng bùn của đất đồi vàng xám. Chàng nhặt lên, chấp xuống lại, rồi lắc đầu, thở dài, lẩm bầm:

— Thời, đánh cuộc bộ, để chờ có xe ô-tô hàng đi qua.

Nhưng Bàng giật thắt vung biết chừng nào, khi chợt nghe chột nhớ ra rằng ngày mồng hai Tết, xe hàng chưa chạy. Chàng đã toan quay về nhà chú, vì từ đấy cách ấp Đoàn-dương chỉ độ mười cây số mà xa thỉn lị Phú-thọ những hơn hai mươi cây. Song tưởng tới cái bộ mặt khinh khinh của mấy người họ hàng, chàng lại thôi.

Rồi Bàng chẳng thấy rét nữa, vui vì giặt xe đạp đi xuống gộc, mặc cho bùn lầy bùn kín ống đươg, mặc cho mặt mưa sắc như mũi tên đâm vào mặt và vào tay.

Vượt qua một trái đồi và đi hết một quãng rừng nhỏ, Bàng đưa mắt trông sang bên tả thấy xa xa có làn khói nhai ẩn hiện trong đám mây mờ. Đoàn chừng đó là một nơi dân cư đông đúc, chẳng đường loay hoay tìm lối đi vào thì bỗng nghe ợ còi tiếng pháo nổ đầu đầu.

Liên tấp đi tiến bước thì quả thực vừa rẽ một khúc đường cong, chàng thấy hiện ra, bên con đường đất nhỏ ngoằn ngoèo, một túp lều tranh lấm vào giữa khoảng hai cây gao lớn. Lại gần, Bàng nhận ra rằng nấp nhà

Truyện ngắn

BÊN ĐƯỜNG

có ba gian: hai gian bên trái vách và một quét vôi trắng, còn gian giữa thì chiếc phen nứa che kín mít. Đồi cầu đối đồ không chữ dán trên kính hai cái cột tre già và bốn miếng giấy đỏ vuông cũng không chữ dán trên phen nứa, khiến Bàng đỏ rắng chủ cái nhà ấy không phải là người trọng văn chương hay ưa những sự kiêu sa, phù phiếm.

Thở ngẫm ở trong nhà có ai chờ nói, Bàng mừng quỳnh, lại đáp cười.

Tiếng hỏi: — Ai? — Ồ.

Ở trong nhà, hai người thì thăm bần định. Bàng lại đáp phen và nói một cách tha thiết:

— Tôi qua đây gặp mưa gió, rét mướt, nhờ ông bà cho tôi trú chân nghỉ một lát và chữa lái cái xe đạp đứt xích.

Chủ nhà tháo chốt, tháo ròng, lách phen liếp mời Bàng bước vào.

Trong nhà có một tối, nhất là lại đối với mặt Bàng vừa ở ngoài ánh sáng mặt trời.

Gian bên hữu bày một cái bàn thờ con con.

Dưới ánh đèn lú mù của hai cây đèn dầu Nam, lấp loáng những mặt kính của võm đặt trên ngăn vàng hoa. Kế sát với cái bàn ấy là một cái phen thấp trải chiếc chiếu mát.

Chừng thấy khách đứng mặt nhìn nhớn nhác, có ai cất tiếng nói:

— Minh chóng cái phen lên một tí cho sáng sủa.

Nhìn ra giọng trong trẻo của một người thiếu phụ, Bàng định hỏi chiu kỹ thì sau hai cái ông bề cao thấp thoảng hiện ra cái đầu chỉ khăn vuông và hai bàn tay im lặng cầm cán kéo bẻ.

Đấy giờ chàng mới nhận ra rằng mình vừa vào nhà một người thợ rèn.

Thấy bác phó sắp sửa chống phen Bàng vội gạt:

— Thôi, xin cứ để thế này cho ấm. Người kia hỏi:

— Thưa ông, lạnh lắm phải không? — Phải, tôi lạnh lắm.

— Vậy mời ông sưởi cho ấm.

Rồi bảo vợ: — Minh kéo đi.

Tức thì tiếng phòi pháo bắt đầu. Chủ đặt một cái thùng gỗ thấp bên đồng thau hồng, mời khách. Bàng nói cảm ơn, và ngồi xuống, đưa hai bàn tay công họ lên hơi nóng của đồng thau. Đợi diện chàng, ngồi trên hai viên đá ong xếp chồng lên nhau và phủ lều là gỏi khô, chủ nhà hỏi:

— Thưa ông ở đâu về? — Tôi ở ấp Đoàn-dương về.

— Thưa ông, ấp Đoàn-dương ở trận đâu cơ?

— Ở gần phủ Phan-hùng.

— Thế thì chắc xa lắm... Ông bỏ áo ngoài ra chẳng ướt thấm vào xương nhờ cầm.

Theo lời, Bàng cởi áo, nhưng định tìm chỗ treo thì chủ nhà đã dùng dây đồ lầy, mắc lên một cái danh đồng ở ông bề mà nói rằng:

— Treo vào đây thì ráo ngay.

Một lát sau, chàng đã quen với ánh sáng lơ mờ trong gian nhà tối, và

ngồi bên lò lửa bởi nóng dịu dàng của than hồng bốc ra đã thấy dễ chịu, Bàng khoan khoái, tươi cười đưa mắt nhìn quanh.

Trên đôi ông bề, mặt người thiếu-phụ phen chiếu ánh lửa lò, đỏ hây hây dưới chiếc khăn vuông đồng tiền, và lúc lu theo nhịp tay kéo bẻ. Bàng tưởng tượng ra một quả lắc đồng hồ bằng bạch kim trong có nam hay viên ngọc thạch lấp lánh. Chàng tò mò ngắm, như bị thôi miên bởi luồng hào quang của cặp mắt hoạt động, khiến người thiếu-phụ thẹn thùng cúi mặt.

Bàng mỉm cười nói:

— Thôi, cảm ơn bác, tôi đã hết rét rồi. Không làm gì mà kéo bề mặt, phí than vô ích.

— Thưa ông được, cả một năm có ba ngày tết, lửa là vậy. Ở đây gần rừng có lò đốt than nên than cũng rẻ.

— Nhưng để thế này cũng đủ ấm rồi, bác à? Tôi chỉ xin ngồi nghỉ một lát tí nữa, rồi lại phải đi ngay cho kịp xe hỏa hai giờ về Hà-nội.

Đứng tay, đứng lắng lại nghe hai người nói chuyện, vợ bác phó rên cũng đáp một câu:

— Nhưng ban nãy ông nói giấy xích đứt cơ mà.

Bàng sực nhớ ra:

— Ồ nhỉ! Tôi quên mất.

Chàng đứng dậy ra đường để đem xe vào, thì bác phó cũng theo ra đỡ phen. Bàng đem xe vào trong nhà để lên bên vách rồi cầm xích vấp ở tay lái xe đư cho bác phó mà rằng:

— Đứt mất một mắt xích.

Người vợ đến gần cúi nhìn bác phó chững:

Đứt một mắt thì mình đánh mắt khác thay vào cũng được chứ gì.

Chàng cười:

— Thế nào được. Minh tưởng để làm đấy. Bàng người ta làm bằng máy, mình làm bằng tay sao được?

Thấy hai vợ chồng bác phó rên mỗi người cầm một đầu dây xích loay loay hoay ngắm nghía, Bàng bần:

— Cái xích này dài và lỏng quá nên thường vấp rơi. Vậy nếu bác cho cái chốt vào mà giới hạn mắt xích liền với nhau cũng được.

Người vợ đã hết bần lên, vui vẻ bảo Bàng:

— Ồ! ư thì để làm nhĩ.

Khi đã rửa xích sạch bùn trong chậu nước đen vàng những bụi than, nâng cười khảnh khách bác phó chững:

— Ừ, phải đấy.

Bàng không nghĩ đến cái dây xích xe đạp đứt nữa, mà chỉ đắm đuối ngồi

BÊN ĐƯỜNG DỪNG BƯỚC

(Tiếp theo trang trên)

Cơm nước xong, ba người lại ra ngồi bên lò. Thấy lửa đã tàn, Lợi đứng dậy xuống nhà lấy thêm than. Bằng nhìn ra sân, bảo Tị:

— Kia! trời hừng nắng thực rồi, kia! — Ở nhà!

Hai người đều có vẻ buồn rầu, cúi nhìn lò than, đầy tro trắng xám, cùng nghĩ đến giờ đi biệt, kể đi để lại bên đường một cái kỷ niệm êm đềm, người ở thương ai trở lại, không thân, không thích.

Lợi đem rổ than lên, cầm cái bát mẻ súc than đổ vào lò, rồi quay lại bắc vò kén bẻ. Bằng đỡ lời:

Thôi, để tối kéo giúp.

Tị cười:

— Chết! ai lại thế!

Nhanh nhẹn, nâng đã đến đứng sau ống bẻ. Lợi thò tay vào găm phân với cái ấm sắt tây, bỏ chẻ tươi vào rổ ra vại lấy nước. Bằng hỏi Tị:

— Ở giữa nơi đông người, mong quạnh thế này, bác không sợ?

Tị đáp:

— Ông tính cơn sợ gì. Làm chỉ đủ ăn, có của cải đâu mà lo trộm cướp.

— Bủ ăn thì cũng khá rồi. Vậy công việc có nhiều không, bác?

— Thưa, cũng đủ làm. Đường này có xe ô-tô hàng chạy, các bác tài vào giao công việc cho chúng tôi làm luôn, nay cái ôc, cái lắp, mai cái «bù-loong», cái «rồng-đen».

Bằng mỉm cười:

— Bác biết nhiều nhỉ.

— Ấy, lâu ngày quen đi đấy, ông ạ. Bằng ngắm Tị, nghĩ thầm: «Hắn là nhờ ở cái nhan sắc của vợ mà bác phó rên được các bác tài đem công việc lại cho».

Lợi vào, múc ấm nước vào cái giáy thép buộc từ trên kèo nhà rủ xuống ngay trên lò than, rồi quay ra bắc vò:

— Kia! mình không kéo bẻ đi.

Ngồi trước lò hồng, than soan nổ lách-lách liên-thanh, Bằng mơ mộng. Bằng lấy đồng-hở ra coi, chàng kinh hãi:

— Chết chửa! gần hai giờ rồi, tôi phải về... Thôi, kinh chào hai bác và cảm ơn các bác đã tiếp đãi tôi hậu quả.

Người chồng nhủ nhận:

— Thưa ông, có gì đâu mà hậu. Chúng tôi on ông thì có. Năm nay ông xông nhà cho thì chắc là may mắn quanh năm.

Người vợ hỏi:

— Ông về mãi tận Hà-nội cơ, phải không?

— Phải.

— Ka xôi mà rét mướt lắm nhỉ... Nước sắp được, ông chờ thong thả một tí, chúng tôi hiểu ông một chai nước chè tươi nóng, để đi đường uống

cho ấm.

Lợi nói:

— Ông đi xe đạp thì mang làm sao được.

— Buộc vào xe, chứ lị.

Rồi nâng ra sức kéo bẻ. Chẳng bao lâu, nước sôi đã rào xuống lò than và hơi chè bốc lên thơm phức. Tị than rót nước vào chai và lấy giấy thép buộc chắc chắn vào sau yên xe đạp.

Mười phút sau, Bằng lại cưỡi xe đạp lái thối trên con đường về tỉnh lị.

Trời xuân gội xuống cảnh đời một làn ánh sáng trong mà đều. Trên những lá cây sim đã rào xuống lò than và hơi chè bốc lên thơm phức. Tị than rót nước vào chai và lấy giấy thép buộc chắc chắn vào sau yên xe đạp.

Cảnh vẫn là cảnh buổi sớm khi Bằng xa lánh ấp Đâu-dương, mà sao những vẻ đẹp buổi sớm đã trở nên u rú?

Chỉ vì Bằng đa cảm, và tâm hồn chàng như có liên-lạc với cảnh vật.

Sáng ngày, chàng ở một nơi luôn tẻ ra đi, thì cảnh ấy đã phổ hết vẻ đẹp ra để an ủi chàng. Bấy giờ chàng vẫn rời một gia-đình êm ái, thì so với cái đẹp của lấm lũng ngày thơ, thương mến kia, cái đẹp của vạt-đê đã mờ và kém sắc tươi.

Leo một cái giốc đến giữa chừng, Bằng thấy môi chân và lòng chân nán. Chàng xuống xe đứng lại thở. Chai nước chè tươi buộc sau yên xe lại nhấc chàng nhớ tới vợ chồng người thợ rèn, nhất là người vợ nhàn nhện, xinh xắn, vui cười mà chàng còn mang hình ảnh trong tâm-trí.

Đứng trên ngọn đồi, Bằng quay lại nhìn về phía lên thành. Mấy trái đồi đã che khuất. Thốt nhiên, bằng nghĩ ngợi, chàng lên xe đạp trở lại đường cũ.

Vượt qua hai trái đồi, chàng đã lại trông thấy nhà người thợ rèn, thấp thoáng giữa hai gốc gạo, tưng và cao. Mơ màng, chàng tưởng như có hai cái bóng vợ chồng Tị đứng vậy. Như có mảnh-lực gì giữ xi chàng lại. Chàng chép miệng, thở á, vồng xe về Phú-thọ, giờ tay vầy lại như để chào lần cuối cùng, và lâu bầm nói:

— Chà! trên đường đi, còn nhiều phen dừng bước!

Rồi chàng ra sức đạp học mau để kịp giờ xe hỏa, trong lòng ai vai sướng như buổi sớm, khi ở nhà người chủ họ ra đi.

Là vì quên hẳn mình, lẩn chỉ nghĩ tới những ngày hạnh-phúc chung của nhà-loại: Túp nhà tranh kia, vói lò than lửa, vói trái tim vàng, chàng cho phải là một sự an ủi dịp đàng đối với hết thảy những người, như chàng, lẻo loét trên con đường là-lợi, gió mưa và khao khát được đưa bước đầu đó mà ngâm trong chiếc lá mát cảnh vật tươi, êm-ấm của người.

Khái-Hưng.

CẦU ĐỐI TẾT

ĐỀ MỘT PHÒNG ĐỌC SÁCH
Xem làm «Nam-Phong» buồn
Độc nhiều «Trung-Bắc», khó
tiểu ghê.

Lê-Kê-Huy

TỨC CẢNH

Mấy bông đào nở mừng
xuân tươi,
Một tuổi xanh qua gian tết

Chân-Phong Chu-Văn-Tịch

Một tin lạ đầu năm

Mồng tám tháng giêng. Chín giờ sáng một tiếng nổ.

Ông Hoàng-hữu-Huy đầu không kịp đội mũ, mình không kịp mặc áo, vội nhảy lên chiếc ô-tô, sai tài xế mở máy về phía có tiếng nổ để đi nhất tin.

Hôm sau, tờ Đông-Pháp, trang đầu, cật nhất, đăng như sau này:

Con cái nhà ai thế?

Vào khoảng 9 giờ sáng hôm qua, phố xá đường yên tĩnh, bỗng «doanh» một tiếng nổ vang. Bản báo chủ bút đoán là họ giết nhau, vội vàng đi ngay. Sau hai giờ điều tra, bản báo chủ bút mới biết rằng không phải họ giết nhau, mà chỉ là một đứa trẻ đốt cái pháo cối. Không biết có ai mà mắt gì không bản báo còn cho đi dò. Con cái nhà ai mà linh ranh vậy?

Bản báo sẽ tường thuật kỹ lưỡng trong số ngày mai, vì việc này cũng có quan hệ mật thiết đến nền luân lý Á-đông. Ai lại hết Tết rồi còn đốt pháo.

Lê-Kê-Huy

CÙNG CHANG THỨ XIII

Một độc-giá Phong-Hóa muốn nhờ chàng thứ XIII đăng vào số mùa-xuân một bản tính dưới đây, để các độc-giá P.H. yêu khoa-học mua vui trong mấy ngày xuân:

308	308	308	308	308	308	308	308	308	308	308	308	308	308	308	308	308	308	308	308	
Lê-Kê-Huy	308																			308
308				37	45	53														308
308				41	33															308
308				19	50	42	34	26	59											308
308				18		43	35		58											308
308						44	36													308
308						32	40													308
308																				308

Thêm vào các ô trắng, những số không giống nhau để thành bản tính cùng:

Cộng hàng ngang, hàng dọc, chéo góc đều cùng thành một số 308 cả.

(Số đăng lại giải ở số 36)

TRẦN QUỐC, LAM
PHAN, MẠNH, KHÁ
Số 50 PHỐ HÀNG BÔNG HÀ NỘI

CAM ĐOAN HAI LẦN LIỆC
THẬT TỐT. GIÁ 100

TẾT NGUYÊN - ĐÁN ĐẾN NƠI!

Ai cũng mua bánh biscuits

Nhưng nên chọn bánh biscuits ngon và lịch-sự nhất. Vậy có bánh hiệu BEUKELAER là thứ bánh ngon có tiếng ở các nước, và bánh «Christmas và Mélange Noël» vừa ngon lại vừa khéo (trên mặt có hoa bằng đường xanh đỏ) mà đưa ra làm quà tết thì không còn gì lịch-sự hơn nữa. Trong những buổi tân-xuân ấm-áp dùng bánh biscuit BEUKELAER mấy nước chè ướp hoa, hay mấy riệu ngọt mà cung tầu, tưởng cũng có thể gọi là một cái thú vô song. Bán tại hiệu bánh tây BOULANGERIES RÉUNIES, số nhà 112 phố Hàng Trống Hanoi, hiệu này lại làm nhiều thứ bánh ngọt (Pâtisseries) đã được nhiều quý khách chiếu cố đến.

Peinture GECKO
HANOI - SAIGON - PHNOMPENH
HIU SON THANG - LONG

NHI LANG BÁN TRANH TẾT

CUNG CHỨC TÂN NIÊN

將

PHONG RAO MỚI
 Lên chùa lễ phật hôm qua,
 Hỏi ai sui khiến cho ta gặp mình.
 Sợng sùng con mắt đưa tình,
 Ta về, ta nhớ có mình đêm ấm.
 Đêm chờ cho hết canh năm,
 Lên chùa lễ ở thân họa chàng gặp mình
 Kia ai nữ tú, nam thanh,
 Khách tình vắng bóng, mối tình vẫn
 vượng.
 Vào chùa thắp một nén hương...

BÀI CA MÙA XUÂN
 (Điệu hành-vân)
 Nội bốn mùa, nội bốn mùa,
 Xuân thực là ưa.
 Trời ấm áp, lúc đác xa mưa,
 Trầm hoa đua nở.
 Trên cảnh tươi tốt, chim chào xuân
 sào sọc mừng vui.
 Ngộ từng đàn bướm ong bay rộn.
 Người nang nỏ, hơn hờ mừng vui.
 Coa trẻ nô cười, cụ già phơn phớt,
 tưởng thời trai thời trai.
 Ngày xuân quý, ta chớ rông rài,
 Tiên phi tiên hoài,
 Ưống đời tai, đời tai!
 Phải liệu mà lập thân tài trai.
 Kéo rời xuân hết, tiếc xuân còn giận
 trách ai?

Mừng cụ Hi-Dinh

Đầu năm xin chúc cụ Hi-Dinh,
 Nước ốc gia truyền sẽ nổi danh.
 Gìn giữ sao cho nồi nước cũ,
 Hơi đồng chớ để nhiễm mùi tanh.

Mừng ông Vinh Cõe-từ

Mừng ông thầy tướng phổ hàng
 Ngang,
 Tàn lình cho hay được đả hàng.
 Liệu gió phát phe cờ bãi quái,
 Có ngày xem số chốn sông Hương.

Mừng ông Nguyễn-nam-Son

Đầu năm chúc cụ đốc Nam-Son,
 Trưởng-già ngày thêm trưởng-già hơn.
 Cây cọc may ra tìm được đất,
 Có ngày phát đến thượng-thư... Sơn.

Mừng cụ Dương-bá-Trạc

Năm mới xin mừng cụ cù Dương,
 Mỗi ngày Văn Học một phinh trương.
 Tiếng Anh, tiếng Khách, còn chưa đủ,
 Nén mở thêm ra mục tiếng Mừng.

Mừng quan phủ-hàm Đỗ-Thận

Năm mới xin mừng cụ phủ-hàm.
 Tâng lương, tâng chức lại tâng quan.
 Giữ gìn bài chấy cho bền chặt,
 Ấy mới anh-hùng, ấy mới gan

Mừng bác-sĩ Điện

Chúc mừng bác-sĩ Điện, nhà ta,
 Quan lớn ngàn năm, đốc tại gia.
 Con nước, còn non, còn xuất bản,
 Trám, nghìn, vạn, mở sách Tim-la.

Mừng cụ Tùng-Viên

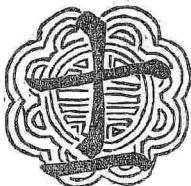
Đầu năm xin chúc cụ Tùng-Viên,
 Kinh-lẽ ra đời lúc đảo điên.
 Cổ đứng cho qua cơn khùng-hoàng,
 Văn-chương chớ khùng-hoàng vì tiền.

Mừng ông François Nguyễn-huy-Hợi

Mừng nhà diễn-thuyết Hối « Phãng-
 Xoa »,
 Tiếng cả, hơi giải lụa tiếng loa.
 Tài cán cao vời như tiếng tốt,
 Làm cho vang vẻ hiệu Gô-Đa.

Mừng Tăng-Cương Hòa-Thượng

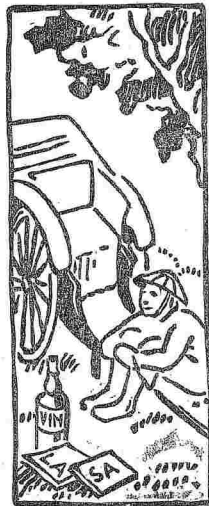
Đầu năm chúc cụ sai Tăng-Cương,
 Lặc phát hàng-hà, nich chặt rương.
 Phẩm trước còn tăng, tăng mãi mãi,
 Tăng kinh, tăng phủ, lợi tăng sương.

象

車

PHÒNG THĂM BỆNH

Bác-sỹ **NGÔ-TRUYC-TUÂN**
 Có bằng chuyên môn Đạc-anh của
 Đại học Đông Paris
46, Phố hàng Cột - Hanoi
 Giấy nói số 725
 Giờ khám bệnh:
 Sáng từ 7 giờ đến 11 giờ
 Chiều từ 4 giờ đến 7 giờ
 Thăm bệnh ngoài phố mỗi giờ nào cũng đi

BỔ HUYẾT TRẮNG DƯƠNG

Đàn ông vì thiếu suy, huyết ít, dương sự không mạnh, hoặc bị tuyết dương, uống nhiều thuốc trắng dương mà không hiệu quả, ấy là vì chỉ biết bổ-dần mà không biết nuôi huyết. Bệnh ấy chỉ dùng nửa liều (tức **BỔ-HUYẾT ĐẠM** của **THO-DÂN Y-QUAN**, thì chẳng những dương-sự lại mạnh hơn trước, mà sức lực còn khỏe hơn nhiều. Thuốc này vừa bổ-thận vừa bổ-huyết, lại không làm cho đục hỏa bốc lên. Những người tuổi già, vợ trẻ dùng một tể thuốc này sẽ sinh con-trái. Mỗi tể 8 hộp, mỗi hộp 3 \$ 00.
 Ở xa muốn mua, xin viết thư và gửi mandat cho ông:
PHẠM-QUẾ-LÂM, 54, Phố Sinh-tử, Hanoi

Joseph TRẦN-DINH-TRÚC

LUẬT-KHOA CỐ-NHÂN ĐẠI HỌC-ĐƯƠNG
 PARIS. CỐ-VĂN PHÂN-LUẬT
Số 5, Hàng Da cũ, Rue des Cuirs
 (cạnh bãi chợ Hàng Da, Hanoi)
 Việc kiện tụng, làm đơn, hợp-đồng, văn-tự.
 Bồi nợ, Mua, bán, nhà, đất, v. v. v...
 Lệ phí pháp-luật: mỗi lượt 1 đồng
 Ở xa xin gửi mandat

THẬP BÁT TÀI-TỬ

Mừng cụ Hoàng tăng Bì
 Năm mới, xin mừng cụ Bằng Hoàng.
 Mỗi ngày nhà một áng văn chương.
 Văn chương như tuổi ngày tăng bi
 Tô điểm thêm nhiều đạo-đức sống,

Mừng ông Đặng-phúc-Thông
 (kỹ sư mỏ)
 Năm mới mừng ông Đặng-phúc-Thông
 Đùng khai mỏ đất ồng loi công :
 Than, chì, sắt, kẽm, người khai cả,
 Hầy cố tìm quanh mỏ...!! bạc-đồng !! (\$)

Mừng bác Tú Xon
 Lại chúc mừng riêng bác Tú Xon
 Vận-Hải trở lại viết cho chơn
 Kéo má thiên hạ người ta khảo :
 Rằng bác non gan, bác phải chuẩn.

Mừng ông Nguyễn - công - Tiểu
 Chúc mừng ông chủ Thủy-tiên-trang
 Khoa-Học mỗi ngày mỗi mở mang
 Cái máy quay-quay bằng ánh nắng.
 Rồi ra sinh-sạch khắp Đông-dương.

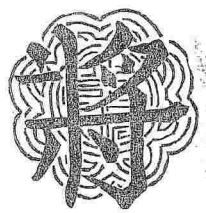
Mừng cô Phụ-Nữ Thời-Đàm
 Năm ngoái mừng cô chồng lấy chồng
 Mà sao có vẫn cứ phòng không ?
 Sang xuân, cố liệu... đi thôi nhé !
 Mau để bà Đa có cháu bằng....

Mừng bác Tân-Đà
 Năm mới, mừng suồng bác Tân-Đà
 Uống say túy lúy, nói ba hoa
 Hừ hừ Tạp-Chí An-Nam đây
 Lên chốn văn đàn ta với ta...

Mừng anh Đỗ-tất-Vân
 Mừng anh hầu sáng Nhật-tân-lục
 Giới nầu chuyên môn tạp-bi-lũ,
 Tiếp đãi ban hàng cho khéo léo
 Chờ đứng Gặp-Gặp để phang nhau.

Mừng bác Tú Khôi
 Năm mới xin mừng bác Tú Khôi.
 Mỗi tuần lý-luận mỗi thêm xuôi.
 Kéo rời cửa miệng thành câu nói :
 « Ai giận thời ăn lý-luận... đi ! »

Ta mừng ta...
 Sau hết, ta mừng Tú Mỡ ta,
 Băm tư xuân lễ vẫn chưa già.
 Quanh năm, ngày tháng, vui như
 Tết,
 Mà chẳng bao giờ cạn túi... thơ.
 Tú Mỡ

Phụ

Đ

Đ

VƯỜN XUÂN
 Xuân mới lại, vườn xuân rực rỡ
 Kia trăm hoa hơn hờ mừng xuân.
 Bông Mai như tuyết trắng ngần,
 Nón nà cốt cách tinh thần vẹn
 Đào môn-mởn sơn phai phơn ph
 Lăng lơ như cười cợt gió đông.
 Mận mà nọ cánh hoa Hồng,
 Đạm đà về tia, nần nồng mùi hương.
 Miệng chớm chím Hải-đường lơ lả,
 Ngọn la-đa nghiêng ngả vì xuân.
 Chồi Lan yêu điệu thanh tân,
 Hương trầm thoang thoang như gần
 như xa.
 Nhộn nhac này đóa hoa Trê,
 Vô duyên có sắc thố mà không hương.
 Khoe phong phú Các vàng đua nở,
 Hoa thu còn duyên nợ cùng xuân.
 Mưa xuân phơi phới đượm nhàu,
 Mảon bông ngấm tia thêm phân tốt
 trời.
 Hoa xa ý chào mời vồn vã,
 Khách tìm hoa bướm lả ong lơ.
 Chờn vờn trọn đóa hoa trời,
 Mặc bóng hoa hèo, hoa rơi thì thắm.
 Tú Mỡ.

BÁC-SY NGUYỄN-VĂN-LUYẾN
 8, Rue Citadelle. Téléphone: 204
 CHỮA BỆNH BẰNG ĐIỆN
 CHỮA MỌI BỆNH VÀ CHUYÊN
 CHỮA BỆNH ĐÀN À CÒN TRẺ
 số 8, phố Đường-Thành — Hanoi
 (Đường Cửa-đông sau phố Xe-Điền).

BÁC-SY ĐẶNG-VŨ-LẠC — Y-SY LÊ-TOÀN
 CHUYÊN-MÔN CHỮA MẮT
 PHÒNG KHÁM BỆNH VÀ CHỮA MẮT
 48, phố Phố-Đoan (Richaud) — Tél.: 586
 Sáng từ 9 giờ đến 12 giờ
 Chiều từ 3 giờ đến 6 giờ
 BỆNH-VIÊN VÀ HỘ-SINH-VIÊN
 40-42, phố hàng Gày (ouvilliers) — Tél.: 555
 BỆNH-VIÊN. — Có Bác-sy ĐẶNG-VŨ-LẠC
 và Y-sy LÊ-TOÀN ở luôn bệnh-viện
 trông nom cần-thậ

Tiệm chính BOMBAY, 89, hàng
 Khay đã nhận được ở Hong-
 kong — Đoàn Thương-hải toàn
 to — Những den may áo các
 bà — Satin tuyệt nhùng — Satin
 souple. Nhung Ánh-sáng hoa
 và chon các màu. Gấm — Satin
 thêu Kim-Tiến và chỉ to các
 màu. Còn nhiều hàng lạ nữa.

黃會秘
Hoàng Huệ Bí

Một người ở ẩn trong làng Bào

NGUYỄN CONG TIÊU

Có vẻ rất chân trọng vật khoa
học mà không hề bao giờ khoe

NGUYỄN VĂN VINH
Nguyễn Văn Vinh
Người lao động Nền lịch sử

范金慶
Phạm Kim Khanh
Đệ tam hạng Lê-Hồng
Bán pháo Xứ sở

THE LU

KHAI THƯƠNG
Đào hàng học

NGUYỄN VĂN TOÉT
tức LY-TOÉT

Thần sinh ra có Nguyễn-Thị-Bà-Vành
có ba nhà gạch, sáu trâu bò và tỷ

Thường
danh
chiếp
tạ

CỬA
NHẬT LĨNH

SÔNG HUƠNG

HANG YẾN ĐÙ

LÝ TOÉT RA MỎ

Lét.
Hỏi ai
Sợ.
Ta về,
Đêm

Lên nhà ở Ba-Vành lấy tây bảy giờ làm
Kia ngày rộng tháng dài, mới nhân
Khách Lý-Toét ra chơi. Hôm rằm Lý-Toét ra
đến nơi, hỏi thăm đến nhà con rề,
nhưng còn ngập ngừng ở cửa.

Ông con rề vừa đi làm về, thấy có
người lấp ló ở cửa, bèn hỏi:

-- Qu'est ce qu'il veut ce coolie là?
(người cu li xe kia muốn gì?)

Lý Toét nghe thấy tiếng coolie (cụ
lý) tưởng ông tây biết mình là cụ lý
rồi thì ngạc nhiên lắm, vì từ khi
con gái cụ bỏ làng đi làm rồi lấy tây,
thì con rề đã thấy mặt cụ đầu, nay
mới thoáng thấy đã nhận được, cụ
kinh dị lắm, nên lăm bằm, nói:

— Gớm! ông ta tình mắt có khác,
mới trông thấy mình đã biết ngay là
cụ lý rồi.

Lần đầu cụ lý gặp con rề, chẳng nề
không chào, mà chào thế nào cụ
không biết, nhưng cụ nghĩ ngay đến
câu: đầu con, rề khách. Bất-nhược cụ

Cụ thấy cô con gái nói với chồng có
câu bố-cu, nên ngạc nhiên lắm, cụ
hỏi:

— Vậy ra tây cũng gọi nhau là bố
cu, mẹ đi à?

Cô Ba Vành lại phải cắt nghĩa cho
cụ nghe.

Ông tây gọi hỏi lấy rượu ra uống.
Cố con gái vồn và mời cụ uống đủ
thứ:

— Nào ông soi rượu con mèo, rượu
dom (Rhum), rượu cốt nhất, liên
miên mãi cụ cứ lắc vì cụ không hiểu là
rượu gì, những cái tên cũng đã ghê rồi.

Sau hết, cô Ba lại hỏi cụ có uống
sâm-banh không, cụ gật đầu vì cụ
nghe thấy có tiếng sâm, nên cho là
uống được.

Ông con rề lấy làm lạ, hỏi cụ đã
uống ở đâu mà biết rượu sâm-banh.
Con gái thông ngôn, cụ giả như:

— Ấy, cái rượu banh thì tôi biết rồi,
sáng hôm nay, lúc đợi tàu vào đây, ở
hàng nước, tôi thấy có người báo chí
hàng mỏ một chai bầu xu uống mà,
tiếng nó nổ như pháo ậy.

Cụ làm cho cô Ba Vành và chồng
cô ta cười lên ra. Vì cái rượu banh
banh mà cụ lý mới đó là chai nước
chanh nút buộc của ta.

Đương uống rượu bỗng có tiếng nổ
đùng đùng như tiếng súng ở trên một
quả núi. Cụ hết hoảng, quên mình ra mỏ
như vẫn ngồi ở làng trường là cướp
đến như tối hôm ba mươi vừa rồi,
nên cụ nhảy phăng ra cửa hố: «Trắng
đầu? trắng đầu? phò cứu mau, có
cướp, cướp, bay ạy!»

cứ chào như khách. Nghĩ vậy, nên cụ
chấp tay vài dài, mồm thì nói: «Bầm
lấy quan lớn!»

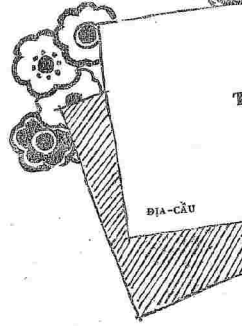
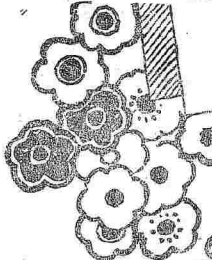
Ông tây rề thấy cụ lễ phép như thế,
cười, rồi giờ tay ra định bắt tay cụ.
Ai ngờ cụ không hiểu, tưởng rề chìa
tay sách họ cái va-li, chẳng ngần ngại,
cụ đưa ngay cái va-li vào tay, làm cho
ông con rề mừng-hứng. Cụ thủng-thỉnh
bước theo vào.

Cô Ba Vành thì hỏi sần hỏi đốn cụ
về việc nhà rồi rít. Cụ ngồi xuống
ngắm ông con rề, nhưng vẫn thấy
trong mình run run, chả hề lại chẳng
nói gì, cụ bèn hỏi: «Thế nào, năm
mới ông có phát tài không?»

Cô Ba Vành thông ngôn: «Mông-bè
địa toa bố cu rich.» Ông tây cười.

Ở trong nhà ngó ra, cô Ba Vành
nhận được cụ, vội vàng nói với chồng:
Papa búa đây, — nói rồi tay
chạy ra mở cửa cho cụ lý thì ông tây
đã ra mỏ cửa rồi.

ĐIÀ-CẦU

ĐẦU X

HOA RỪNG ĐÊM XUÂN

(lãng P. MỸ-TÂM).

— «Em đừng sầu tủi lúc đêm xuân!»
 Nàng ngoảnh nhìn ta, vội lau róa lệ
 Rời ghê tai ta, ngáp ngừng thổ thê:
 — «Cảnh hoa đang đẹp, đang xinh tươi,
 Mà cơn gió phủ phàng nở thổi rơi
 Thì ai chẳng động lòng thương tiếc!
 Ôi kiếp hoa! thế cũng là xong một
 kiếp!»

Nhưng thấy ta im lặng nhìn nàng,
 Thì nờng lại nói:
 — «Thôi em cũng quên hết nỗi buồn
 thương
 Mà vui xuân, mà vui cùng anh em
 nhè!»

Song, than ôi! những ngày vui vẻ
 Cũng đã theo xuân năm ấy mà đi,
 Vì sau ta cũng nàng cũng đôi ngả
 phân ly!

Ngày nay, ta lại qua thăm vườn cũ,
 Cũng vẫn bóng trăng ấy lạnh lùng
 mờ phủ!

Cũng vẫn những cánh mai trắng
 xinh tươi!
 Cũng vẫn, chung quanh, hoa rừng
 tươi bời!

Nhưng người ngày nay thì hoa thôn
 thục
 Lại là ta, chứ không phải người
 năm trước!

Tô Thủy: Nguyễn Văn Kiệt

Ông con rề tướng cụ say rượu nên
 cứ ôm bụng mà cười, sau có Ba phải
 ra lối cụ vào, nói cho cụ biết đây là
 người ta đốt cốt-min để phá những
 tảng đá rắn, không phải cướp đầu.

Cụ lý lúc ấy mới tỉnh, biết là mình
 nhầm, bèn hỏi cốt-min thế là thế nào
 mà nó nổ như súng thế, tôi hoảng quá.

Sáng hôm sau, ông con rề đi làm
 rồi, cụ còn nằm trên giường, bỗng thấy
 có Ba gọi bép: « Bép ơi, chắc nửa cụ
 giấy, anh làm bit-tết và cắt một khoanh
 sức xích cho cụ ăn sáng nhé? »

Lý toét lấy làm lạ lắm, lầm bầm:
 « Là nhĩ, bit tất cũng ăn được à?
 Lại còn sức xích nữa, dùng để buộc
 chỗ ngoài cửa kia, nếu nó cắt một
 khoanh cho mình ăn, thì nhá sao
 được! »

Cụ bần khoăn như vậy mãi, sau cụ
 đành giấy mò vào bếp hỏi lại những
 món ấy là gì, lúc ấy cụ mới đỡ ngại,
 cụ bấy giờ mới yên-ủi rằng mình thật
 là hồ quạ, nhà quê có khác.

Hôm sau cụ về, ông con rề, ngoài
 số tiền một chục lại đeo thêm chai
 sâm-banh to nữa, vì biết cụ thích.

Về đến làng, người nhà đến hỏi
 thăm có quà gì, cụ khoe đủ thứ, cụ
 lôi cả chai rượu ra định thiết bà con
 biết phong vị rượu ban ban. Cụ
 loay hoay mở, bỗng nút nổ vọt lên sa-

nhà mà rượu lại phụt chần lên, không
 biết làm sao được, cụ cứ lấy bàn tay
 bịt chặt, lúc bỏ tay ra thì rượu lại
 càng phụt lên tợn, bắn tung tóe cả
 vào mặt mũi, khiến cụ khiếp đảm.

Cứ bịt, cứ mở như vậy đến khi
 không thấy rượu bắn lên mới thôi,
 nhưng giột ra không được nửa chén
 tống. Lý Toét lấy làm ngạc nhiên bèn
 bảo bà con rằng:

— Quái! ở mở họ mở nó có nổ thế
 này đâu.

Cụ đứng lặng một lúc, rồi bồng cụ
 nhó ra được điều gì, mặt cụ xanh xám
 lại, cụ kinh hãi, kêu lên rằng:

— Hú vía! ra thằng hội nó lấy nhêm
 cho tôi phải chai ban ban cốt-min
 rồi!!!

Minh Chính

À vendre

Lustres en cuivre à 3, 5 et 12
 ampoules, appliques à 1 et 2 ampoules,
 abat-jour, tulipes verre,
 matériel divers et environ 150 volumes
 reliés, dos et coins cuir rouge,
 de collections incomplètes de revues
 littéraires ou illustrées.

S'adresser: Cercle de l'Union, Rue
 Dominé, Square Paul-Bert Hanoi.

Phạm Văn Bình
 Nguyễn tinh ng-đầu họ

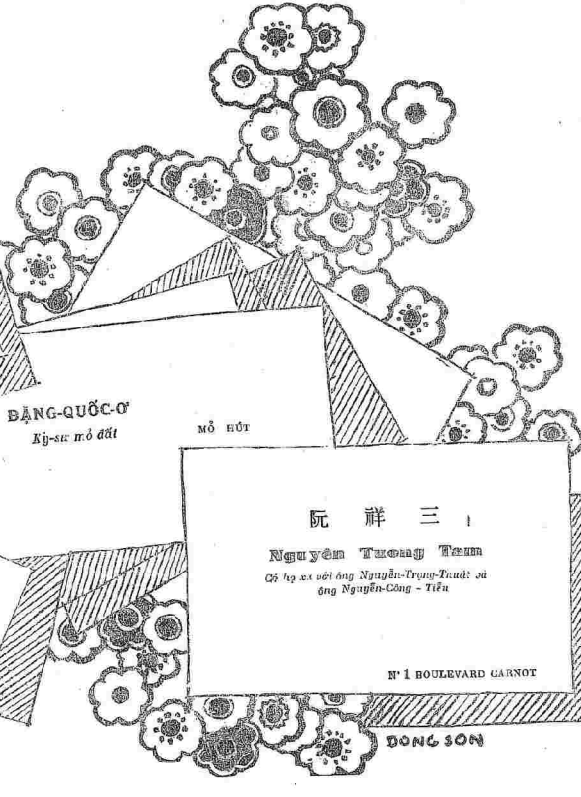
楊伯濯
 YANG PE TCHOU
 Giáo sư chuyên môn dạy tiếng
 Quảng-dông và tiếng Anh

Nguyễn Thị Phan-Ng Thuê-Dâm
 Chủ nhà có chồng

Nguyen Van Gi
 Nguyễn ngày trước có bụi to

BA ÉCH
 Dán dán

Nguyên Trọng-Thuật
 Người Annam

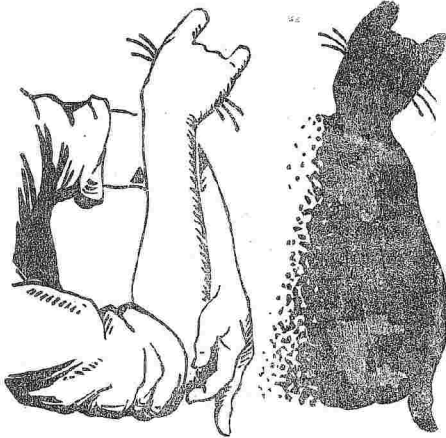

CHIẾU BÓNG PHONG HOA

Cửa LEMUR

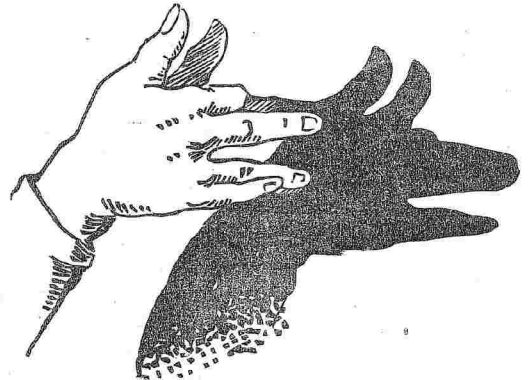
Chiếu bóng P. H. có một cái đặc sắc là người muốn xem phải chiếu lấy mà xem. Những đêm xuân nhàn hạ, dưới bóng đèn gia đình, chịu khó và động cái tay đôi chút, sẽ thấy hiện trên tường những hình bóng sau đây, cũng là một cách giải trí cho con em, ích lợi hơn cách giải trí bằng quần bài.

CON MÈO

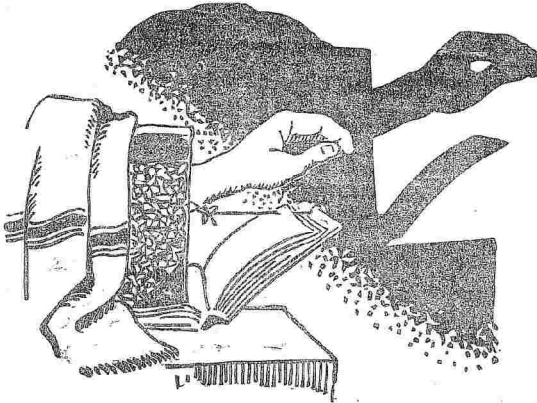
Muốn cho con mèo này thành con mèo «ý si si» thì lấy một quả bóng cao su, có dùi lỗ thủng, hút nước vào rồi cầm ở lòng bàn tay, hắt bóp bóng cho nước vọt ra thì con mèo mưa tức thì.

CON CHÓ

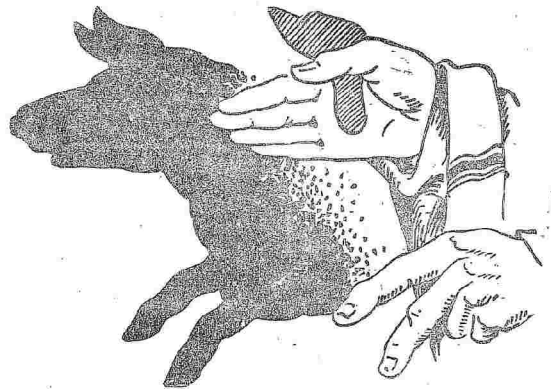
Hình này rất dễ làm và rất thường, cũng như làm con chó chết là tin rất dễ kiếm và rất dễ bị, thường thấy đăng trên các báo hằng ngày. Con chó này muốn cho nó thành chó chết thì quay ngược bàn tay.

CON RỬA HỘP

Úp một quyển sách lên trên cổ tay như mái nhà, để nằm một quyển sách mở ra, buộc giấy vào cổ tay theo hình vẽ. Không cần đốt pháo, chỉ rụi tay vào, tự nhiên bìa sách dưới đóng lại, thành ra rửa hộp rứt cổ. Rửa này có thể thổi thổi dầu ra, rứt đầu vào mái mái cho tới khi mưa trở.

CON LỢN

Cắt miếng bìa thành hình vẽ, rồi để tay theo hình vẽ.

KIỀU NHÀ LỐI TỐI TÂN

Vẽ kiểu nhà theo luật vệ sinh thành phố Hanoi trong 10 năm nay. Bản-số đã vẽ được 228 cái kiểu nhà đã làm tại Hanoi và các tỉnh, vậy trước khi các ngài dự định làm nhà, xin kính mời các ngài lại Bản-số xem đủ 228 cái kiểu đã vẽ ấy thì các ngài sẽ được yên y và sẽ có ngôi nhà sinh đẹp hơn hết. — Tình giá rất hạ để tạ các ngài có lòng tin yêu nghề vẽ của Bản-số trong 10 năm nay.

NHUẬN - ỚC

188, Rue Lê-Lợi — HANOI (Gần trường Thờ-dục)

TOUT POUR ARCHITECTURE

NỀN DỪNG PHÁO VIỆT - NAM

Hiệu Tường - Kỳ, Hạnh - Phúc, Khánh - Thọ

BÁN TẠI HIỆU TƯỜNG - KỶ

78-80, Phố Hàng Đường và 41, Phố Hàng Bồ, HANOI

Xưởng chế - tạo : làng Phú - xá, Hà - đông

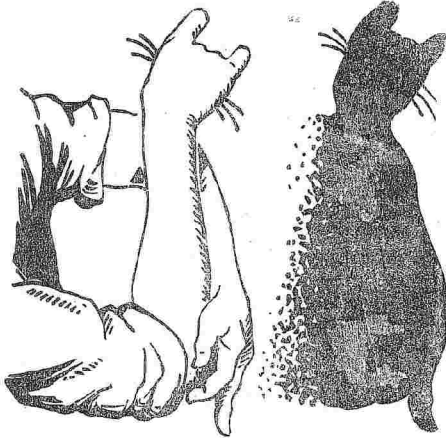
có đặt đại-lý khắp tam kỳ

CHIỀU BÓNG PHONG HOA

Cửa LEMUR

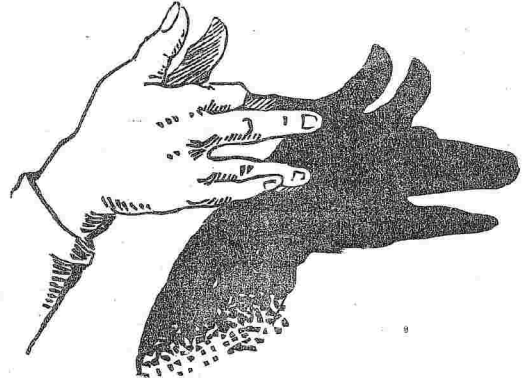
Chiều bóng P. H. có một cái đặc sắc là người muốn xem phải chiếu lấy mà xem. Những đêm xuân nhàn hạ, dưới bóng đèn gia đình, chịu khó vận động cái tay đôi chút, sẽ thấy hiện trên tường những hình bóng sau đây, cũng là một cách giải trí cho con em, ích lợi hơn cách giải trí bằng quần bài.

CON MÈO

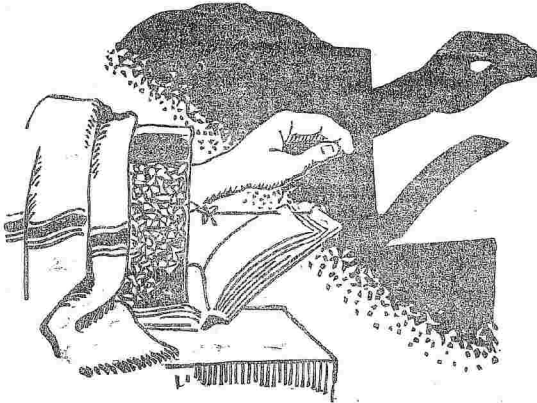
Muốn cho con mèo này thành con mèo «ý si si» thì lấy một quả bóng cao su, có dùi lỗ thủng, hút nước vào rồi cầm ở lòng bàn tay, hắt bóp bóng cho nước vọt ra thì co mèo nữa tức thì.

CON CHÓ

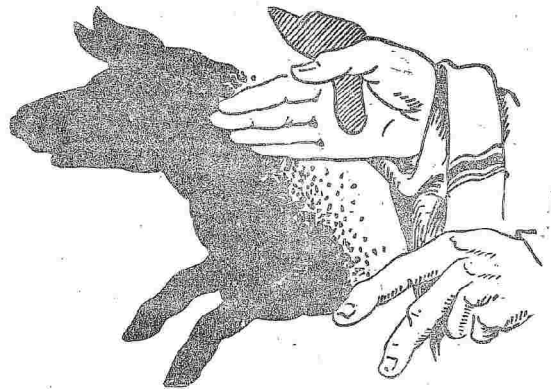
Hình này rất dễ làm và rất thường, cũng như làm con chó chết là tin rất dễ kiếm và rất dễ bị, thường thấy đăng trên các báo hằng ngày. Con chó này muốn cho nó thành chó chết thì quay ngược bàn tay.

CON RỬA HỘP

Úp một quyển sách lên trên cổ tay như mái nhà, để nằm một quyển sách mở ra, buộc giây vào cổ tay theo hình vẽ. Không cần đốt pháo, chỉ rụi tay vào, tự nhiên bia sách dưới đóng lại, thành ra rửa hộp rứt cổ. Rửa này có thể thổi dầu ra, rứt đầu vào mái mái cho tới khi mữa trở.

CON LỢN

Cắt miếng bia thành hình vẽ, rồi để tay theo hình vẽ.

KIỀU NHÀ LỐI TỐI TÂN

Vẽ kiểu nhà theo luật vệ sinh thành phố Hanoi trong 10 năm nay. Bản-số đã vẽ được 228 cái kiểu nhà đã làm tại Hanoi và các tỉnh, vậy trước khi các ngài dự định làm nhà, xin kính mời các ngài lại Bản-số xem đủ 228 cái kiểu đã vẽ ấy thì các ngài sẽ được vận ý và sẽ có ngôi nhà sinh đẹp hơn hết. — Tình giá rất hạ để tạ các ngài có lòng tin yêu nghề vẽ của Bản-số trong 10 năm nay.

NHUẬN - ỒC

188, Rue Lê-Lợi — HANOI (Gần trường Thê-dục)

TOUT POUR ARCHITECTURE

NẸN DỪNG PHÁO VIỆT - NAM

Hiệu Tường - Kỳ, Hạnh - Phúc, Khánh - Thọ

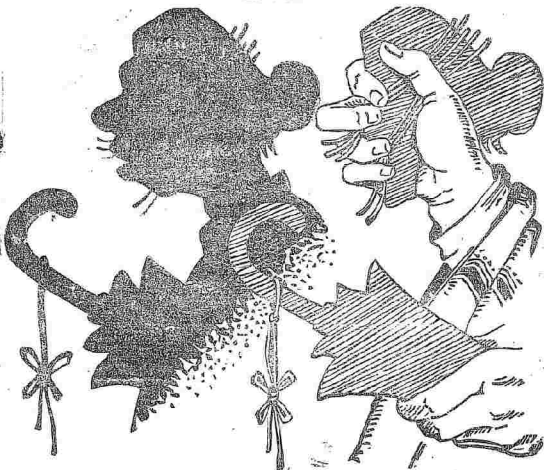
BÁN TẠI HIỆU TƯỜNG - KỶ

78-80, Phố Hàng Đường và 41, Phố Hàng Bồ, HANOI

Xưởng chế - tạo : làng Phú - xá, Hà - đông

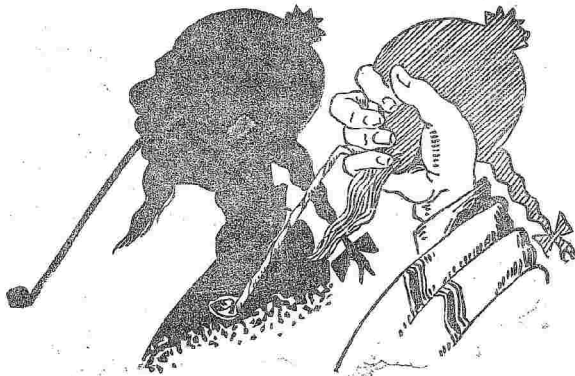
có đặt đại-lý khắp tam kỳ

LÝ TOET

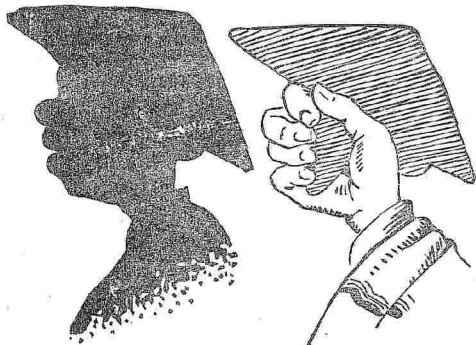
Cắt bìa theo hình vẽ. Râu, tóc làm bằng bìa cắt thành sợi, rồi xếp theo hình vẽ.

ÔNG CỬ TÀU

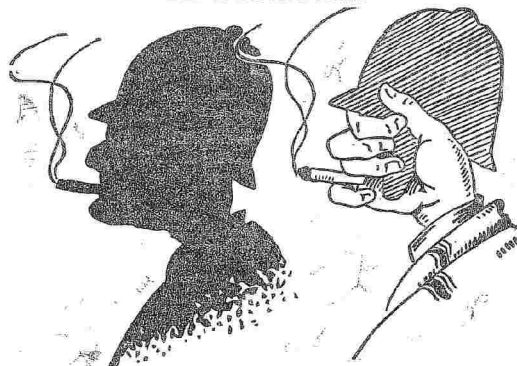
Cắt bìa theo hình vẽ. Râu làm bằng nôm chỉ.

ANH CƯ LI XE

Cắt bìa theo hình vẽ.

THẦY TƯỚNG HÀNG NGANG

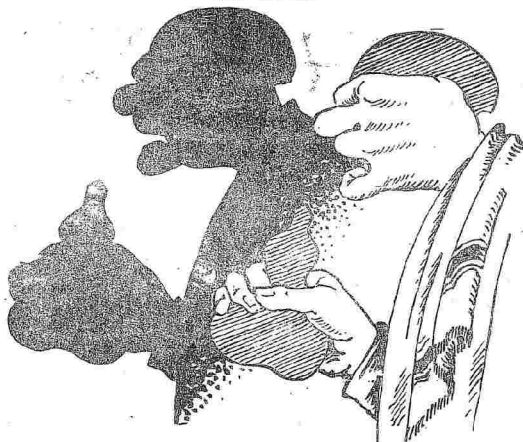
Cắt bìa theo hình vẽ. Cắm i điếu thuốc là lát theo hình vẽ sẽ thành ra ông thầy tướng hút thuốc lá.

ANH HỮU-SÁNG TẠP-PÍ-LÙ

Lấy một cái chõa nước nóng đặt lên trên một cái bát nóng cũng đựng nước nóng, đặt bát lên bao diêm sẽ thành hình nổi tap-pi-lù.

ÔNG ẨM TỬ

Cắt bìa làm tóc và hồ-lô. Muốn cho ông ta uống thì nhấc bầu hồ-lô lên mồm. Không nên nhấc nhiều quá, sợ ông ta say.

THUỐC LẬU HỒNG - KHÊ

Bệnh lậu mới phát ra mủ, ra máu, buốt tức, hoặc bệnh đã lâu chữa không rút nọc, mỗi khi uống rượu, thức đêm, trong người nóng nảy, lại thấy có mủ và xem trong nước tiểu có vẩn, uống thuốc này đều khỏi rút nọc. Thuốc đã man khời, lại không công phát, nên được anh em chi em đồng-bào tin dùng mỗi ngày thêm đống, cả người Tây, người Tàu cũng nhiều người uống thuốc này được khỏi rút nọc, công nhận rằng không thuốc nào hay bằng thuốc lậu Hồng-Khê. Giá 0\$60 một ống. Đến giang-mại, tìm-la phát hạch lên soái, nóng rét lở loét quy-dầu đầu, xương, rết thịt, rức đầu, nổi mề-day, ra mào gà, hoa-khê, phá lở khắp người, uống một ống thuốc là kiến-hiệu, không hại sinh-dục. Cũng 0\$60 một ống. Xin mời quá họ lại hoặc viết thư về, lập tức có thuốc gửi nhà giấy-thiệp đến tận nơi.

HỒNG - KHÊ DƯỢC - PHÒNG

88, Route de Hué (số cửa chợ Hòm) Hanoi - Téléphone 755

ĐẠI-LÝ HỒNG-KHÊ - M. Đức 73, Belgique, Hải-phong - Ich-sinh-Đường 190, hồ Khách, Nam-Định - Xuân-Hải 5, Rue Lac-son, Sơn-tây - Phúc-Long 12, Cordonnier, Hai-đương - Bát Tiên, Maréchal Foch, Vinh - Bát Tiên qua ải, Paul Bert, Huế - Bát Tiên, Tourane marché - Rue Marché Nha-trang - Đức-Thắng 148 Albert 1er Dakao Saigon - Có đặt đại-lý khắp ba Kỳ - Ai muốn nhận làm đại-lý xin viết thư về thương lượng.

CÂU ĐỐI TẾT

Năm mới năm me,
bạn bè ăn, uống, no,
say, chúc nhau của
lắm, con nhiều, chủ nợ
không hề ai đến cửa.

Ngày tư ngày tết,
cúng vái, cỗ, bàn,
bánh, trái, nghi ngút
đèn khuya, hương sớm,
Táo-quân cũng muốn
tết quanh năm.

Phạm-bá-Quát

VỀ ĐẸP RIÊNG TẶNG CÁC BÀ CÁC CÔ

L. T. S. Bắt đầu từ năm nay, bản báo mở thêm mục về đẹp, trong đó sẽ nói về đủ mọi thứ trang sức: quần áo, đồ đạc, nhà cửa v... v... sẽ có nhiều bức vẽ kiểu của mấy nhà họa-sĩ tốt nghiệp ở trường Mỹ-thuật nghệ giúp.

Mục này để tặng riêng các bà, các cô. Mong rằng nhờ có mục này rồi người, quần áo và đồ đạc sẽ dần dần được láng thêm về đẹp.

TÍNH ƯA ĐẸP VÀ HAY TRANG ĐIỂM

Ưa thích sự đẹp là tính thường của người ta. Trừ một vài người già đạo đức hoặc trái chứng trái nết, còn thì, bất kỳ trai hay gái, chúng ta thì thực thà mà tự hỏi ai là người không thích đẹp? Ưa đẹp đã là tính chung và lại không phải là một điều xấu, thì chẳng can chi ta phải giấu diếm.

Riêng về bên «phái đẹp», một phần lớn tính đó phát lộ ra ở nét ưa trang điểm.

Người ưa trang điểm phải chăng là người đáng bị? Thời giám cả quyết rằng: «không»—trừ khi nào những người đó lấy nết mà vượt qua ngoài giới hạn. Vàng giới hạn, vì trong đời ta, chẳng có chi là không có giới hạn.

Từ việc mà ta cho là thường, như: ăn, ngủ, đi, đứng cho đến việc to tát như công việc xã hội, chức phận của con người ta đều phải có giới hạn cả. Sự trang điểm của phụ-nữ cũng vậy.

Nếu ta biết nhận rõ giới hạn thì chắc rằng sự trang điểm là một tính rất hay và rất cần cho phụ-nữ mà trang điểm không những không trái luật thiên nhiên, lại còn tỏ ra rằng mình biết trọng người và biết tự quý mình.

Lúc sinh ra người bao nhiêu về đẹp đẻ, ngày thơ, yêu kiều, duyên chuyên, bao nhiêu tính nhu mì, thuần thực, hòa nhã dịu dàng Tạo-hóa hình như rành rành cho cả phụ-nữ. Nếu không sự mang tiếng là lý-luận. «Cố nhiên» sẽ sẽ xin nhắc đợc-giã nghĩ đến cái về khác nhau ở hai nét mặt con trai và con gái... thì vẫn có nhiều là hai nét mặt ấy nó khác nhau xa... nó khác nết mặt ấy nó khác nhau xa... nó khác nhau vì một đàng là nét mặt con trai, một đàng là nét mặt con gái. Vàng, đã đành rành thế, song vì đâu có sự khác nhau? Vì đâu con gái bao giờ cũng có cái về đẹp đẻ để cảm hơn con trai? Có người cho là sự ngẫu-nhiên. Riêng ý tôi, nếu sự ngẫu-nhiên ấy quá có thực, thì nó cũng quá là... vì nó thiên tự hẳn về bên phụ-nữ. Nên chi, tôi tin rằng: Sự ngẫu-nhiên đó là cái ý định trước của hóa-công vậy.

Hóa-công định như thế không phải là làm: từ lúc tằm bé cho đến lúc trưởng-thành khôn lớn, chúng ta ai chẳng công nhận rằng: thiếu người đàn bà, đời ta sẽ thành ra vô-vị. Người

đàn bà làm cho đời chúng ta thêm ý-vị, vui vẻ, thực là một chức-vụ rất khó khăn. Nếu không được tạo-hóa ban riêng cho cái về đẹp đẻ, cái tính dịu dàng thì khó lòng đã đi được tới đích. Thật tạo-hóa không làm.

Còn phụ nữ đã được cái ăn riêng ấy, lẽ tất nhiên là phải hết sức làm cho nó tăng lên và lâu bền. Vì thế, phụ-nữ phải cần trang điểm, trang điểm cho đẹp thêm, cho đẹp lòng trời.

Người mà muốn cho mình đẹp thêm, cho cái giá của mình cao thêm, người đó tỏ ra rằng mình biết tự quý mình. Người đã biết tự quý mình, hẳn không bao giờ để cho người khác khinh rẻ mình, ghê sợ mình. Mà đã không để người khinh bỉ, ghê sợ mình tức là trọng người.

Không những thế phụ-nữ mà trang điểm còn nhiều điều ích lợi hơn nữa. Tôi xin thí dụ:

Một người thiếu nữ ở trong nhà, trang điểm đôi chút, có thể làm cho tất cả mọi người được thêm vui về: trông thấy về đẹp tươi, chẳng ai là không thích mắt, vừa lòng.

Nhiều thiếu phụ lấy có rằng mình đã có chồng có con, không chịu trang điểm, tôi cho thế là vụng nghĩ.

Ái chẳng biết, người ta ngoài cái tính ưa đẹp, lại còn cái tính chông chán. Chồng cháu là một tính xấu, song không thế nào trừ bỏ đi được—tôi dám cam đoan là thế. Ái chưa được cháu, tôi xin phục là tài. Còn gì chán bằng, trông thấy vợ mình suốt ngày ở dưới bếp, lếch thếch ồm con, mặc cho đầu bù, tóc rối, quần áo sặc sếch, lam lũ, không tưởng gì đến sửa sang gọn ghẽ.

Hơi đứng gần là sặc mùi khói bếp, nặng mùi sữa ôi. Quang cảnh đó, hỏi ai người không chán, dù cho người chồng có sức «không dám chán» cũng không thể được. Mồm tuy không nói, song trong bụng chán ngấm.

Trong một gia đình mà người chồng chán người vợ, các bạn hãy tưởng tượng quang cảnh đó nó sẽ ra sao? ? ? ! nhất «họ» cũng đi tìm thú vui vụng, tiêu khiển ngẫu-nh... rồi nay đi làm về chột, mai đi chơi về chậm, —vợ có hỏi, đành liêu nói láo: « làm thêm giờ mà lại...», hợp hội đồng mà lại...; thật quá thế, ai nói điên, người ấy chết... Một lần không chết: yên trang điểm « không phải là nhờ nói quá vậy ».

Chà ! thế chẳng chết ai, tha hồ ăn vụng : ăn vụng thường hay nhọ mặt

CÂU ĐỐI TẾT

Suốt buổi ba mươi,
vay mượn nợ, trả món
kia, long đong soay
ngược xoay xuôi, cảm
cổ chạy trần cong đít
vịt.

Sáng ngày mồng một,
kể chúc con, người
chức cửa, phê phỡn,
rượu trầu, chè sớm,
rung đùi ngồi vuốt
vành râu trẻ.

Phạm-bá-Quát

VUI...

Của N. Đ. Toại Thái-bình.

I - Tức quạ.
Sống mừng một tết, bố đang làm bầm
khăn:

Đông trừ tư mệnh đó phủ thần quân.
Con.—Thầy ơi ! con ăn cỗ trước, rồi
con đi lễ tết mấy chị Nhon nhá ! thầy
nhá!... thay nhá.

Bố.—Ồ, con ăn cỗ, ăn ăn cái gì, ăn cơm
ấy á, vừa mới đặt cỗ lên chưa khăn
xong đã chực ăn.

II - Sự thống già.

Bố.— Nay những trẻ đầu, lên thầy
mừng tuổi cho mỗi đứa này xu này.
Các con xem đây.

Bố.— Đây, thầy cho mỗi đứa ba xu.
Con.—Ồ, còn a con nữa, thầy không
mừng tuổi á?

Bố.— Không. Tao mừng tuổi cho
chúng mày để chúng nhớn thôi.

Con.—Thế sao thầy lại không mừng
tuổi cho a con?

Bố.— Nếu mừng tuổi cho u mày, thì
sợ u mày lại chổng giá mặt.

III Râu tôi.

Ông hương Tù đến chơi nhà ông
thông gia. Vợ chồng ông thông gia giữ
ông Tù ở lại chơi uống rượu. Khi uống
rượu chuẩn chưởng, ông Tù nói:

— Tôi phải cái «râu» nó tệ quá, hễ
tôi ăn uống thức gì thì nó cũng ăn
trước. Lâm lúc bực lên tôi cũng chổng
mặt để nó làm gì nữa.

Bà thông gia.—Thôi, ông a, chỗ con
cái, điều không nên không phải thì ông
răn bảo cháu, chứ ông chổng nên thế.

Ông Tù.—Không, tôi bảo cái «râu»
tôi kia mà.

Bà thông gia.— Vàng, tôi vẫn biết là
râu ông, nhưng tôi để nó ra a,
Bà thông gia.—???

Của N. K. Bằng Ninh-bình

Bây giờ tôi mới nói một lần.

Vợ chồng nhà kia hay đánh nhau
luôn, hễ khi nào người vợ nói gì hay
sai gì là bị đả đốn ông chồng đánh ngay.

Nhằm đêm ba mươi tháng chạp, lúc
cung giao thừa xong, hai vợ chồng
cùng nhau ăn uống.

TIN MỪNG CHO CHỊ EM NỮ HỌC-SINH HÀ NỘI

Sau tết tại trường Hoài-Đức, số 11, phố Lagisquet (sau nhà in Trung-Bắc) sẽ mở đủ các lớp ban sơ-đẳng tiểu-học. Do các cô giáo lành nghề và đều có bằng thành-chung chuyên dạy.

Như: Mme Phan-Thanh Mme Huỳnh-Tâm
Mlle Lê-thị-Chương Mlle Trần-thị-Phúc

NHÀ MÁY RUỘM TÔ-CHÂU

100, Phố Bờ-Sông, Hanoi (gần cột Đồng-Hồ)

CHUYÊN RUỘM ĐỦ CÁC THỨ HÀNG TÂY, HẤP QUẢN ÁO TÂY, CHẢI TUYẾT VÀ ĐỒI MÀU CÁC HÀNG NUNG, RUỘM CÁC HÀNG SỨC, SỮA HÀNG GIẢI-THOẢI RỘNG BAO NHIỀU ĐÁ CỒ MÁY LAM, ĐẸP NHƯ HÀNG NGOÀI QUỐC.

CON MẪU

Thính có dáng lo lắng, nghĩ ngợi. Lại! cái ngày ba mươi tháng chạp ta là cái ngày nên vui mừng chứ! Sao Thính lại buồn rầu thế? Hay là Thính không thích lễ chẳng? Tranh, pháo, tiền mớ hàng, bài tam-cờ, Thính chán rồi chẳng? — Không! không phải đâu! cậu bé 13 tuổi ấy cũng thích tết, tranh pháo.... như các cậu bé khác, nhưng cậu ấy buồn là vì một cơ khác. một cơ đáng đản, to tát kia!

Chắc các ngài cũng thấy nhiều người lo lắng, buồn rầu khi tết đến mà các ngài cũng chưa biết rằng những người ấy kém vui như thế là bởi kém đồng tiền hay bị chủ nợ thúc dục!

Thính cũng là một người trong những người ấy! Cậu ấy lo lắng như thế là vì cậu ấy còn nợ mấy thùng hàng keo mất hơn một đồng, một đồng hai hào, mà những thùng hàng keo ấy đòi trọn quạ, nhất là ngày ba mươi, cứ cách một lúc lại đến gọi rầm rĩ trước cửa! Nhưng công may cho Thính là thầy me hình không biết gì cả, chứ nếu biết thì...

Bấy giờ cậu ta ngồi, cố nghĩ xem có cách nào xoay tiền được không? Xin thầy me thì chắc là không được dứt đi rồi, mà xin... người khác thì xin ai? Anh? Chị? thì anh, chị chiều mới về, còn phải đi có việc, và đã chắc gì xin được một mớ tiền to như thế! Thính là vô kế lả thối!

Trong lúc ấy, chiếc đồng hồ treo đánh hai giờ! Thính giật mình vì cậu ta nhớ rằng các hàng keo họ đến giờ đến hai giờ là cùng, nếu đến giờ rồi mà không trả thì họ sẽ vào tận trong nhà mà đòi, Thính sợ hai giờ đã điếm rồi! Thối chết! phen này thì nguy to!

Bỗng có tiếng gọi ở nhà ngoài. 'Thính hoảng cả người.

Lại có tiếng gọi: « Thính! thùng Thính đi đâu rồi? »

Nhưng lần này thì Thính hoảng hẳn vì tiếng gọi ấy không phải là tiếng bác hàng keo mà là tiếng của mẹ Thính. Thính vội thưa, sấp chạy ra thì mẹ Thính lại gọi:

— Thính! báo con Mầu ra đây!
Thính toan quay đi gọi thì đã có tiếng thưa: « Dạ, rồi con Mầu đẩy cửa bước ra nhà ngoài! »

Con Mầu là con bé ở mọi vào làm việc chừng hơn một tháng nay. Nó ngoan lắm: dễ bảo, lễ phép, lại thích làm lụng. Năm nay nó vào trại 15 tuổi, người nhanh nhẹn nhưng rất có duyên, thứ nhất đẹp về đôi mắt ngày như lửa lạng.

Nhưng hôm nay nó làm gì mà ăn mặc chỉnh tề thế? Cái khăn vuông the mới, cái áo vải rộng mới, cái quần sợi mới, cái thắt lưng lụa mới, cái nón mới, mới từ đâu đến chân!

Thính đứng ngoài cửa, ghé dòm vào. Thính thấy.... Thính bỗng nghĩ ra được một kế thần tình. Thính ra

ngồi yên trên ghế hên bàn học, vô xem một quyển sách. Hai phút sau, con Mầu mở cửa đi vào, tay sách cái tay nải, lại gần bàn nói với Thính:

— Thưa cậu, con xin phép cậu con về quê!
Thính vô hỏi:
— Về quê à? Ở được! thế mày đã nói với bà chưa?

— Con nói rồi. Thối, lấy cậu a! Chào xong, con ở ra đi, nhưng bỗng Thính gọi giật lại:
— Nay Mầu! tao bảo đây đã, Mày lấy hộ cho tao thau nước rồi đi cũng vớ.

— Vâng, rồi con Mầu để cái tay nải lên một cái ghế, đoạn đi xuống bếp. Nhìn con bé đi khuất rồi, Thính mới đứng lên, chạy đến mở cái tay nải ra, tìm lấy cái hộp trà bằng bìa mà cất vội vào ngăn kéo, rồi lại về ngồi chỗ cũ như thường.

Vừa xong, con Mầu mang thau nước lên nhà, để trên giá gỗ, rồi sách tay nải, chào Thính lướt nữa mà ra đi.

Thính mím cười, rút cái ngăn kéo lấy cái hộp trà, đoạn đi nắp ra, vui mừng khôn xiết, vì Thính thấy đủ 10 đồng hào mà lúc này mẹ Thính đã cho con ở.

Mấy phút sau có tiếng gọi ở ngoài cửa. Lần này mới thực là tiếng của mấy anh láng gẹo! Nhưng Thính không lo sợ như lần trước, vui vẻ đem tiền ra trả nợ. Rồi Thính xin phép mẹ đi chơi trong phố.

Mãi đến hơn bốn giờ chiều, Thính mới về.

Nhưng vừa bước chân vào trong nhà, Thính bỗng giật mình! Thính thấy con Mầu đang quét nhà, vừa quét vừa khóc sụt sịt!

Thính hỏi: کیا Mầu! mày không về quê à?
Nhưng con ở không trả lời. Thính lại hỏi:
— Làm sao mà mày khóc thế?

Bấy giờ con bé mới nhìn nó kể truyên chuyện « hình nghe »:
— Lúc này bà cho con tiền đi tàu về, con đã cần thận để trong cái hộp trà trong này, nhưng đến khi ra ga, con giờ đến tiền thì đã mất rồi... mà cả cái hộp trà! Con trở về nói với bà thì bà chửi và đánh con... Rồi con Mầu lại vào quét nhà và sụt-sịt.

Nghe con ở nói, 'hình không đáp câu gì. Cậu ta cúi mặt nhìn xuống đất mà đi vào trong nhà, nằm lăn trên giường, bưng mặt khóc.

Lúc nhỏ, hề ta làm được điều gì hay hay thì thích chí, dù rằng điều ấy có thiệt hại cho ai, ta cũng chẳng cần biết đến! Thính cũng vậy, khi nghĩ được riệu kế để ăn cắp đồng bạc thì cho mình là giỏi, minh tài, chứ có biết đâu rằng đồng bạc kia là tiền của con ở.

Về lại, cũng vì tính ích kỷ, chỉ muốn trả nợ, cho mình khỏi bần-bịu, mà Thính quên rằng số tiền kia sẽ làm cho con Mầu không được về quê đoàn tụ với cha mẹ, anh em nó.

Bấy giờ thì Thính mới hiểu mà càng hiểu bao nhiêu thì Thính lại càng

thôn thức bấy nhiêu. Tuy hay còn ít tuổi, chưa hiểu thế nào là « lòng tâm can rứt », chưa hiểu thế nào là « hối hận », nhưng Thính cũng biết rằng làm cho con Mầu phải đánh một trận đòn đau là không nên. Thính chỉ thương con Mầu vì mình mà không được về quê lại bị đòn mà khóc, chứ không phải vì ăn năn cái điều đã làm.

Rồi Thính nhất quyết làm một việc nữa...
Tối mồng ba tết, trong lúc trên nhà thầy me Thính đánh bài thì Thính lên xuống dưới bếp. Con Mầu lúc đó đang ngồi thổi lửa đun nước. Nó thấy Thính xuống thì vội-vàng đứng lên hỏi rằng: cậu xuống lấy gì thế?

Thính đáp: không! Rồi sau khi đã ngồi xuống bên cạnh con ở, Thính nói:
— Nay Mầu, tao có câu truyện này...
— Truyện gì hở cậu?
— Hôm nọ, mấy mất tiền phải không?

— Vâng.
— Thế... thế mày có biết ai lấy không?
— Không!... (rồi cười) kể cấp ở ga chứ gì?
Thính ngần ngại đáp:
— Không phải đâu! tao biết người lấy tiền của mày cơ.

Con Mầu vội hỏi:
— Ai hở cậu?
Thính ngồi yên không đáp.
Con Mầu lại hỏi gặng:
— Ai? cậu báo cho con biết.

Thính cúi đầu, khẽ đáp:
— Con Mầu ngạc nhiên:
— Cậu! cậu lấy của con?
— Ờ, lại hôm ấy, những thùng hàng keo đòi nợ dư quá, mà bà lại không cho tao tiền, nên tao lấy của mày mà trả chúng nó. Mấy lại tao cũng tưởng mày có tiền khác nữa chứ, nếu không...

Con Mầu ngất lời Thính:
— Thực hóm ỷ cậu làm con khổ quá!
— Tao cũng biết vậy, vì tao thương mày lắm!

Nói đến đó, Thính rút ở trong túi ra một cái khăn « mùi soa » gói một vật gì tròn tròn. Thính mở cái khăn ra thì là một cục bạc hào! Thính cầm đưa cho con Mầu mà bảo:
— Đây! tao trả mày chỗ tiền ấy, cầm lấy mà tiêu. Nay, cầm lấy.

Con Mầu không cầm, còn hỏi: tiền ở đâu vậy?
— Tiền người ta mở hàng cho tao đây! này, cầm lấy.

Con Mầu bấy giờ mới cầm lấy chỗ tiền và hỏi Thính:
— Thế cậu không tiền à?
— Tao còn có tiền khác!

Con Mầu ngần ngại rồi trả lại Thính số tiền:
— Thối! con chả lấy, vì bây giờ con không cần gì đến tiền. Nay, cậu cầm lấy mà tiêu.

Thính không nghe, đứng lên bảo con ở:
— Không. Đây là tiền của mày đấy! cứ giữ lấy muốn mua gì thì mua. Nói đoạn Thính vội đi lên nhà trên, mặc con Mầu với 10 đồng hào trắng.

Sáng hôm sau, nghĩa là mồng bốn tết, Thính còn đang ngủ, bỗng có người lật chăn ra. Thính mở mắt nhìn, thấy mẹ đứng bên giường thì vội chồm ngồi dậy. Nhưng trông mẹ Thính sao mà dữ thế: đôi mắt quăm quăm như lúc sắp sửa đánh ai. Thính chưa kịp hỏi thì bà ấy đã quát:

— Thính!
— Dạ!
— Tiền mớ hàng của mày đâu?
— Con để... để ở... ở...
— Ở đâu?
— Con để ở... ở...

Mẹ Thính thấy Thính ấp úng như thế, tưởng là con còn ngại ngùng, bêu cộc cho hai cái nện thán mà hỏi dồn:
— Ở đâu? Nói mau!
Thính biết rằng mình đương ở trong lúc nguy cấp! vì rằng nếu mẹ Thính biết thì không những Thính nguy mà thôi, mà con Mầu cũng nguy nữa.

Thính liền nói dối:
— Con cất ở trong ngăn kéo a!
Mẹ Thính bảo:
— Nếu vậy đừng lên lấy tao xem!

Thính bước xuống giường, đi lại bàn học, mở ngăn kéo ra, vô lục sách vô tìm rồi quay lại báo mẹ:
— Hôm qua con đi ngủ để đây.

Mẹ Thính gắt hỏi:
— Bấy giờ con không?
Thính rủa lý bầy:
— Thưa mẹ, không.
— Đấy bảo mà! có tiền bạc chỗ nào cũng quăng mà!

Rồi rút ở trong túi một vật rồi ném ra bàn, mà bảo:
— Cái gì đây?
Thính nhìn xem thì thấy một học giấy con.

— Mớ ra.
Thính theo lời mẹ mở ra thì thấy.... 10 đồng hào mới trắng tinh mà lồi hóm qua Thính đã đưa cho Mầu.

Mẹ Thính hỏi:
— Có phải của mày không?
— Vâng.
— Đây! Liệu mà giữ cho cẩn thận! Cứ tin ở đây 10 nhiều vào! Lần này nó lấy một đồng bạc, chứ lần sau nó không lấy hết cả đống cơ ỷ ỷ à! Nó lại còn nó mồm bảo là của mày trả nợ nó.

Rồi mẹ Thính vào đi vào nói:
— Giờ thật! Đâu bà con gái mà thế, nó mà là đàn ông thì cơ nó đi ăn cướp!

Thính hiểu lắm, Thính hiểu là mẹ Thính nói ai! Lúc ấy thùng xe đi qua, Thính gọi lại hỏi:
— Xe! con Mầu đâu?
— Thưa cậu, bà đánh nó một trận, và bà đuổi nó đi từ sáng rồi a!

Nguyễn Văn Kiệt

ECOLE THANG-LONG

11-13, RUE DE TAKOU — HANOI

là trường tự-thực mà các phụ huynh nên cho con em đến học tập

GÁNH HANG HOA

KHÁI-HUNG và NPÁT-LINH

Tranh của ĐÔNG-SƠN

(1) Con đường cũ.

Mình ở nhà Nhung ra, diện mạo bệ-phò, tình thần mỗi một. Chẳng cần đầu đi thẳng trước mặt, mà chẳng biết đi đâu.

Đến chỗ ngã tư trước cửa hiệu thuốc tây, Mình vừa chạy được sang bên bờ hồ, đứng cau mày nhìn theo chiếc ô-tô suốt để phải chân, thì sau lưng có tiếng mời:

— Ông mua hoa.

Nhabe hai tiếng mua hoa, Mình đứng lững, chân không nhúc nhích mà không dám quay đầu lại tuy mấy cô bán hoa đã mời đến ba lần. Các cô bán hoa khác khích cười bảo nhau: « Cái ông này sao mà khỉnh người đến thế? Mời mãi chả thẹn nói gì ». Mình đã toan ngoảnh lại cự, nhưng chẳng chỉ sợ gặp mặt quen.

Nghĩ lẩn thẩn, Mình định đi giắt túi. Ý tưởng ngộ nghĩnh ấy khiến chàng bất tỉnh cười. Một ô hàng hoa ngúc mắt ngắm nghĩa đá-giêu của ông đang cười một mình, rồi bảo chị em:

— Quái! Á! trông như anh Minh ở làng ta ấy nhỉ.

Cô tiếng trả lời:

— Bả! Minh làm gì có tiền mà ầu ầu mặc bành thế.

Mình với vụng lại chạy sang phía bên kia, rồi rảo bước đi về lối nhà hát tây. Cái gương của hệu bán các đồ trang sức phản chiếu bóng Minh. Tựa gần chàng đứng lại ngắm bộ mặt hốc hác, và cặp mắt kều kban sâu hoắm của mình.

Vợ! quả nhà hát từ lúc nào, mà Mình và tuồng gòn ở phố Tràng-tiền. Mỗi lúc có luồng gió lạnh thoảng qua, chàng dùng mình đưa mắt nhìn mọi phía mới biết rằng đã ra tới bờ sông. Chàng tự hỏi: « Ta ra đây làm gì? Mà ta đi đâu mới được chứ?... Ở giờ ta đi đâu? »

Đứng trên bờ đá, gió lạnh từ sông thổi vào làm cho mặt Minh lốt nóng, và máu ở trong các huyết

quần hình như cũng vì thế mà chạy chậm lại. Minh thấy đỡ sốt ruột, đỡ róng rẫy, trái tim đỡ đập mạnh, tâm trí được thư thái hơn, tư tưởng được có trật tự hơn. Rồi Minh bình tĩnh ở lại như xưa truyền đã xây ra mà từ lúc ở chợ Đông-xuân về vẫn lờn sồn ở trong trí nghĩ.

Thoạt tên Minh nhớ tới gác mộ g. Cái hình ảnh của Liên ở trong vọng lại nhắc Minh cái quang cảnh nào nhứt chợ Đông-xuân khi Liên ngắt đi. Minh lầm bầm:

— Sao lại ngắt đi?

Mình nhớ mang máng như lúc bấy giờ có ai gọi té mì b.

Thôi, chắc vì Liên nghe thấy, nên tức uất lên chứ gì.

Mình cứ mong Liên không trông rõ mình đi với tình nhân. Chàng có nhớ lại lúc bấy giờ bà g đứng chỗ nào, và hàng cam cách hàng hoa bao xa. Nhưng vì khi ở chợ chàng say rượu hoa cũ mắt, nên bấy giờ nghĩ lại, trí chàng không tị nào phân ra được ở khu chợ ấy đương lối như thế nào.

— Dầu sao thì Liên cũng nhìn thấy là, vì ta đứng mà L én ngồi.

Nghĩ lẩn thẩn, Minh mong rá g người ngắt đi ấy không phải là Liên. Chàng tìm hết các lối để lẩn cho sự mong ước của chàng có thể là sự thực được. Phải, anh chả có lúc ngắt đi. Và lại đã lâu nay Liên vẫn ở nhà, chứ có đi bán hoa đâu.

— Nhưng không có lý nào một người lại nghe gọi đến tên ta mà lại ngắt đi được.

Thò tay vào túi lấy thuốc lá hút, Minh lờ ra lập giấy bạc mà ban nãy Mạc đưa cho chàng. Bỏ lá cái bằng c, hèn nhèn, chắc chắn là g n với bán hoa ngắt đi đi là Liên.

Mình ngắm nghĩa từng tờ một, nhớ lại một cách rành mạch rằng mọi tờ giấy bạc năm đồng ấy chính là tiền của mình đưa cho vợ ở m nào. Mấy người đi chơi trên

đé gặp Minh bầm nhau cười khúc khích. Mình cho là họ chế diễu mình, với vane ấn lộn giấy bạc vào túi, rồi đánh riêm hút thuốc lá, đưa mắt nhìn ra phía số g.

Bấy giờ trời đã gần về chiều, phong cảnh ngoi bãi trông có vẻ lạnh lẽo. Xa xa cát ở cũ lao bị gió cuốn bay tản ra một làn trắng xóa tựa đám sương mù nhẹ nhàng hoạt động trên dòng nước lờ lờ đỏ.

Nhưng tâm trí M nh cũng đương như bị bao bọc trong đám sương dày. Chàng chẳng g còn kịp ngắm tới cảnh vật, chỉ nhìn vờ vờ và loay hoay tự hỏi:

— Bấy giờ làm thế nào? Bấy giờ đi đâu?

Chàng đã toan về ngay nhà xem bệnh tưng L én ra sao. Nhưng chàng lại sợ gặp mặt Liên. Chàng vẫn biết rằng Liên dù đang nết na và phục tòng thì chẳng bao giờ dám lớn tiếng, uổng trả h chông. Song chàng vẫn lấy làm hồ thẹn với lương tâm...

Rồi vì sự chơi bời và thói quen đã khiến lòng chàng tởn ền ủy-mị, chàng đành trở về nhà Nhung. Chàng tưởng tới những lời an-uy, những câu ân-ym của Nhung. Đã bao phen phiên muộn, chàng tìm sự quên lãng ở trong lòng khách giang hồ.

Chép miệ g, Minh quay gót.

Nhưng mới đi được một quãng thì bỗng nhiên cái cảm h mong ghé tồm, cái bú trạch sa hoa hực dục lại hiện ra trước mắt chàng. Chàng như bị hình ảnh cái bản tiệc hây nhúng thối miên: Mỗi lần nhớ lại giấc mộng — mà chàng nhớ lại luôn, — là chàng lại ưởng như trông thấy rõ ràng cái khăn bàn trắng hoen rười rượi.

Buổi rầu chàng cảm thấy sự trống rỗng của cái đời phóng đãng dầm dãi, cái đời có gai, giang-hồ và những gư-v ham mê tử sắc. Cái thú vật dục nô làm cho l nh hỗn tạp con người nặng trĩu những cảm giác khoái lạc về nhục thể, mà

không thể nhẹ nhàng bay lên từng trí thức cao siêu.

Sự Liên tưởng đưa ý nghĩ, M nh lại nhớ tới cái đời văn-sĩ của mình. Đã luôn ha tuần lễ nay, chàng không viết được một chữ, không thể nghĩ ra được một ý nghĩa gì để viết.

Chàng thổ dài, trong lòng bức tức, hình như chàng chợt h ền ra rằng nếu sống mãi cái đời đương sống thì trí thức đến phải truy lạc.

Vừa đi vừa dầm-dẫm nghĩ ngợi, Minh đã tới bờ hồ H-an-kim tự lúc nào mà vẫn không biết. Thấy mới chớm Minh đi đến ngồi ở một cái ghế đá.

Cái tháp giữa hồ rung rinh in hình trên mặt nước, cảnh ấy Minh tưởng mang-máng như một lần đã được ngắm, mà lần ấy chàng cũng ngồi trên chiếc ghế chàng đương ngồi. Mọi câu học trò nhỏ tay cấp sách đi qua, bỗng nhắc chàng n ở ra rằng hôm ấy là ngày chàng vừa khỏi n ất.

Và nhân đó mà Minh lại nhớ tới cả một thời kỳ đau yếu dài đằng-dằng với bao nhiêu sự khó-nhọc khổ sở của những người thân yêu: vợ và bạn. Hai tay ôm đầu, M nh ngồi suy nghĩ.

Từ hôm chàng khỏi bệnh đến nay, chưa bao giờ chàng kịp ôn lại cái quãng hơn nửa năm bị mù. Có phải vì mà ham-mê chơi bời mà chàng quên được chăng? Có phải sự k ền sa khiến được con người tử nên bị bạc chăng?

Mình đang day quả quyết gọi xe ra về để tạ lỗi cùng Liên. Lúc bấy giờ chàng cảm thấy ái tình của chàng đối với Liên lại nồng-nần dầm-dầm như xưa.

Xe rẽ vào vườn Bách-thảo. M nh xuống xe đi bộ về nhà. Hình như M nh sợ đột-nhổ gặp mặt Liên ngay.

Có ai ch o:

— Kia cậu Minh!

Minh quay lại thì là một người đàn bà bán hoa, nhà ở gần nhà chàng. Minh chưa kịp chào lại thì người ấy đã bỏ luôn:

(1) Xem P. H. từ số 66

tân-my grand tailleur
n° 91, rue de la sole — hanoi

— Thế sao? Mợ đã đi khỏi chưa câu?

Mi h sợ rùa cả người, nhưng không muốn để người kia biết rằng mi h chưa về nhà. Chà g cứ để mặt thán-nhiên. đáp lại :

— Cảm ơn bác, nhà tôi đã khá nhiều.

— Ghê quái bạn trưa ở chợ mợ ấy làm chúng tôi hết hồn. Chẳng bết mợ ấy cầm kiếm ra làm sao mà lại ngất đi như thế.

Mi h mắt tái dần, không nói được nên lời yên lặng đi bên người hàng hoa để nghe nốt câu truyện.

Người kia hỏi :

— Câu Văn là bạn cần đấy phải không ?

— Phải.

— Câu Văn từ từ làm nhĩ... Hém nay mợ ấy ngất đi, chúng tôi soi mãi mới tìm. Rồi mợ ấy nhờ tôi đưa về nhà... Hôm thì mợ ấy b'ò thường vẫn thế... Mợ ấy thường vẫn ngất đi như thế á, câu ?

— Thường vẫn thế.

— Nhưng câu sao thế? Mặt câu trông xanh nhạt nhợt, mắt sâu hoắm.

— Không... Tôi vẫn thế.

Tôi đưa mợ ấy về đến nhà, mợ ấy lại ngất đi lần nữa. Tôi cố gắng quít bảo ông Hoat đi tìm căn, nhưng ông ấy bảo không biết câu ở đâu. Mãi sau mợ ấy tỉnh tôi mới biết căn ở đâu không thì mợ ấy nói đến phố Cầu Đông số nhà 510 mà hồi ông Văn thì khác biệt. Tôi bảo ông Hoat đi ngay rồi mãi ức câu Văn đến tôi mới lại ra chợ để bán hàng. Nhưng kia câu sao vậy ?

Lúc ấy Minh thấy chà tay bủn-rùn, phải vịn vào một gốc cây cho khỏi ngã. Người đàn bà đặt gánh hàng đất, lại đỡ M nh.

— Câu sao vậy ?

— Cảm ơn bác...Tôi hơi chóng mặt.

— Có sao không ?

— Không hề gì... Thôi bác về trước đi, tôi nghỉ một tí.

Sau khi người đàn bà về làng Minh cố men lại cái ghế bên hồ ngồi thở. Chẳng chép miệng lác đác lần-lần :

— Không ngờ...Lên hiền lành n'ư m'í thế... à ghê dữ-dối đến thế!...

Chàng đem lòng oán trách Đức với đi châu Nhung, vì trong ức bực tức chàng eto rằng bọn họ định hại r'ình vào cam.

Một khắc sau, Minh đã đỡ th'ần-thức, t'nh-thần đã được đủ l'inh-táo mà nghĩ tới nhữ g tr'ụ-ên vào xây ra. Chàng nghĩ thầm :

« Sao Liên lại cho tìm Văn? Hỏi Văn xem mình ở đâu thì vô lý, vì Văn b'it thế nào được chỗ mình ở... Hay... Hay... họ thế nào với nhau rồi? »

Tưởng hiện ra trong trí Minh cái hình ảnh L'ên ch'ít ch'ít nhùng đen và ánh ao cái khuy. Va câu n'ỏ r'ỏ của Nhung : « Bạn anh mà lại không hẳn v'ợ anh cái nao... » còn như v'ẽ g'hen ai chàng.

Nhưng cố nhớ lại những cử chi

và ngôn ngữ của Văn M nh chỉ thấy Văn là một người bạn toan toan ngay thẳng.

Rút khăn lau nước mắt, nước mắt cảm động, M nh lại rơi ra giọt giọt năm đồng, mà ban này trong lúc với y-ng, ch'ên ăn vào tù quá. Chàng đứng-sống như n'ổi, trông thấy tập g'ấy bạc ấy lần đầu, mắt trong từng nhĩn.

Rồi chàng không thể ch'ở g' nổi sự cảm xúc, hai tay hung mặt kh'och nước n'ử như đứa trẻ. Vì chàng vừa v'ực cảm thấy mình là một người kh'ông n'ạn. K'ỉ n'ội đau khổ đã b'ót, lan theo hai hàng lệ, Minh lại tr'ầm ng'âm nghĩ ngợi. Chàng hiểu Liên làm. Một người tinh tình gần đi, chất phác, nhưng có lòng kh'ảng

kh'ác thường. Năm chục bạc nâng trả lại ch'ờng, cứ chỉ ấy chàng cho là một cử chi của người đã b'ực tức đến cực đ'ềm. Va chàng cho rằng người đã ghen, đã n'ết ức đến ng'ất đi vì m'í h'ơn chỉ có thể có một l'âm t'ình thuy'ên nhất.

Rồi M nh nghĩ tới người ta, trong trí không có một c'ứ tư tưởng gì nữa, đưa mắt nhìn về vẫn như người mất l'inh hồn.

Cánh v'ợt đã gần đến vào màu n'ám của bóng ch'ều t'ái. Trong v'ườn vắng không còn m'oi ai qua lại Ở cái c'ủ lao giữa hồ, con b'ò nông b'ệ v'ẽ, lướt b'ình b'ặt b'ước, b'ình n'ặng ch'iu ở đ'ưới cái m'ỏ k'ech s'ư. Minh đứng dài buồn t'huây đi : Chàng vừa l'ỡ m'ỏ tr'ỏ v'ẽ y đ'ám r'ẻ ch'ằng ch'ít của cây si, mà trong khi ch'ằng b'ỏ L'ên đã c'ố t'ả cho chàng nghe bằng những y' tưởng giản dị và ngây thơ. Chàng kh'ó g' đầu m'ỏi ở đ'ây mà rong l'òng không đ'ám đ'ón đ'ược. Mỗi gốc cây, mỗi v'ạt n'ỏ m'ợn đều là những l'ý n'gh'êm ám á' của một qu'àng đ'ời kỳ v'ãng. Chàng tưởng như nghe ai m'ắng nhắc bên tai : « Đ'ó bác b'eo! »

Qua bãi cỏ ra đến đường, M nh đứng tần ngần, m'oi đ'ự ch'ẳng b'iết về hay đ'ỏ. Chàng cũng dị h'iều v'ac mặt về nh'ỏ, ế đến đâu cũng v'ac mặt ch'iu, qui b'ò đ'ược b'ết tin b'ên-tràng của L'ên ra sao. Nhưng một người mà ch'ằng còn sợ gặp m'ột hơn nữa là Văn. Chàng chỉ lo bị Văn trách m'ắng, Văn, ân nhân của chàng.

M nh gi'ặt m'í h, đến điện vì trong v'ườn v'ừa b'át. Chàng hoảng h'ốt cầm đầu rào b'ước đi ra phía t'ông v'ườn, b'ình th'oảng lại quay c'ỏ lại nhìn xem c'ỏ Văn đ'uổi theo sau không. Vì chàng đoán ch'ằng đã tới thì thế nào Văn cũng s'ập r'ời rồi mình đ'ể về trên phố. Chàng đã toan ăn n'úp một nơi, ch'ờ cho Văn đi qua, rồi lên về nhà. Nhưng chàng cho sự l'ềm l'ềm lại như thế là x'au, nên lại đi thẳng.

Nửa giờ sau Minh lang thang ở

phố hàng Buồm. Chàng cũng ch'ẳng b'iết rằng đã qua những đường n'ào, những phố nào để tới đây... Chàng qua h'ơi th'om của môn ăn b'óc ra, nên th'oảng n'ủi th'ấy, ch'ẳng ch'ợt nhớ ra là phố hàng Buồm đ'ỏ th'ôi.

Tuy suốt ngày chưa b'ớt m'om nào vào bụng, Minh vẫn không th'ấy đói. Nhưng vì buổi sáng uống nh'ều r'ượu s'âm b'ùn quá, nên ch'àng b'ây l'ên c'ảm, n'ôn nao cả ruột. Chàng liền v'ào một bi'ên c'ỏ lau nhỏ, để ăn qua loa cho đỡ m'ỏ, hoa m'ay trí có đ'ư c' sáng n'ốt b'ình t'ích hơn, mà nghĩ tới những việc b'ỏn b'è kh'ó x'ử.

Minh đi thẳng vào cái b'uồng ở phía trong cùng, ngồi ph'ịch x'ỏ g' một cái ghế đ'ầu v'ườn, bên cái bàn t'ờ ph'ủ k'ém. Nhưng k'ĩ người b'ằng ăn vào h'oi ăn gì thì chàng trừ g' mát mát đ'ám nh'ư n'ỏ không đ'ỏ : N' tr'ở h'ầu sáng ấy Minh h'ớ ch'àng ch'án ăn đã đ'ỏ, lần đi với L'ên đến ăn. Tuy ra v'ò tình Minh đã l'ạ tới hàng c'ơm ấy.

M nh toan đ'ứng đ'ây b'ỏ đi, nhưng hình như nghĩ l' c' đ'ỏ tiền t'án t'ết, ch'ằng kh'ó g' sao đ'ùng lên đ'ược nữa. Người l'ạ s'áng h'ỏ :

— Ăn cơm nh'ỏ ?

C'ảng đ'ề y' đ'ến câu hỏi, Minh g'ặt.

— Ăn thì b'ỏ cái rau l'ỏ b'ỏ?... G'á ăn nh'ỏ???... T' ế th'ôi n' ?

Đ'áp lại ba câu hỏi, Minh lại g'ặt ba cái.

— M'oi thứ m'ột góc n'é ?

Người h'ầu sáng v'ừa ra v'ừa cái ti'g' hát nhữg món ăn cho nhà b'ếp làm. Minh nghĩ một mình đ'ều mà mất ng'âm cái b'uồng quen th'uộc. Các v'ật bài trí, sau b'ếp t'ám th'áng, hình nh'ư không ế sách ch'ứn' nào. C'á đ'ể cái giá đ'ỏ nước Trung-hoa tr'ỏ l'ịch nay v'ào hoàn nguyên tr'ỏ l'ịch.

M'oi lát sau, người h'ầu sáng b'ưng món ăn vào. Mi h đ'ắm đ'ám h'ình đ'ĩa thịt b'ỏ kh'ỏi nghĩ ng'uit... Rồi ch'ẳng b'iết nghĩ tới đ'iều gì kh'ó s'ỏ, ch'àng qu'á đ'ầu x'ỏ g' cánh tay, như người ng'ủ.

Người h'ầu sáng đ'em c'ơm vào l'ay Minh đ'ây. C'ấp mắt đ'ỏ ng'ầu, ch'àng nh'ưn nh'ắc h'oi :

— Bao nhiêu ti'ên ?

— Nhưng ông ch'ưa ăn.

— Tôi no l'àm. Th'ôi bác ăn h'ỏ.

Người h'ầu sáng l'ắc đ'ầu lấy l'àm á' ngại cho ông kh'ách, rồi mới ch'àng ra ngoài hàng t'ả ti'ên.

N'ỉ l'ên tường, Minh t'ấy kim ch'ỉc đ'ồng hồ treo chỉ t'ám r'ưỡi. Chàng n'ghi th'ăm : « B'ây g' thì ch'ắc anh Văn ch'ả còn ở đ'ấy nữa, vì t'ỉ h'ỉm t'ỉ gh'i, thế nào anh ấy cũng về rồi. »

Trí M nh vu l'ư đ'ến rồi, l'ớ đ'ãng M nh đ'ể tờ gi'ấy bạc lên bàn trước mặt người Tàu, rồi l'ững th'ững b'ước ra phố. Người kia phải g'oi g'át ch'àng lại mà trả lại bạc còn thừa. Người h'ầu sáng đ'ứng nhìn khách m'ời c'ười nói :

— Cái ông khách lạ! G'oi món ăn thì không ăn, trả tiền thì không lấy lại hào.

Mi h về tới c'ồng, đ'ứng n'ấp b'ên gi'ậu, lắng tai n'he : Ở t'ờ g' nhà m'ình i'ảng ph'ắc. L'ú m'ỏ ánh ngon đ'èn hoa kỳ thấp th'oảng qua một cái khe li'ếp.

Ch'ớ lâu s'ốt ruột, Minh đã toan đi, thì b'ỗng nghe có tiếng L'ên báo ông Hoat :

— Ông s'ập quang gánh giúp tôi để mai tôi đi chợ nh'ỏ.

Mi h mừng qu'í h'ỏ, đ'ịnh đ'ập cửa, nhưng ch'ằng lại th'ôi, vì không nhữg ch'àng xấu hổ với L'ên, mà ch'àng c'ỏ l'ỏ n'ổ th'ối ạch ch'àng. Liên ch'ưa ngồi c'òn gần lại ng'ất đi một l'ần nữa c'àng. Bu'ồn r'ầu M nh đi thẳng.

Đ'ến hôm ấy, ch'àng đ'ồng nh'ỏ thờ l'ớn đ'ỏ đ'ể m'ai giờ sáng, Minh còn v'ẫn quanh b'ò G'ươc c'ỏ r'ong b'ỏ qu'ần á' đ'ỏ tìm.

(Còn nữa) Khải-Hưng và N'ất-Linh

AO THÊU MỸ THUẬT

Xin kính mời Bà đến xem các kiểu áo l'ều mỹ thuật, khăn qu'àng, mũ g'ậy th'êu s'au-hạt l'ỏi Bắc-k'inh, áo g'ối đ'ệm m'ìn, ch'ăn, đ'ệm, ch'anh, b'ình-phong, v... rất nh'ỏ và h'op th'ời của hi'ện

VINH-THINH

số 8, phố H'àng Tr'ống HANOI

Những ki'ểu ấy do nhà ho'as' Nguyễn t'ức Tr'ần qu'ang-Tr'ần t'ức -ng'hiệp tr'ưởng Cao đ'ang Mỹ-thu'at v'ẽ ra.

ĐU'C-QUANG

84, Rue de la Sole - Hanoi

Nhàn dịp t'ết bản hi'ệu bán ch'iều hàng các th'ứ m'ũ dạ th'ật l'ỏi, m'ũ li'ège, cravate, th'ật lung, b'ít t'ất và các th'ứ áo l'ên người nh'ỏn và tr'ẻ con. Giá rất l'ạ.

CHAUSSURE PHAM.MANH.KHA
 N° 80
 RUE DU COTON
 HANOI

LE GARANTI LE CHOIX TRAVAIL SOIGNE

Có đủ các kiểu giày và số chân để bán sẵn, cho tiện các ngài dùng ngay.

CHỮA KHOẢN BỆNH TÌNH

Lậu và Giang-Mai là những bệnh rất nguy hiểm không những hại cho cá-nhân mà lại cho cả nòi giống, ngài nào chẳng may mắc phải, xin mời lại hoặc viết thư lại Bản-độc-phòng, chúng tôi xin cam đoan chữa khoản chỉ trong một tuần lễ là tuyệt nọc, nếu không khỏi sẽ giả tiền lại. Thuốc Lậu và Giang-Mai Thanh-Hà là những môn thuốc chế theo khoa-học, uống vào không mệt nhọc, không hại sinh dục; chỉ trong vài tiếng đồng-hồ là đờng-nọc đã đàng qua đều phục lại toàn vẹn. Giá 0\$60 một ống.

Có phòng riêng để khám bệnh và (làm thuốc rất vệ sinh.
 Hối tại: THANH-HÀ-DUỐC-PHÒNG
 HANOI, 55, Route de Huế, 55, HANOI

Ngó chừng các vị thiếu-niên anh-tuấn

Những trang thiếu-niên nam nữ có tài diễn kịch hay chưa có tài nhưng có khiếu thích về kịch, chớp ảnh, muốn sau này chiếm được một địa vị danh vọng sung-sống như Maurice CHEVALIER, Henri GRAAT, ANNABELLA, Mariéne DIETRICH thì nên hồi ngay thì về cuộc thi tài là của Hội kịch Bắc-kỳ, 129, phố hàng Bông, Hà-nội là một hội buôn đã thành lập theo đúng pháp luật của Nhà nước.

La Scene Tonkinoise
 SOCIÉTÉ ANONYME A CAPITAL VARIABLE

KỊCH VUI

ĐI TÌM THI NHÂN

VAI TRÒ

TUYẾT SON (trẻ tuổi, nhà giàu, một thi-sĩ đại tài, được mọi người rất hoan nghênh).

HÀN NƯỚC MẮM (trưởng-già, bụng phê, thô kịch, nam phục rất sang).

CAM (đầy tớ của Tuyết-Son).
 (Phong sách của Tuyết-Son. Sau bàn giấy, thi-sĩ ngồi làm việc).

CAM — (vào) Thưa cậu có khách.

TUYẾT SON — (gật) Lại nhà báo! Cứ nhà báo đến « báo » mới thì còn sống thế nào nổi! Mày ra nói với họ rằng tao đau, không thể tiếp ai được.

CAM — Thưa cậu, danh thiếp của người ta đây (đưa danh thiếp cho Tuyết-Son).

T.S. — (cầm danh thiếp đọc) Hàn nước Mắm, cứu-phần, bá-hộ Hoàng (ngạc nhiên). Quái! người này là người nào? Đến đây làm trò gì? Báo họ vào xem.

CAM — Vâng (Đi ra).
 (Tuyết-Son dùng dũa sắc lại áo « Pajama » rồi ca mà ngâm, khoan tay, dưng chờ. Hàn nước mắm dũa cưa, bệ vệ bước vào.)

HÀN NƯỚC MẮM — Chào thầy!
T.S. — (nhân mắt) Chào ông! ông hỏi gì?

H.N.M. — Thấy có phải là thi-sĩ không ạ?

T.S. — (hoi ngất) Vâng, tôi là thi-sĩ, ông hỏi làm gì?

H.N.M. — (gật gù) Ủ, thi-sĩ, nhưng ông làm thơ có khá không?

T.S. — (biết rằng mình đang nói chuyện với một người ngờ nghệch). Thưa ông, tôi làm thơ cũng tầm tầm.
H.N.M. — Không! tôi muốn tìm một người làm thơ thật giỏi kìa. Nghe nói thầy làm thơ khá, nên tôi mới đến đây chửi... (quay lại tìm một cái ghế, ngồi vãi vãi). Tôi muốn nhờ thầy làm hộ tôi một bài thơ.

T.S. — Thưa ông, thơ gì ạ?
H.N.M. — (trơn mắt) Thơ chửi lại còn thơ gì?

T.S. — Dạ thơ, nhưng bài thơ ấy nói về gì kìa? Hoặc đề tả cảnh, hoặc tả tình, hoặc đề quảng cáo cho nước mắm, hoặc...

H.N.M. — Không! không! không cần quảng cáo cho nước mắm. Tôi chỉ muốn làm một bài thơ để... chúc mẹ đi nhà tù, nhân dịp tết...

T.S. — (nấm cười) À, ra thế!
H.N.M. — Mẹ đi nhà tù, thầy phải biết, là một người đàn bà rất hiếm có ở đời này, Buồn tào, bán tằm, tề gia, nội trợ, mọi việc đều đảm đang. Nhờ nó, nước mắm tôi bán rất chạy. Tháng trước đây, nó lại mới cưới cho tôi một mẹ bầu non, xinh đáo để. Vì những công trạng ấy, nhân tết này, tôi muốn tặng nó một bài thơ xứng đáng.

T.S. (ôm bụng nhìn cười) — Ông nghĩ rất chí lý!

H.N.M. (đưa tay về râu, rã tay dáo) — Vâng bây giờ thầy làm đi, làm cho mau nhé, vì chốc nữa tôi phải lái nhà bà Cong đòi tiền nước mắm để về cho kịp tàu.

T.S. Vâng, tôi xin làm ngay. Nhưng ông thích làm lối thơ nào, lối lục bát, lối thất ngôn bát cú, lối tứ tuyệt hay lối thơ mới... tùy ý ông chọn lấy.

H.N.M. (suy nghĩ) Lối gì hay thì làm?

T.S. — Thôi, làm lối thơ mới vậy. Lối này, bây giờ người ta dùng nhiều.

H.N.M. — Ủ, thì làm lối thơ mới.
T.S. — Vâng được. Nhưng nói để ông rõ. Tôi bán thơ cứ tính tiền từng chữ, mỗi chữ là hai hào rưỡi.

H.N.M. — Thế một bài thơ có mấy chữ có mấy?

T.S. — Cái đó chưa biết chừng. Sau tính rồi sẽ biết. Nhưng bài này giá दो hai, ba chục bạc thôi.

H.N.M. — Gớm! gì mà đắt thế. Thế thầy thu bớt bài thơ lại có được không?

T.S. — Thu bớt lại thì còn hay ho gì nữa!

H.N.M. — (quĩ đầu, trông trần nhà, suy nghĩ) Thôi cũng được, thầy làm đi rồi chúng ta tính sau.

T.S. — Vâng (Tuyết son lấy bàn viết giấy, bút ra, vưa mỉm cười, vưa viết).

Hàn nước mắm chửi điều thuốc khác, đứ. Rồi dùng dũa, chấp tay sau lưng, đi đi lại lại, ngâm mấy bức tranh thủy-mac treo trên tường.

T.S. (cầm tờ giấy, hồ bút, dùng dũa) — Thưa ông, xong rồi ạ!

H.N.M. (lật đật bước lại) — Mau thế cơ à? Nào thi đọc xem có hay ho gì không nào?

T.S. — Vâng để tôi xin đọc hầu ông nghe (lên giọng đọc):

Tặng mẹ đi.

Mẹ đi của ta ơi! Mẹ đi của ta ơi!
H.N.M. — (ngồi đũa ói tiền) Ấy! sao lại những hai câu « mẹ đi của ta ơi », bỏ đi một câu có được không?

T.S. — Không thể được, vì đề hai lần như thế mới hay và cân với câu sau.

Ông hãy nghe tôi đọc lại:
Mẹ đi của ta ơi! Mẹ đi của ta ơi!
 Mày làm lụng suốt ngày vất vả chẳng nghỉ ngơi.

H.N.M. — (vỗ tay khen) Hay đấy! Hay đấy!

T.S. — Đó, tôi đã bảo... nhưng ông cứ lặng yên, nghe đến hết thì mới biết là một bài thơ-tuyệt tác, này tôi đọc tiếp:

Mày buồn tẻ, bán tằm, thêu khuya, dũa sơm;
Mày coi sóc của nhà, cho con bú mớm,
Một tay mày đảm đang mọi việc sống trên.

Và mới đây mày mới cưới cho tao một mẹ bầu non.

H.N.M. — (reo lên) Hay! Hay quá! hay quá! thầy này thật là tài....

T.S. (đọc luôn):
Vi những công trạng to, lẫy trời đó,
 Nên nhân dịp tết nhân dân này ta phải có

Bài thơ mới này để mừng chúc mẹ mày,

Và cảm tạ cái ơn sâu dày,
 Và để tỏ cái tình nồng nàn, đậm thắm.

H.N.M. — (khen lấy, khen để) Thật là hay! hay quá! Cảm ơn thầy lắm. Nay bổ-sửa thầy ít cái nào (cầm tay T.S. đặt ba cái, bốn cái rất mạnh).

T.S. — (điềm nhiên) Bây giờ, tôi xin ông tính tiền.

H.N.M. — Thầy tính đi rồi tôi giả.
T.S. — (lầm bầm tính) 110 chữ cả thầy, 25 xu nhân với 110 thành ra 27p.50. Thưa ông hai mươi bảy đồng năm hào rưỡi ạ.

H.N.M. — (gật đầu) Phải, đúng đấy. Vâng thầy chửi một tí nhé, tôi đi đòi tiền nước mắm xong, tôi đến ngay để lấy bài (lầm bầm) giá bằng 6 thùng nước mắm ngon!

Phạm-Ngọc-THỌ

Phụ Đúc Dược Phòng

Cậu còn trai trẻ thế mà mang lấy cái nghiện hút vào mình, tôi rất lấy làm hổ thẹn với chị em.

Bây giờ THUỐC CÁI này chỉ mới chai giá 2\$50 trong 10 ngày là cậu có thể bỏ được, cậu còn chớ gì mà không uống đi?

MUA TẠI:
PHỤ - ĐỨC DƯỢC - PHÒNG
 209, phố Khách - Nam-dinh

Càng ngày dưng càng nhiều

VÔI PHỦ-LÝ VỪA TRẮNG!
 VỪA QUẢNH!
 VỪA RẺ!

Có giấy chứng chỉ phòng thí-nghiệm

HIỆU VĨNH LỢI
 Hanoi, 119 Sinh Từ 119, Hanoi
 LÒ VÔI Ở NAM-CÔNG PHỦ-LÝ

ADMINISTRATION DE POMPES FUNÈBRES

LOUIS-CHUC

N° 13, Rue de Takou, Hanoi — Téléphone 371

Sở cho thuê xe, kiệu vàng đám ma, có danh tiếng nhất Đông-Pháp.

Vết thương lòng

Nàng sống, em ngồi ã thùy tiên,
Đàn em say đắm cảnh thiên nhiên.
Bóng ai thấp thoáng ngoài hiên vắng,
Em đã vô tình, với ngừng lên.

Em với người say, với ngó ra,
Đao cầm xây chạm tới giờ hoa.
Trời hoa ngày lại, mồng hoa ủa,
Hoa đã vì em chịu xót xa.

Rễ tuy trong trắng, lá xanh tươi,
Mầm, nhành đều xinh, đẹp mấy mười!
Vội chăng vì em hoa phải lui,
Trời xuân, sao chẳng nhón như cười?

Nhón-nhờ cười với cảnh xuân sang,
Vội cả bao nhiêu khách rộn đường.
Từng với muốn hoa đua sắc thắm,
Vui vì? Đành chịu khổ mùa hương!

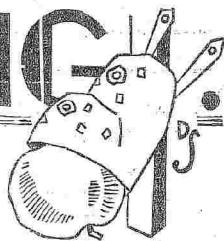
Màu hương đã kếm, sắc rồi phai,
Rồi cũng cũng ai, cũng với ai
Từng chịu vì em, chung số phận,
Từng nhau chết đồng đê hiên ngoài...

Tim anh chung phận với hoa nay,
Cũng bởi vì em đã xây tay,
Đã với mãi trông bao cảnh đẹp,
Vết thương mang nặng, vẫn còn đây.

Còn đây năm cũ vết thương lòng
Ghi lấy tình em chẳng thủy chung.
Môi phải lòng em mơ bạn mới,
Yêu anh sau nữa cũng bằng không!

Lan-Son

KIẾNG

KỊCH VUI — BA HỒI — MỘT CẢNH
HỒI THỨ NHẤT

Ở giữa bày bàn thờ ông với, bên trái
bày bàn thờ ông công. Bên phải là bàn
giấy và phông tếp khách, giúp với
phông ngữ.

Cậu — (đốt đĩa ngũ quả lên bàn thờ)
Đây! không kiêng có hai đèn thế! Cậu
đá thấy quanh năm chúng mình làm
ăn ra sao chưa?

Cậu — (cười) Giá mà đứng chơi họ
chơi hàng thì đâu đến nỗi.

Mợ — (gật) Mọi năm thì không chơi
họ à? Thế mọi năm có hoa giờ bị
nhả cái lưng gặt, hề không?

Cậu — (đ ân cơ) Vậy xin kể luận:
mợ bị lường gạt là vì đâu năm tôi
không kiêng.

Mợ — Chết sao!
Cậu — (vờ ngờ ngẩn) Thế độ mợ
ôm có lẽ cũng vì đâu năm tôi không
kiêng?

Mợ — (đốt nhang xuống bàn) Tại
cậu rạo!

Cậu — (nhún nhún và làm ra mặt biết
hối hận) Vàng, thì tại tôi rạo. Năm nay
tôi xin kiêng kỹ. Nhưng điều phải kiêng
tôi đã ghi chép và cắt dán thật trong
ngẫu kéo kiu, sẽ xin lấy ra ôn lại. (1)

Mợ — (quắc mắt) Ấy này tôi bảo, đừng
có trên tôi như đây năm vừa qua nhé.
Kiêng là kiêng hết cả những cái gặt,
cầu mắng, cầu chủi, cầu rủa, cầu nói
hắn, cầu nói nặng...

Cậu — Thì cần thế nào được lời nói
mà biết nó nặng hay nó nhẹ kia chứ!

Mợ — (giọng dạy dỗ) Cậu trẻ con quá,
ai lại đá gần ba mươi tuổi đầu rồi mà
còn luôn miệng bông đùa, chẳng còn
biết đứng đắn tí nào cả.

Cậu — Dạ.
Mợ — Vậy nhớ đấy nhé... Mai mà
cậu lại làm tôi phải phạt cậu như
ngày mồng một đầu năm thì tôi thế
với cậu rằng nhất định tôi bỏ, tôi về
nhà, tôi ở với mẹ tôi, để mặc cậu muốn
làm vua làm tướng gì thì làm.

Cậu — (sửng sốt) Ấy chết! ai lại thế
độc thế!

Mợ — (được thế) Ấy, tùy cậu đấy, muốn
từ từ thì được từ từ, mà muốn nhà
cra om - sòm chẳng ra sao thì cậu
cứ trên tôi vào.

(1) Xem kịch kiêng năm ngoài.

MỘT BỘ SÁCH ĐỌC TRONG MÙA XUÂN

ĐÔNG-CHU LIỆT-QUỐC

NGUYỄN-ĐỖ-MỤC dịch thuật

Toàn bộ ba quyển, cộng 1500 trang	
Gia bán mỗi quyển	1 \$00
Toàn bộ ba quyển	2 \$70
Cước gói một quyển	0 \$25
Cước gói ba quyển	0 \$52

Ai gởi tiền mua từ nay đến 31 Mars 1934
sẽ được giảm giá 10%

HỘI TÀI:

Nhà in TRUNG-BẮC TÂN-VĂN
HANOI — 81-83 Rue du Colon — HANOI

Ăn cơm có tem, con niếm Đông-
Dương dùng rồi và còn rỏ, giá tính
phải chăng.

Do nơi M. DUPICHAUD,
Tréso, Phnom-Penh Cambodge.

XO NGỌT LÝ TOÉT

Bồi. — Chào cụ Lý, cụ mới ra chơi! Mời cụ ngồi chơi soi nước.
Lý Toét. — Không, tôi kiêng, vì sắp đi ruộng rặng, cậu có biết đàn ruộng tôi
cày lại ra xin mạch đêm.
Bồi. — Cụ lại Phạm-Tả bở hồ thì hơn cả!

ngoài, khỏe mạnh bằng năm bằng
mười năm ngoài!.

Cậu — Và yếu em bằng năm bằng
mười năm ngoài.

Mợ — (cười) Cầm ơn cậu nhé!..
Năm nay cần ngoạn quá.

Cậu — Mà em lại ngoan hơn nhiều.
Mợ — Năm nay chúng mình với về
lắm nhừ cậu nhỉ. Cậu có thấy thế
không?

Cậu — Có, mợ ạ, vui về lắm.
Mợ — Chắc thế nào năm nay về chồng
mình làm ai cũng khâm phục, nhừ cậu
nhỉ.

Cậu — Mà thủy-liên (thờ lại có một
hoa hãm tiêu đấy, mợ ạ.

Mợ — (cười khảnh khếch) Ô, thú nhĩ!
Đâu cậu? (thi thàm) Khiêm qui từ đấy,
cậu a.

Hai người ra chỗ bàn thờ.

Cậu — (vờ Ồ, mợ ngoan nhỉ, mợ
thật là người yêu quý của cậu.

Mợ — (ngạc ngạc không hiểu)
Cậu — (nhìn vào cái số giấy vụn đã
cành bàn giấy, bên cạnh bàn thờ.
Tôi mới nói qua thế mà mợ nghe
ngay, mợ đã rở vàng ra từ lúc nào và
vứt vào số giấy.

Mợ — Vứt vào số giấy?
Cậu — Phải! mợ làm thế phải làm.
Vàng giấy thì các cụ tiêu sao được mà
thờ vô lý như thế. Nhỉ, mợ nhĩ.

Mợ — (tức nhưng vì kiêng rông,
không dám gđ).

Cậu — Tôi đã biết ngay, mợ chỉ về
cái lại thôi, nhưng trong bụng, mợ vẫn
kinh trọng và vàng lời tôi. Kín đáo
lắm! Chờ chẳng đi ngủ rồi lên ra làm
thờ lại chẳng đi đâu. Đàng phước làm.

Hai người yên lặng sang bên bàn thờ
ông Công.

Cậu — Tôi sung sướng quá, mợ ạ.
Mợ có sung sướng không?

Mợ — (cổ tươi cười) Có chứ.
Cậu — Tôi sung sướng là vì đâu mà
đó đoan ngoạn và tổ cho tôi biết
ràng mợ yêu tôi.

Mợ — (nhìn lên bàn thờ ông Công) Ô
hay!

Cậu — (nhìn xuống gầm bàn thờ,
cười sảng sác) Lại cái mớ nữa này.
Mợ — (cười xuống nhìn theo).

Cậu — Trời ơi! Mợ đùa một cách có
đùng! mợ thì thông minh quá! Đem tôi
ông Công đội cho mình bươi. Phải! tôi
phục mợ lắm. Ông Công không đáng
quý bằng qua bươi. Vì qua bươi ăn
còn ngon hơn.

Mợ — (hoi gđ) Ngọn hơn! Cậu bảo
ngon hơn cái gì? Ngon hơn ông Công à?
Cậu — Vàng, ngon hơn ông Công
nhiều chứ.

Mợ — Biết chồng trên tức, nhưng
đầu năm không dám thì thôi, đầu năm
trời cười, đặt mũ ông Công lên bàn
thờ, rồi ra ghé phông khách ngữ).

Cậu — (rời rượt ra cốc, đưa vợ) Năm
mới, xin mừng mợ một cốc rượu (rời
mở nắp trên) Tôi mừng mợ một
miếng trầu nữa nhé, (trông thấy mĩa,
vờ ngạc nhiên) Ô này! Mỡ mợ soi
mía (nhìn tới chỗ chông hai cây mía)
Phải rồi, tôi hiểu rồi. Mĩa gãy ông vãi
mợ lên ra đây. Tôi cầm đồng quá,
mợ ạ. Tôi xin mợ có ba điều, mợ càng
nghe theo cả. Thứ nhất, năm nay vợ chồng
ta tha hồ may mắn.

Mợ — (tức chửi nước mắt).

Cậu — Ô kìa! Sao tự nhiên, mợ lại
bùn thế kia? Năm mới kiêng đấy. Ầ,
tôi biết rồi, tại mợ cầm đồng.

Mợ — (tức sất, vào buồng đóng cửa)
Rõ nôm già!

Cậu — Ấy chết! Kiêng! (ôm bụng
cười).

Hạ màn
Khái-Hưng.

HỒI THỨ HAI

(không lời)

Đêm hôm ba mươi? cũng cảnh trước.
Khi kéo màn lên, sân khấu không có
ngươi. Ánh sáng đèn nền là-mở.

Ở buồng bên, cậu vận « pyjama »
rón rón sẽ mở cửa bước ra. Khi đã khép
cửa buồng lại rút cẩn thận và lắng tai
nghe, biết vợ vẫn ngủ kỹ, thì cậu chạy
đến bàn thờ lấy hộp vàng thêu lung ra
từng thỏi, vứt cả vào số giấy vụn để
bên bàn giấy. Lòng đến ban thờ ông
Công cầm cầu mũ thờ đội lên một quả
bưởi và để xuống gầm bàn.

Cậu đã loan loan buồn ngủ thì lại
thời nghĩ đến hai cây mía. Liền đi tìm
đào cái cả hai cây ra từng dần, để lên
bàn rồi lấy một dần róc vỏ tiện thành
khẩu bỏ xuống dưới nắp trên của vợ.
Các việc xong dần dần, cậu lại vào
buồng ngủ.

HỒI THỨ BA

(văn cảnh trên)

Cậu y phục chỉnh tề: mũ áo gấm,
đôi khăn nhiều bông, ai gậy kính, ở
buồng ngủ lược ra, ngồi xuống ghế ở
phông tiếp khách và đưa mắt nhìn
quanh một lượt. Vừa thoáng thấy
bóng vợ ở trong buồng bước ra, cậu
tươi cười đứng dậy nói.

Cậu — Năm mới, chúc mợ quanh
năm mạnh khỏe, phát tài, sai lộc và
cuối năm sinh em trai.

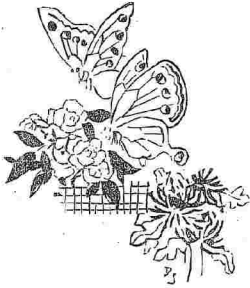
Mợ — Cầm ơn cậu, và em chúc cậu
văn hay! (đang râm: lảng mười năm

SOLDE APRÈS INVENTAIRE
Trench coat soie imperméabilisée
trible. 13300
TÂN-MỸ 91, rue de la soie, Hanoi

Xuân tư'oi

BỨC TRƯỞNG KỶ KHÔI

Tình xưa

Tiếng chim riu rít trong vườn hoa,
 Như nhắc người rằng xuân đã tới.
 Ta ngồi bên cửa sổ, nhìn ra:
 Cảnh vật vui tươi, màu chói lợi!

Những cây đào ngày trước sắc sơ,
 Hôm nay đã đầy hoa đỏ thắm.
 Và những cành hồng toi-lả, nhón-nhờ,
 Đang rơn với giọt mưa xuân lấm-lấm...

Những bóng cúc trắng lẫn cúc vàng,
 Và những bụi tầm-xuân thơm-phớt đỏ
 Cũng tươi mon-mỏn, nên lại cùng
 Làm cho vườn hoa thêm rực-rỡ!

Tôi bởi đàn bướm cánh trăm màu,
 Cùng lượn bên hoa, say sưa mê!
 Cảnh vật kia vui đẹp bởi vì đâu?
 — Há chẳng phải vì người. Hỡi Xuân
 vui đẹp!

— Nhưng xuân ơi!
 Người chỉ riêng tình với cỏ cây:
 Con bao kẻ đón đầu, khổ sở,
 1 hi người chẳng biết, chẳng hay,
 Chẳng cho một giờ hơn hờ!

Người có biết rằng lòng họ đã khô,
 Chỉ mong được tươi ra trong phút chốc;
 Cũng như cánh mai heo sắc sơ,
 Đợi người về mà đơm chồi, nảy lộc?

Nguyễn-văn-Kiện

MỸ CÁI ĐẶC SẮC CỦA RƯỢU HỒNG-QUÍ-HƯƠNG

Cất tại lò rượu Vạn-vân.
 Bằng nguyên liệu ở Thiên-tân đưa sang.
 Do thợ chuyên môn người Tàu sang cất.
 Uống vừa êm giọng, vừa ngon, thơm, lại
 rẻ tiền, dù có say thì cũng say một cách
 thanh tiên.

Rượu HỒNG QUÍ HƯƠNG có bốn thứ:
 1 - Mai quế lộ 2 - Sĩ quốc công.
 3 - Ngũ da bì 4 - Kim quất từ.

Mỗi tình cảnh một người đại lý độc quyền.
 Đền hỏi tại:

Monsieur A - HỒNG
 78, Hàng Bông, Hanoi
 Trong tháng chạp này sẽ bán khắp Bắc-kỳ.

Xin xem cái chính ở mục Pháo-sĩ
 pháo-tật của Nhất dao-ạo

Trước cảnh nước, trời êm-đ,
 Tiếng thông hát véo-von, rộn-rã.
 Giọng sóng còn học nhin thông reo,
 Túc dâng xa, một con thuyền vờ đời
 cảnh bơi chèo

Du dương lướt trên làn nước biếc,
 Một nữ-lang dễ thuyên, thiêm thiếp
 Cho trôi theo vơi cảnh bèo trôi.
 Tôi ngừng trông: nàng sẽ hé nụ cười.
 Trông cảnh ấy vơi nụ cười hóm ả,
 Ôi! Những phát thần tiên còn tìm
 đâu thấy?

Tôi tưởng mình lạc chốn đảo-nguyên;
 Nhưng trời chiều, xa vắng hồi chiêng..
 Tôi trông theo, trong khoảng trời
 mây,
 Bóng ai thôi đã lẫn cùng bóng núi, cây.
 Rồi van vát cùng dần dần trong cõi
 mộng,

Cảnh lãng-lẽ, tâm hồn sục động.
 Tôi mơ màng tưởng nhớ tới ai xưa,
 Đê tôi mang vết thương tình cho đến
 bao giờ?

Gốc đào cũ đã bao lần thay lá.
 Người yêu tôi, với tôi, ngày thêm
 xa .a.

Nàng Như-Thanh có lẽ cũng già rồi,
 Cũng như tôi m n che cánh chèo khơi
 Chỉ thêm tiếc cảnh xuân qua rực rỡ,
 Nàng lấy chồng, đàn con vui hơn hờ;
 Chỉ con tôi nhớ lại cảnh năm xưa,
 Những buổi chiều xuân, trời lấm
 tẩm mưa

Mà lệ tôi với trời xuân chung tui.
 Tôi lại một mình, trong khoảng trời
 đêm tối

Qua nhà Thanh liếc mắt trông vào:
 Cũng như tôi m n che cánh chèo khơi
 Nào Thanh mãi ru con bé ngủ.
 Tôi rảo bước, lòng rình rịch nhũ:
 «Tôi chỉ cầu cho Thanh được cảnh
 êm-đền,
 Con tình xưa, tôi đâu trách nàng
 quên?»

Lan Sơn

AI BỊ TÊ-THẬP

Nhức buổi gần xương tế bi ngoài da, chân
 tay buồn mỗi hình như kiến cắn, nên dùng
 thuốc thấp hiệu XONG-THÀNH là chóng
 khỏi, xa gần nhiều người tin dùng mà ai
 ai cũng cầu khỏi bệnh cả. Thuốc uống
 ngoài mặt chại 0\$80. Thuốc uống trong
 mỗi hộp 2\$00. Giang-mai mỗi lọ 0\$80.
 Thuốc lộn mỗi lọ 0\$80. Thuốc uống hoa
 chóng khỏi bệnh. Khi đã khỏi bệnh thì
 nên dùng 1, 2 hộp Đường Khi để thanh
 hoàn là dứt hết noc độc. Mỗi hộp 2\$00.

XONG-THÀNH
 227, Route de Huế — HANOI

PHONG-HÓA TUẦN BÁO
 Mua báo kể từ 1 và 15, và phải trả
 tiền trước. Ngân phiếu xin gửi về:
 M.Ng. trưởng-Tam Directeur du P.H.

Tòa soạn và Tri-sự
 no 1, Bd Carnot, Hanoi — Tél. 874

GIÁ BÁO

Trong nước, Ngoại quốc
 Pháp và thuộc địa

Một năm .. 3p.00 6p.50
 Sáu tháng... 1p.60 3p.50

NƯỚC HOA HIỆU CON VOI
 Nguyên chất rất thơm chưa pha

Quelques fleurs, jasmins, fleurs d'amour,
 narcisses noir, violette, rose, menthe.

1 lo 3 grs. 0\$20 1 tá 3 grs. 2\$00
 1 lo 6 grs. 0.30 1 tá 6 grs. 3.00
 1 lo 20 grs. 0.70 1 tá 20 grs. 7.00

PHUC-LỢI, 79, Paul Doumer, Haiphong, bán buôn và bán lẻ.
 Mua buôn ghi chảm trước tiền cước bản hiện chịu cả.
 Đại-lý: PHẠM-HẠ-HUYỀN, 36, Rue Sabourain, Saigon.

Phòng đọc sách
PHỤ-NỮ và NHÌ-ĐÔNG
 Bắt đầu từ 1er janvier 1934, Nam-ký Thư-
 viện Hanoi đã lưu trữ được 2.000 bộ sách
 Quốc-văn làm phòng đọc sách cho Phụ-
 nữ và Nhì-đông

Mời các bà các cô lại Thư-viện này
 (Carie de Prêt) Giấy mượn sách ghi như
 sau này:

1 tháng. 0\$60
 3 tháng. 1.60
 6 tháng. 3.00
 1 năm. 6.00

NAM-KÝ THU-VIÊN lại cảo

LỄ TẾT NHÀ VỢ

Năm ấy, tôi 14 tuổi đầu rồi, chứ còn bé bỏng gì đâu, mà lại đang học lớp nhất trường Pháp-Việt.

Tôi sắp sửa lấy con cái một ông phú hộ ở làng bên cạnh. Đã có trâu, cau đám hỏi, chỉ còn đợi đến tháng tám, thì tôi đậu cái bằng «séc-ti-phi-ca» thì cưới là yên truyên. Theo tục làng ấy, những anh chàng nào «ráp danh bản sắc», năm mới phải đến lễ lễ ở nhà vợ hôn - thế của mình thì mới khỏi phải người ta trách đến.

Vi cái tục đó, năm ấy tôi phải đi lễ Tết nhà vợ chưa cưới của tôi.

Rày ra quá! sáng ngày mồng một, vừa mới bánh-mứt đã phải bỏ đày. Rửa mặt, rửa mũi sạch sẽ rồi, tôi mới xuống bộ cánh vào:

Áo vóc mùi huyền, khăn nhiều lam giang, chiếc quần cắt-bà, đôi tất mớ-gà, đôi giày gia-định làm cho cá nhà, ai cũng khen tôi là bảnh. Phen này có lẽ lấy vợ không mất tiền, mà lại được tiền thêm cơ đấy!

Nhất là mẹ tôi lại cứ khen lấy khen để mãi, rồi tất tả đi sắp sửa cho tôi xuống hành năm mới được mọi sự may mắn.

Nửa câu chè sen, một chai rượu cúc, là những lễ vật tôi phải mang theo. Hai món ấy, nghe chừng ông nhạc tôi thích lắm thì phải, vì năm nào ông cũng có một đôi câu đối: Tết nhất có gì đâu, ba ngày chai rượu cúc. Giàu nghèo thời chẳng kể, mỗi sáng ăn chè sen.

Trước khi ra đi, mẹ tôi dặn dò châu rành, kẻ tóc: phải mừng tuổi bố mẹ vợ thế nào, phải mồm miệng nó nang, đứng ngồi phải có ý tứ, đừng để người ta cười cho, mà rồi vợ nó chê đấy.

Hắc rồi thật. Minh xưa nay lành như bụt đất, ai hỏi mới nói, ai gọi mới thưa, bảo ăn thì ăn, bảo uống thì uống, trông thấy con gái không dám ngửa mặt nhìn, thì còn biết mừng tuổi thế nào, mồm miệng còn nó nang làm sao được nữa. Không biết anh nào khéo vẽ truyện bày ra cái tục «con vợ» ấy làm cho phiền đến thế này! Giả sử có ai đi lễ Tết thay cho mình thì hay quá! Nhưng miệng muốn ăn thì đâu gói phải bỏ, mình muốn lấy vợ mà lại mượn người đi thay thì ai chịu mà ai dám nhận lễ mới được chứ.

Một anh bé con, tay sách khăn gói đồ, đầu đội nón dứa, đi cõ rừ một mình trên con đường quanh co và gồ gề. Chân bước thật thều, mặt có vẻ tu lự, thỉnh thoảng lại ngồi bệt xuống bên vệ đường hình như là một học lảm. Ấy là «anh cu» tôi đương cứ bộ lên đường đến nhà vợ hôn-thế lễ Tết.

Không hiểu tại làm sao, lúc bấy giờ tôi lại bị sọt thế, hình như là sắp sửa bước chân vào một nơi rất là nguy-hiểm.

Ừ, đến nhà vợ, không những là được trông thấy mặt vợ, mà lại còn được ăn uống no say, có khi lại lả

được rấm ba hào tiêu Tết nữa. Giả như bấy giờ, tôi ở vào địa-vị ấy thì còn thứ gì bằng, thế mà lúc bấy giờ tôi lại lo mới la chứ! Tôi lo đủ thứ: nào là lo ăn, lo nói, lo đứng, lo ngồi, lo làm sao cho bố mẹ, anh em vợ khỏi cười, cho vợ khỏi chê. Nói tóm lại, tôi lo như một ông sứ sang Tàu vậy.

Lo rồi dám ra năn, tôi chỉ muốn quay về. Nhưng về thì tránh sao cho khỏi mấy ngọn roi mây của thầy tôi. Tôi lại cứ lững lững bước đi, hình như cội đề cho con đường dài thêm ra và đề cho lâu thì đích. Thế mà thắm-thoát không bao lâu, tôi đã thấy sừng sừng trước mặt tôi cái làng mà tôi không muốn đến tí nào là làng vợ chưa cưới của tôi.

Đến nơi rồi, lại không có lễ đúng vợ vẫn ở ngoài hay làm thế nào, đành phải đi vào trong làng vậy. Một lũ trẻ đang chơi đùa dưới gốc cây đa ngoài cổng trông thấy tôi thì cứ nhìn chòng - chọc, rồi lại thì thào to nhỏ với nhau.

Tôi then quá, cứ dè chân, cúi đầu mà đi, không dám nhìn ngang nhìn ngửa. Được vài mươi bước thì đến một cái cổng gạch to tướng: đây là nhà ông nhạc tôi.

Tôi đứng bước ngoài cổng để nghe ngóng, trông ngực lúc bấy giờ đánh thùm thùm. Thập thò mãi, rồi sau phải thu hết can-dảm lại, liều đánh bạo mà bước vào trong nhà.

Vừa vào đến nơi, hai ông bà trông thấy tôi, don đả hỏi ngay:

— «Cậu hai sang lễ cụ, đây à?»

Tôi lễ phép chấp tay vái rồi ung dung đặt đồ lễ lên giường. Bao nhiêu sự lo, sự sợ đi đâu mất cả, lúc bấy giờ tôi thấy ông bà ấy chào tôi có vẻ thân mật thì tôi vững dạ và mạnh bạo lắm.

Người con cò, tức là anh vợ sau này của tôi, chạy ra thấp hương, giải chiếu dàu dấy rồi, tôi mới vào làm lễ.

Tôi lễ rất là lễ chỉnh, khoan thai ra rằng người nhơn lảm. Nhưng mà không hiểu tại vì sao thấy hai ông bà cứ tùm tùm cười, mình cứ lảm gì đâu! Hay là mình nhọ mặt? Không, không có lẽ, sáng ngày mình đã soi gương kỹ càng rồi, mặt mình sáng sủa bảnh bao lắm kia mà!

Nghĩ vậy, tôi cứ tự nhiên, giả vờ làm thình không để ý đến, rồi đứng ra một bên.

Ông bà ấy mời ngồi, mới đón đến ngồi xuống. Còn dang nghĩ vợ nghĩ văn, nhìn thân nhìn thơ, thì thấy trên đầu mình bần - bần bình như có một vật gì. Lấy tay sờ lên, thì trời ơi! cái nón dứa hầy còn lù lù ở trên đầu mà tôi không biết.

Lúc bấy giờ, tiếng cười ở trong buồng lại càng dữ tợn hơn. Ông ấy phải bảo mãi, họ mới chịu im.

Cái này mới thật chề! đời thơ nhà ai lại đi lễ ông! vái nhà vợ cả nón bao giờ! Có lẽ từ xưa đến nay mới có

minh là một. Còn mặt mũi nào mà nhìn đến vợ nữa!

Tuy về sau, tôi cũng lấy được vợ, song xuất vùng quê tôi, hệ nói đến câu «lạy ông cả nón» thì ai ai cũng nghĩ ngay đến tôi.

Cổ-nhân

Khai bút rông của Tú Mỡ

Là văn-sĩ chẳng lẽ không khai bút, Chẳng hay ho cũng nặn rọt một hai bài. Ngót hai năm xông bút mà-mai đời, Thì Tết đến cũng phải có bài thơ... rả rỏi; Giải thêm mực, thay ngòi bút mới. Thảo mấy giòng cảm khái sau đây.

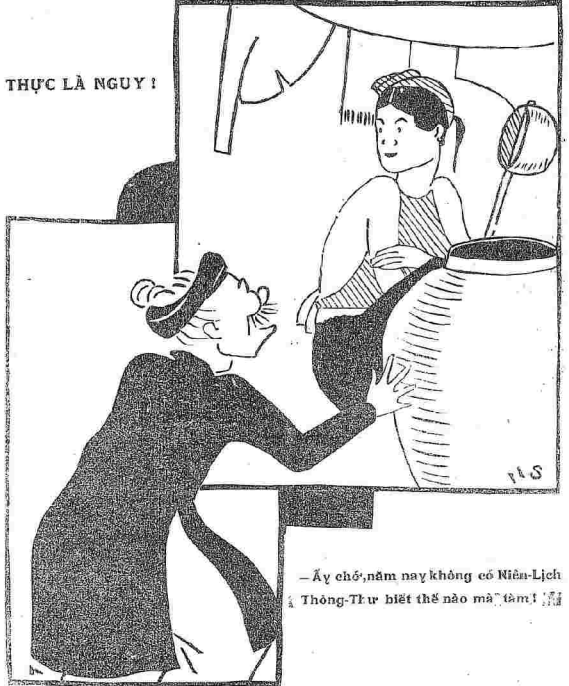
THƠ RĂNG :

Tú chi tú ấy nực cười thay!
Chẳng phải nho, mà chẳng phải tày!
Rừng mợ trêu đời, văn mách quẻ,
Thề mà cũng tiếng... bấy lâu nay!

Ngồi ngắm nga, đùi rung chuyễn ghé máy,
Rồi chép lại, rập thẳng ngay «Giống nước ngược».
Bất chợt cụ «Xương thừa trước,
Hỏi mợ Tú rằng: «Nghe được hay chăng?»
Bầu môi, mẹ-đi phê rằng:
«Nôm na mách quẻ, lố lảng ngược đôi!!!»
Đầu năm đã bị rông rồi,
Hắn là văn viết ngược đời quanh năm!

Tú-Mỡ

THỰC LÀ NGUY!

— Ấy chớ, năm nay không có Niên-Lịch Thông-Tư biết thế nào mà tìm!

Tết năm nay các ngài dùng giày gì? GIÀY KIM - THỜI

Marque, dessin et modèle déposés
Kiểu rất đẹp, mẫu lông hoa-kỳ rất tốt, đế cao su đen, đúc ở bên Pháp, đi bền gấp bốn lần để da hay đế crepe, không chượt và toét ra như đế crepe, trông đẹp và nhẹ như đế da, đi mùa không ngấm nước.
Giá rất hạ. Bán buôn và bán lẻ:

VẠN - TOÀN

HANOI - 95, Phố Hàng Đào - HANOI

LÝ TOÉT SẴM TẾT

Lý Toét nằm bắt chàn chữ ngũ, ngậm thơ, vợ lý Toét lau ban thờ. Ba Ech vào.

BA ECH — Kia cụ lý, lễ đến nơi rồi, không ra lĩnh sấm sưa gì cả à, cứ nằm ngim thờ chàn đi thế, đi, có đi ra một lễ thì đi, rồi tôi mai, hai mươi chín lễ, ta xuống... (nháy lý Toét) gì... làm một chậu lất niên.

VỢ LÝ TOÉT — Ông Ba ơi ông để cho ông cháu ở nhà, chứ sấm mấy sưa gì.

BA ECH — Cụ để cho ông tôi ra lĩnh một buổi lất niên, đi có tôi, cụ không sợ cụ ông lạc hay mất cấp được đâu.

LÝ TOÉT — Rồi xuống Khám... gì ấy nhỉ... nhé!

BA ECH — Vàng, rồi xuống Khám thiên.

VỢ LÝ TOÉT — (ngồi ngờ) Khám thiên ở đâu? xuống làm gì?

BA ECH — Khám thiên là chỗ bán thịt chó, tôi định lễ cụ nhà một bữa lất niên, rồi đi sấm sưa cho vui, bây giờ ở ngoài lĩnh vui làm cụ a, hay hai cụ cùng ra một lễ đi.

LÝ TOÉT — (nguyt Ba Ech) Ấy! bà nó ở nhà dọn dẹp chứ.

VỢ LÝ TOÉT — Thời ông Ba, ông để ông cháu ở nhà, dọn dẹp chứ sấm mấy sưa gì, hôm mười hai ra mua về được mấy củ hành tây, tôi cắt cho lợn ăn, thế mà còn lết tôi là củ thủy tộc, thủy tiễn gì cơ đấy, rồi phi tiễn! Lại hôm kia ra rước về một cành đào già, tôi tưởng ra lĩnh loan thì sánh, ngờ đâu cũng mua phải của giả. Đực cả mình, tôi trông đến cảnh đào lác nào thì tôi lại lộn ruột và tức giận. Thời để ông cháu ở nhà! (bảo lý Toét) Ông có đi chề lại gọi bánh trưng không?

LÝ TOÉT — (nhìn Ba Ech, gãi tai thò dái) Thế... thì... thời vậy chứ ông Ba.

(im lặng một lúc). — À, thế cảnh đào mang ra đời có được không, ông Ba nhỉ?

BA ECH — Được! mang dổi đi, ta cụ cho con cụ bán hoa một mẻ, đảm bắt nạt nhà quê!

VỢ LÝ TOÉT — Đời được à?

LÝ TOÉT VÀ BA ECH. — (cùng nói), Được thực chứ lì.

LÝ TOÉT. — (đặc chí) Ông cũng đi dổi với tôi nhé! (sách ở, treo giấy vào cán ô, đi ra) Đốt giấy mới này để đi xuống Khám-thiên! (cười).

(15 phút sau, vợ lý Toét ngồi một mình.)

VỢ LÝ TOÉT. — (lâm bầm) Chà! chẳng biết có dổi được không? Nhưng đã có ông Ba, chắc được!

(Nhìn lên lọ cắm hoa)

— Khô churai lại bỏ quên cành đào lễ thì còn dổi với chác gì!

Lên đến lĩnh lý Toét sực nhớ đến cảnh đào, bảo Ba Ech:

— Ấy chết! Tôi bỏ quên cành đào rồi!

BA ECH. — Chết cụ bỏ quên trên tàu hỏa rồi chứ gì? Cũng chẳng cần chi. Cứ mua một cành đào thực rồi bảo dổi thì cũng được chứ sao.

Ngày hôm sau, lý Toét về, vẻ mặt tươi cười, tay cầm một cành đào thật, khoe vơ:

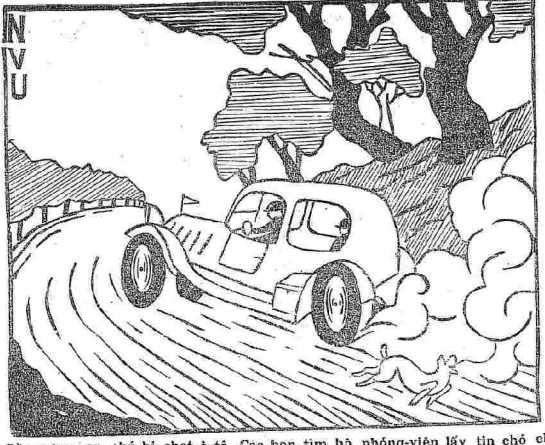

LÝ TOÉT. — Ngày ba mây, lần này thì bà may thật không còn vào là mua phải của giả nữa nhé! Tao tưởng con cụ bán hoa một trận nên thân, dọa đưa nó lên bốp, nó mới chịu dổi đấy.

VỢ LÝ TOÉT. — (gật, gãi, có vẻ ta đây lăm, chỉ cành hoa kim chi, ngọt ngào nói):

— Thế thời mấy đem cái cành đào giả này trả lại người ta chứ?

Ng. Ưng

Đầu nam con chó bị chết ô-tô. Các bạn tìm hộ phóng viên lấy tin chó chết ở chỗ nào?

AI NÓI ĐỐI MÀ

Thầy ký Sinh cạo giấy ở một số kia, lương tháng năm chục mà trong nhà vẫn quần bách, nhà chỉ có hai vợ chồng với đứa dầy tở.

Tình thầy rất nhu-nm, lấy được người vợ lại sắc sảo quá, nên theo lẽ tự-nhiên sức mạnh thường át sức yếu, thầy đành chịu tho ở trong làng « rầu quắp ». Cứ cuối tháng thầy lĩnh tiền về, vợ thầy lại kiểm soát lại mẻ-gà, không để sót lại cho thầy một trính.

Hôm ấy là hôm ba mươi Tết. Buổi trưa, thầy vui mừng đưa cho vợ món tiền lương chẵn năm chục. Mọi lần, khi đưa tiền, thầy còn ki-kèo, xin nài một vài hào để phòng khi nắng mưa xa pháo, hay khi vô ý ngã vào hàng bánh da, nhưng lần này, thì thầy không hề năn-ni vợ thương đến tình cảnh cái mẻ-gà. Đưa tiền xong tỏ ý hôn hờ, thầy xin phép có: « Tôi nay, mơ cho tôi đi xuất thành nhé ». Vì theo thói thường, bao giờ đi đâu, thầy cũng phải xin phép. Có ký dầm nghi, hồi luôn:

— Thằng lết được lĩnh nửa tháng lương nữa kia mà, sao cậu không đưa?

— Thời buổi kinh tế khủng hoảng, nhà nước không cho vay trước như mọi năm.

Có lại khám hết các túi của thầy, xem lại những chỗ áo tuột đường c'vi. Tuyệt nhiên không còn tiền. Khám xong có bảo thầy:

— Ba mươi Tết mà cửa nhà còn bê bộn, chưa sấm sưa được gì. Chiều nay, tôi đi chợ mua cây cảnh, pháo, đặt lì bánh trưng với mấy cân giò, chả, mua lì gà, vịt để ăn mấy ngày Tết.

Chiều hôm ấy thầy được nghỉ, nhưng nói dối là phải đi làm, lấy cơ lại nhà anh em để giải quyết song cái vấn đề chung phần đi xuống dưới xóm « chi em » làm một châu mừng tuổi.

Thầy lại không đi ngay cho, vì « có lật háy giết mình », sợ vợ nghi có tiền nên thầy còn giả vờ tìm lấy vật ở có « mà năn-ni xin vài đồng. Cứ dằng dai mãi, bực mình lên, có đến cho thầy một hồi, rồi tùm lầy ngữc thầy, chặt khăn xếp vứt xuống đất.

«Bốp! Chiếc khăn rơi xuống đất, thì bỗng đâu một gói giấy rơi ra, thầy chưa kịp chạy ra thì có đã vô lấy, mở ra thì thấy năm giấy bạc. Đem gần lại đèn xem thì vừa chẵn năm lá giấy « con công ». Mừng quỳnh, có vừa cười vừa nói: thế thì thôi, gớm thật, nửa tháng lương đây, dẫu với điếm.

Trông ra thì khách nợ vừa đến, có trả vừa đúng hai mươi đồng, còn năm đồng bỏ túi đi sấm lễ.

Thầy trông thấy chết điếng cả người không nói được điều gì, nằm vật rờ giường, tự hỏi: «Biết vậy, nó dục đi th đi ngay cho xong».

Nguyễn-huy-Câu

Hôm Chu Nhật 14 Janvier 1934

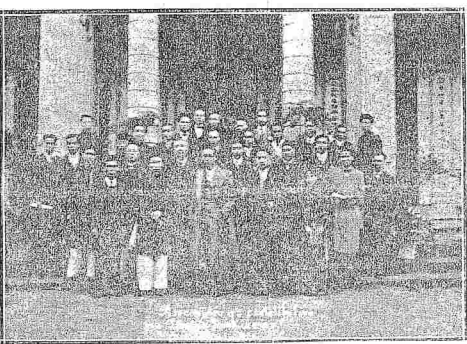

Photo Đoàn Hội Thương

Hội-tiên «HỘI KỊCH BẮC KỲ» đã họp Đại hội-đồng bầu ban Quản-trị M.M. Nguyễn Thái-Lai (Comptable), Đ.Đ. Lương di Phạm-trác-Đông (Trésorier), Bùi Đức-Dầu (Directeur général), Nguyễn-Vinh-Lan (Directeur technique), Mme Lê Văn-Ngoan (Secrétaire). M.M. Nguyễn Văn-Kỳ, Hồ Trọng-Tuân, Lê Vũ-Thái (Commissaires aux comptes) Đoàn Kim-Thanh, Lại Văn-Huyền, Lưu Văn-Triệu, Nguyễn Đức-Sấm, Nguyễn Văn-Thuân, Trần Văn-An, Nguyễn Ái, Nguyễn Ngọc-Thư, Bùi Đức-Mao, Nguyễn Đông Nguyễn Văn-Tuân, Trần Quang-Điêm dit Hồ, Đỗ Bá-Lưu, Trần Ngọc-Quang, Thái Bá-Cương, Bùi Xuân-Tuế, Dương-phụng-Ngĩnh, Nguyễn Văn-Đám, Nguyễn Khắc-Vy, Trần Đình-Phong, Nguyễn Văn-Tuất, Trần Văn-An, Ủy-quyền: M. M. Nguyễn Đức-Phú, Nguyễn Văn-Nội, Nguyễn Văn-Liễn, Phạm Khai, Cung Đức-Vương, Phạm Văn-Ban, Ma Văn-Liễn, Nguyễn Việt-Hữu, Lê Đình-Nhân, Nguyễn-Hữu-Cánh, Nguyễn Trọng-Hiệp.

COURS DE PRÉPARATION
 aux Écoles Pratiques d'Industrie Hanoi et Haiphong
 (Français-Math (théorique et appliquée), Technologie Mécanique
 Electricité, Dessin industriel et pratique d'atelier.
 Pension de famille pour les élèves venant des provinces.
 S'adresser à L'ÉCOLE THANH-NIÊN, 340, Khám-thiên, Hanoi

PHÁO SĨ... ĐỐ ĐỐ TIT

Thế thì là ai?

P. N. T. Đ. ngày chủ nhật 28.1.34, trong tiểu-thuyết «Cổ bản chè»:

... Nhà chẳng có ai, ngoài người nấu ăn, chỉ có anh Lu, anh Cầm với tôi....

Nhà đã không có ai mà lại ba, bốn người: anh nấu bếp, anh Lu, anh Cầm và tác giả.

Thế thì người nấu ăn, anh Lu, anh Cầm và tác giả truyện «cổ bản chè» không phải là «ai», mà nếu ai là người thì không phải là người. Vậy là cái thơ gì thế?

Thú thực!

Cũng trong bài ấy:
... Chồng báo nhìn có một cách buồn rầu, âu yếm...

... Cây cam nhà có hình như đóm có mà nó, và với qua cửa Tam-quan kêu có mà cứu có...

Cái chồng báo nhìn một cách âu yếm ấy thì hầu là chồng báo Phụ-Nữ. Âu yếm lắm lắm! Mà kể cũng buồn rầu thực đấy!

Còn như cái cây cam lạ lùng có mắt đê đôm, có mồm đê nói, đê kêu lại có tay để với qua cửa Tam-quan thì thôi! nó là cây cam... ừ mà rồi!

Mặt tưởng hay làm chứng.

Hồ Trúc-bạch, hồ Tây, chùa Trấn-Quốc đền Quan-Thánh và con chim Mạnh-mạnh đều nói «cô tôi biết».

Vậy thì hồ Trúc-bạch, hồ Tây... cho đến cả con chim Mạnh-mạnh ra sân khấu đóng các vai tưởng: «cô ta biết, a!» Hay chúng nó ra trước vòng móng ngựa ở tòa án làm chứng: «cô tôi biết».

Nó muốn làm vấp đấy.

Cũng trong P. N. T. Đ., trong tiểu-thuyết «Cái chết hiền danh»:

Cái chết mà hiệu danh là cái qui gì thế, có lẽ nó là người đấy và có lẽ nó muốn học làm vấp đấy, ông Lừa-trọng-Lừa.

Gánh thế nào được?

Được Nhà Nam ngày 30.1.33, bài xã-thuyết nhan đề là:

Ai lên gánh cái ghế Thủ-hiến Đông-dương?

Cái ghế Thủ-hiến Đông-dương, có ngồi lên thì ngồi, chứ gánh nó làm gì! Mà gánh đi đâu mới được chứ? Hay là gánh sang Tây? Thú thực!

Cái mũi lạ.

Ngộ - báo ngày 25.1.34, trong bài «Pàng-Nhã» của Lan-Khai:

... Cái mũi lúc nào cũng thon thừ như hồ hấp một thứ không - khi say sưa.

Cái mũi thồn thừ thì thật là một cái quái tượng... Hay vì cái mũi ấy, nó đã hồ-hấp phải cái... vãn của Lan-Khai đấy?

Trong bánh pháo Phong-Hóa

Một bạn đọc-giả ở Huế nhật hộ P. H. một cái pháo si trong bánh pháo của nhà (ở bài «ông Đông Phương» của Khái-Hưng):

«Nếu bà kia học Ông tên Đông Phương, cũng không lãnh cái mandat ấy được. Vì họ gửi cho M. Đông Phương chứ không phải cho Mưa Đông Phương». Chính thế. Nhưng cái đó không phải lỗi ở Khái-Hưng. Có lẽ chỉ tại soạn Đổng - Sơn sơ ý: chép sai cái mandat nguyên bản: Hoặc gì ông chủ bưu-điện Hà-nam (xin lỗi ông chủ thật) quên không thêm mẫu «me» còn con vào chữ «M» đã in sẵn trong mandat, thì lại là lỗi ông chủ bưu-điện!

Trăm tội đồ Lý Toét

Một độc-giả gửi giấy về nói trong bài Lo tết dâng ở Phong-Hóa số 84, có chỗ tính lầm. Chính là trong bức thư Lý Toét gửi cho ông quan no: làm bỏ mất 15p00, rước chệ 10p00, đưa bà Lớn vay 35p00, cộng là 55, 00.

Ông độc-giả đó bảo cho tôi hay rằng:

Pháo nổ ran mừng năm mới, người đốt pháo đầu và người ấy là ai?

15p00 + 10p00 + 35p00 = 60p00.

Tôi cũng ngồi hí hoáy công mất ít lâu, cũng thấy con số 60p00. Vậy thì ông N. V. Sinh, tác-giả bài Lo tết tính lầm rồi. Song cũng không phải là ông N. V. Sinh lầm, bức thơ ấy là của Lý Toét viết, thế thì chính là Lý Toét tính lầm. Có thể mới là Lý Toét. Mà ông độc-giả đó cũng lẫn lộn như Lý Toét quách, vì nếu cụ Lý Toét tính lầm, thì cũng chẳng khác gì bảo Lý Toét bỏ đôi giấy ở đi?

Nhưng của đáng tội cũng hơi oan cho Lý Toét.

Pháo đùng mà... cũng si!

Ngay trong trang pháo P.H. đốt ngày hôm nay cũng đã có một chiếc pháo si, mà lại là một chiếc pháo rất lớn, chiếc pháo đùng. Chiếc pháo ấy chính là của Nhất-đạo-Cạo (trang 28).

Nguyễn Nhất-đạo-Cạo có thử một bức thư «Cung chúc tân niên» (恭祝新年) để mừng độc-giả.

Ông đồ viết câu đối vừa đối lại vừa ngong, viết nhầm là (供 粥 辛 瀝) (cung (供) cấp, chùc (粥) cháo, lán (辛) đắng, liên (瀝) sen).

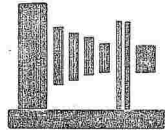
Chẳng lẽ mình là Hàn-lâm lại đi mừng một bức tường đối độc như thế? Nhưng làm thế nào bây giờ, chậm quá rồi, còn biết làm sao được?

Sau nghĩ đi nghĩ lại thì bức tường có một nghĩa rất buồn cười. (không ngờ ông đồ mà lại tham! Bốn chữ Cung chúc tân niên (tên ra thì nghĩa là: hieu độc-giả một bát cháo nấu bằng hạt sen đắng. (Có lẽ ông đồ hiểu biết rằng mình vẫn nấu chè đậu đen cho độc-giả).

Bạn lịch mà thành miếng trâu thì cũng chẳng nên trách ông đồ ngong nữa.

Nhất-đạo-Cạo
Hàn-lâm đi... đi
Tạm ứng hân
Hàn-lâm kiem... phở

NEU NGAI MUON CO NHUNG BUC ANH DEP, CO TINH THAN, CO MY THUAT, VA BEN NUOC THI XIN LAI

HIỆU ẢNH TỰ-SỐ

31, đường Francis Garnier — HANOI

(Chở xe Điện, Bờ-bò đỏ)

GIÁM-ĐỐC THƯƠNG-MẠI: NGÔ VI-TỰ
GIÁM-ĐỐC CHUYÊN-MÔN: PHẠM-SỐ

Tốt-nghiệp nhiều trường giấy ảnh Pháp.
Được nhiều bằng khen và mẽ dạy ở Paris.

NGAI NÊN LẠI XEM ẢNH CỦA BẠN - HIỆU CHỤP VÀO

- Giấy than
- Giấy bạc
- Giấy mùi

Nhân dịp tân-xuân, từ nay đến 31 Mars 1934 giá tiền chụp vào các giấy kể trên, sẽ tính không đắt hơn giá ảnh thường máy.

35 con thiên lý mã tái thê

Đời văn-minh bao nhiêu, lại sinh ra lỗi sự lạ chuyện kỳ bấy nhiêu !

Quý ngài hay đi ngang qua Đà-thành (Tourane) hỏi « Ông Võ-văn-Đạt đường Avenue du Musée thi biết » nhà ông có nuôi nhiều : lục thương gọi là hiệu xe vàng đỏ.

Mỗi ngày chạy hai chuyến :

Sáng 4 h 30, trưa 11 h 30. Từ Tourane — Nhatrang có chi diêm hiệp cách vệ-sinh, định giá cả phải chăng. Hễ quý ngài cần dùng việc gấp tin bản hiệu ở Tourane biết trước thì sẽ có xe chạy suốt tới cấp kỳ.

Nên chú ý. — Chúng tôi chưa có độc-quyền lên rước hành khách trên xe lửa. Vậy các ngài bước xuống tàu, ra ngoài gare sẽ có Contrôleurs chúng tôi rước về hội quán.

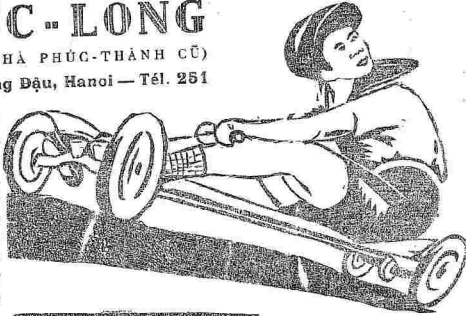
VÕ - VĂN - ĐẠT

BÁN TẠI NHÀ ĐÓNG ĐỒ GỖ CÁC KIỂU TÂN THỜI

PHUC - LONG

(TỨC LÀ NHÀ PHỤC-THÀNH CŨ)
43, Phố hàng Đậu, Hanoi — Tél. 251

Chỉ có: 3 \$ 50
mà có thể làm cho trẻ con được mạnh mẽ, cháu tay cứng cáp, tinh thần sung khởi tức là mua một cái xe **AUTOFORT** (là một thứ đồ chơi thể thao).

MUA BUÔN TỰ 10 CÁI TRỞ LÊN CÓ GIÁ RIÊNG

ĐAU DẠ DÂY Phòng tích

Ăn chậm tiêu, no hơi hay ợ, đau bụng dưới, có khi đau xuyên cả sang lưng, trăn cả lên ngực, lâu dần da mặt vàng, da bụng dày, là bởi khi tích lại làm cho đau từ tung, như thế chỉ uống vài gói thuốc này sẽ thấy nhẹ ngay lập tức, rồi dần dần khỏi hẳn. Thuốc đau dạ dày và phòng tích này đã nổi tiếng là hay nhất không còn có thứ nào hay hơn được, ai đã uống qua đều công nhận là thần-dược.

Mỗi gói giá 0 \$ 40

' LẬU KINH NIÊN Giang mai

Lậu mới mắc ra mủ nhiều, buốt, tức chỉ uống vài ve thuốc lậu con Phường số 19 là nhẹ ngay, rồi khỏi hẳn, giá mỗi ve 0 \$ 60. Ai đã thanh kinh niên, sáng dậy có mủ, đi tiểu vẫn đục thì uống thuốc lậu số 20 cũng 0 \$ 60 một ve, sẽ chóng khỏi rất nọc không hại sinh dục.

Tin-la, 10 loét, chỉ có thuốc giang-mai hiệu con Phường là chữa khỏi chắc chắn mà vẫn đi làm được như thường.

Mỗi ve giá 1 \$ 00

KIM - HUNG DƯỢC PHÒNG

81, Route de Huế — HANOI

PULLOVERS CHEMISETTES DE TENNIS CỤ' - LẬP

GIÁ HẠ !! KIỆU ĐẸP !!
BÁN BUÔN, BÁN LẺ

XIỀNG ĐỆT
61, Rue de la Soie
HANOI

VIÊN - ĐÔNG TÔN - TÍCH HỘI

Công ty vô danh' lùn vốn 4.000.000 phật-lãng
một phần tư đã góp rồi

Hội đặt dưới quyền kiểm-sốt của Chính-phủ Toàn-quyền Đông-Pháp
Bảng-bạ Hanoi số 419

Tổng - cục ở Hanoi — 32, phố Paul Bert — Giấy nói số 392
Sở - Quản-lý ở Saigon — 63, Bd. Charner — Giấy nói số 1099

BẢNG XỔ SỐ HOÀN TIỀN THÁNG DÉCEMBRE 1933

Mở ngày thứ ba 30 Janvier 1934 ở sở Quản-Lý tại số 68, phố Charner Saigon do ông Pierre Allison Quản-Lý Viên-Đông-Tôn-Tích Hội. tại Đông-Pháp chủ tọa, ông André Hagen và ông Trương Vinh Việt Đốc-Pháp chủ tọa, ông André Hagen và ông Trương Vinh Việt Đốc-Pháp chủ tọa.

XỔ SỐ	SỐ PHIẾU ĐÃ TRÚNG	TÊN HỌ NGƯỜI CÓ PHIẾU TRÚNG
Lần mở trước trúng: 5.000\$	10.897	Phiếu này chưa có ai mua
Lần mở thứ hai trúng: 1.000 \$	2.164 ^A	M. Kong Chione Avocat Cambodgien Phnom Penh Trúng lĩnh 200 \$ ve
	2.164 ^B	Phiếu này không hoàn lại vì tiền tháng chưa đóng.
	5.164	M. Nguyễn-văn-Thân Mécanicien P. T. T. Saigon Trúng lĩnh 1000 \$ ve
Lần mở thứ ba khôiphải đóng tiền	577	An Khôn Compradore Descours et Cabaud Saigon Phiếu này đã đóng 300 \$ được hoàn lại ngay 1.270 \$
	35.77	Phiếu này không được miễn trừ vì không đóng tiền tháng.
	6.577	Phạm Nhân Débitant de la SICA Faifo Phiếu miễn trừ có thể đổi lấy ngay ra được là 502 \$

Kỳ mở số sau định vào ngày thứ ba 27 Févries hồi 1934 hồi 11 giờ 15, tại số Tổng-cục 32, Rue Paul Bert Hanoi.
Món tiền hoàn về cuộc xổ số to nhất kỳ tháng Février 1934 định là 5.000 \$.

Thuốc lá Phalène tuy rẻ tiền, nhưng nhiều người thích dùng hơn cả. Vì thuốc này đã thơm, hút không rảo cò.

At lữ được 50 bao không thuốc lá hiệu CON BƯỚM mang lại nhà Nam-Long số 30 phố hàng Bưởi dài lấy một cuốn lịch lâu dài đẹp.

THÂN HỘ PHÔI

Là một thứ thuốc có mấy ông thầy thuốc có danh tiếng mới phát-minh ra, chuyên-trị hết thảy các chứng bệnh phổi, đau phổi, rạo phổi, trẻ ngực, đau ngực, ho đờm, ho khan, ho ra huyết, ho lâu thành lao, mất tiếng, ngứa cổ, đau cổ, nóng trong cổ, sưng thớ, vãn vãn.

Đầu ông, đầu bà, già, trẻ đều dùng được cả, có nhiều giấy của các thầy thuốc chứng nhận là một môn thuốc trị phổi rất hay, và các nhà dùng thấy hiệu nghiệm khen ngợi.

Giá mỗi lọ 1 \$00, mỗi tá 10 \$00

Hội tại: M Nguyễn-xuân-Dương, viên thuốc Lao-Long số 1 hàng Ngang Hanoi

CÁC CÔ ĐÀU, NGƯỜI ĐI HÁT

TỬ NÀY PHẢI BIẾT ĐỦ CÁCH SAU NÀY MỚI ĐƯỢC ĐI HÁT...

Phải hát cho hay, đánh trống cho đúng, bầu được tiếng lòng cô-đầu, phải bài-bác các cô-đầu rựa và các quan-viên bấy.

Phải biết cách hát có-đầu của cô-nhân, phải bài-trừ cách chơi về v-nghĩa của các cây tiền... Nói tóm: Phải đủ tư-cách mới tránh được điều hay, vậy kể từ 2-12-33 này phải xem ngay cuốn: "Học đàn bầu và bình-phẩm lối hát có-đầu xưa nay". Mỗi cuốn bán, của Cường-Sỹ soạn. Giá đặc biệt 0 \$30. Bán tại nhà xuất-bản: « NHẬT-NAM THƯ-QUÁN, 104, hàng Gai, Hanoi ». Ở xa thêm cước gửi 0 \$15 (Contre Remboursement là 0 \$60).

TUYỆT NỌC

Lậu và Giang-Mai!!!

Phải bệnh này chữa chưa được rứt nọc, đi độc còn lại, thực đều làm việc nhọc, nặn ra tí đỉnh dinh hoặc mù, nước tiểu khi trong khi vàng lẫn vẩn đục. Nhói ngứa trong ống tiểu-tiểu v.v. mà bệnh Giang con lại thấy đất thịt mới xương, mới mụn con như muỗi đốt v.v. chỉ dùng một 2, 3 hộp, nặng 4, 5 hộp là khỏi ngay. Tên gọi thuốc Kiên Tinh Tinh (triet nọc Lậu Giang) giá 1p.50 một hộp.

Thiên trụ!!!!

2 hôn ngoại thân, hôn to, hôn bé, xưng hạ nang, dùng 1, 2, 3, 4 lọ.

Bé cũ lâu, mới là hai hạt co lên bằng nhau ngay, giá 0p60 một lọ 6p. 12 lọ.

BÌNH-HƯNG
88, phố Mã Mây, Hanoi
GIẤY NÓI: 543

SOLDE APRES INVENTAIRE
Trench coat soie imperméabilisée triblé..... 13\$00
TAN-MY 91, rue de la soie, Hanoi

BUÔN Áo CỤ-CHUNG
VỪA ĐƯỢC NHIỀU LẠI
VỪA ĐƯỢC TIẾNG
LÀ BUÔN HÀNG TỐT

HIỆU DỆT
CỤ-CHUNG
100, Rue du Coton, Hanoi

Hội Vạn-Quốc Tiết-Kiệm

HỘI NẠC DANH PHÁP

đề Tổng-biếp tư-bồn dưới quyền kiểm soát của quan Toàn-Quyền Đông-Pháp

Quản-lý cõi Đông-Pháp: tại tòa nhà của Hội 26 đường Chaigneau Saigon
Cộng tới là hội tư pháp cầu hơn hết ở Đông Dương, có đủ bảo đảm chắc chắn cho người mua phiếu, vì:

VỐN CỦA BÀN HỘI: 1.000.000 lượng bạc Thượng-Hải và 8.000.000 quan tiền Pháp
NGHĨA LÀ 1.500.000 đồng bạc Đông-Pháp, đều đóng đủ cả rồi.

SỐ DỰ TRÙ CỦA BÀN HỘI: Có Nhà nước kiểm soát để giữ sự chắc chắn cho công cuộc của Bàn Hội làm bèn cõi Đông-Pháp: 883.744,78 đồng bạc Đông Pháp từ ngày 30 Juin 1933.

SỐ DƯ TRÊN NÀY TÍNH RA LÀ: NHÀ HỘ Ở ĐÔNG PHÁP, nhiều cổ phần như: VILLE D'HA NOI, INDOCHINE 1926, PORT DE COMMERCE, vãn vãn...

CÒN MỘT SỐ DỰ TRÙ BIỆT NỮA LÀ: tư sản của hội ở Đông Pháp mà không có tính vào số dự trữ trên này.

HỘI VẠN-QUỐC TIẾT-KIỆM

Có nhiều chi ngành, và đầu đầu cũng trùng biệt số chính là:
SOCIETE INTERNATIONALE D'EPARGNE hay là
INTERNATIONALE SAVINGS SOCIETY (Bằng tiền Anh)

Vi thể nên những người mua phiếu tiết kiệm của Bàn-hội không những có đủ bảo đảm vì vốn của Bàn-hội nhiều và có đủ số dự trữ bù hoặc nhà nước bắt đóng đủ mà vì Bàn-hội lại còn số dự trữ riêng đã kể trên đây.

CÁCH THỨC GÓP VỐN NHANH VÀ TIỆM HƠN HẾT
Có hai hạng phiếu, một hạng đóng tiền trong 5 năm và một hạng đóng trong 10 năm tùy theo ý mình chọn lựa, và hết năm thứ 8 hay năm thứ 12 sẽ được hoàn lại nguyên vốn là cùng.

Các phiếu của Bàn hội đều phân ra làm 1687 bộ được đủ cước xđ số hoàn lại nguyên vốn hàng tháng.

Một tháng Bàn-hội hoàn nguyên vốn một bộ trong 1687 bộ. Các phiếu có trong bộ trung ra, đều được hoàn lại nguyên vốn cả, miễn là tiền tháng đóng đủ là được.

Về tháng Janvier 1934 thì bộ số 516 đã xđ trúng. Trong bộ này có 8 số được hoàn ngay nguyên vốn và không phải chờ đợi lâu là gì c..

XIN KÕI SÁCH ĐỀU-LỆ TẠI PHÒNG VIỆC CỦA BÀN HỘI: SAIGON

PHOMPENH
94, Đường Gallieni
HANOI
26, Đường Chaigneau, 26
HANOI
33, Đường Francis Ganier

Bàn-hội cầu dùng nhiều người có chứng chỉ để, làm Đại-lý hay giúp việc quảng cáo cho Hội.

BỒ-HỮU-HIỆU

TAILLEUR DIPLOMÉ DE L'ECOLE INTERNATIONALE DE COUPE DE PARIS
N° 41 Rue du Chanvre — HANOI

Coupe et façon impeccable et soignée adaptée à toutes anatomies. Aucune augmentation sur les prix courants

MẶN NGUYỆT KHAI HOA
đòi cho được?
RƯỢU CHÔI HOA KỲ
nhỏ sau ngày mới quý.

TẮM SONG, CAO SONG
hỏi cho được?
PHÂN « CON GÀ »
Soa vừa trắng, mát, thơm,
lặn rơm, khỏi ngứa, tốt hơn
các thứ phân khác nhiều

Mang cho xe phở nhẹ nhàng,
Mang lại AN-THÁI của sang như lời,
Chắc bền giá cũng được bời.

Chỉ có hiệu AN-THÁI làm được xe đứng như xe « Verneuil » vì sau khi số 57 tại cầu Bưởi đã mua được các dụng cụ công làm xe mà bền-hiệu lại cam đoan là công châu và đẹp hơn, hiện đã có tang chứng, xin mời các ngài lại xem qua sẽ rõ.

Đầu đủ đồ phụ tùng xe kéo và chambre, lốp. Có 23 mẫu vải dùng để lợp mái, đóng tựa và cái housse xe nhà và xe ô-tô.

Nhện lợp mái và cái housse xe ô-tô.

Đông và chứa các xe nhà, xe hàng, xe ngựa và xe bò.

AN - THÁI

53 2. Phố Nguyễn-trung-Hiệp, HANOI
tức là phố Hàng Gai số 41 vào ngõ Gia-nghư

CÁC BẠN NÊN MUA NĂM

và số động cho nhiều người mua năm

Tờ báo số đi tháng
lưu người viết đến người đọc.
Lợi cho cả hai bên

Một cái tính nhỏ đủ tỏ rõ: mua lễ 52 số = 3 \$64. Năm năm 3 \$ Lợi 0 \$64 với 0 \$36 Phụ-trương vì chỉ lợi 1 \$00 nghĩa là được trừ 30% (không kể các lợi quyền khác nữa).

THÊM MỘT HẠN NỮA

Trước đã định đến 31 janvier này thì hết hạn nhận con đối dự thi. Nay xét ra ban ấy quá ngắn, nên Trá-hoa nữ-sỹ đã thương-lương cùng chủ nhân, gia hạ đến đến xuân năm Giáp-Thất nghĩa là vào cuối tháng Mars 1934, để các nam - nữ văn-sỹ, sau khi thi thữ.

« Thì mới đưa hành cầm đổi đở

Nên con phảo rở bánh chưng xanh ».

Có đủ thì giờ hưởng thụ, trước là thường xuân sau là khởi phụ học nhà cho người khuyến lễ làng văn.

« Nữ tử nam thanh ai chẳng biết ăn Bã, mặc Kinh chụp hình Hương-Kỳ? »

TRÁ-HOÀ NỮ-SỸ
88, Phố hàng Trạng, Hanoi, lại cáo

Khí hư Bã là con gái ra khí hư, bạch trọc, bạch đới, kinh kỳ hay đau bụng (đau dạ con) chậm đường từ trẻ, dùng thuốc số 14 giá 0 \$30 một hoàn và số 15 giá 1 \$50 một hộp sẽ khỏi.

Tuyệt nọc Bệnh tình chưa rứt nọc như lâu thì: qui đầu tốt dinh, ra giải gá, tình thảng buồn trong ống đái, nước tiểu trẻ trong lúc đặc như tiêm-la thì: mây da dạt thịt, nước dục mới cốt, mình mây phát sang, dùng thứ số 17 giá 1 \$50 một hộp sẽ hết. Thuốc này vừa sát trùng, tiêu độc vừa kiên lĩnh, bổ thần tráng dương.

ĐỨC-THỌ-ĐƯỜNG

241, Route de Huế, 241 - Hanoi

SOLDE APRES INVENTAIRE
Trench coat soie imperméabilisée triblé..... 13\$00
TAN-MY 91, rue de la soie, Hanoi

KÍNH MỜI
CÁC ÔNG, CÁC BÀ, NHÀ QUÊ, KẺ CHỢ

TẤT CẢ LẠI MUA THUỐC TẠI HIỆU

PHARMACIE CHASSAGNE

59, Rue Paul Bert — HANOI

Nhân dịp tết, bản hiệu có nhiều quà
rất quý để biếu các quý khách mua
thuốc của bản hiệu từ một đồng trở lên.

ĐĨA HẠT, VÍ-ĐA, NƯỚC HOA, ĐÔNG
HÓ, TÚI TIỀN, BÚT MÁY, BÚT TRÌ
MÁY, ĐỒ CHƠI CHO TRẺ CON V.V...

BẮT ĐẦU TỪ 19 THÁNG CHẬP TA CHO ĐẾN RÁM THÁNG RIÊNG

NHỮNG NGÀY ẤY CÁC QUÝ KHÁCH NÊN ĐẾN
MUA THUỐC CẦN DÙNG BÈ LẤY QUÀ BIẾU.

TRONG DỊP TẾT QUÝ - KHÁCH NÊN UỐNG

RƯỢU BÓ VIN 33.500. 2\$10 một lít

Nếu quý khách muốn dùng rượu nho cũ
rất quý để thết khách trong dịp Tân-
xuân thì nên đến hiệu Chassagne mua
rượu quý của nước Pháp như sau này

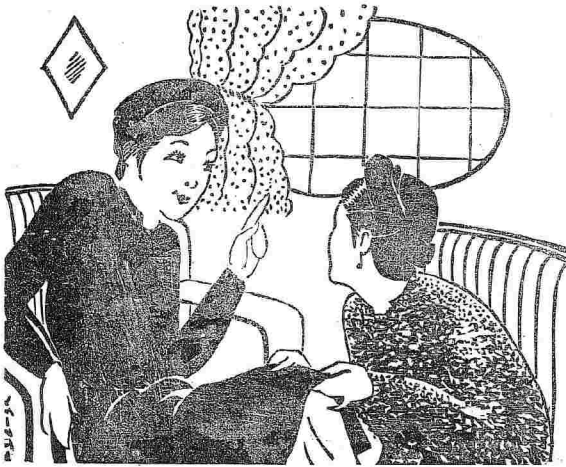
VIN DE QUINQUINA... 2\$25 một lít

VIN DE BANYULS... 1\$85 một lít

MỘT BỨC ẢNH VỀ CUỘC NGHỀNH GIÁ TẠI SỞ RƯỢU VĂN - DIỄN

ĐỨC BAO - ĐẠI NGŨ Ở TRÊN CAO - LẤU NỀM RƯỢU VĂN - DIỄN
 Bên tay phải Hoàng-thượng là quan cố Toàn quyền Pasquier, tay trái là quan Thống-sứ Tholance

CÂU CHUYỆN MỸ-ĐÀM CỦA HAI CÔ HIẾU-NỮ

Cô Thanh : Cái áo nhung chị mặc sao trông đen và đẹp thế? Em định mua một cái như của chị mà không biết cách chọn nhưng thế nào cho khỏi nhầm.

Cô Hương : Mua nhung khó lắm nếu xem mặt phải thì hay nhầm. Phải xem mặt trái thấy nhỏ mặt và đen mới thực là nhung tốt.

— Thế còn mép gì?

— Nếu mua nhung mà xem mép lại càng nhầm nữa, vì bất cứ nhung xấu hay tốt người ta muốn dệt mép gì cũng được.

— Nhưng này chị mua ở đâu?

— Ở mấy hiệu Bombay và các hàng bán tơ lụa ở phố hàng Ngang, hàng Đào đều có bán cả. Song có một điều cần nên nhớ kỹ là khi đến mua thì phải hỏi thử nhưng nào của hiệu MATIN mới thực là nhung tốt.

Hỡi ai cùng bạn má hồng!
 « MATIN nhưng tốt » mua đừng thử xem!!!
 Hàng toàn tơ, rất đen, chặt tuyệt!

Mặc đã sang lại đẹp lại bền.
 Mịn-màng là vẻ thùy-quỳn!
 THANH HƯƠNG xữ-ữ.

QUÝ NHÂN TÂM QUÝ VẬT

Quý khách với quan sang
 Ra vào đông như hội
 Sắm sửa có bạc ngàn
 Nữ trang cùng châu ngọc
 Người Pháp lẫn người Nam
 Thầy điều được như ý
 Tại hiệu con RỒNG VÀNG
 Của ông Đồng - Nguyễn - Thái
 Đôn chín phố hàng Ngang

Hanoi 1954

**THÉ AU
GOBELET
LIÊN TÂM**

LAPUBLICITÉ
TANLOC

CHÈ CÔC LIÊN TÂM

HIỆU SINH-KY

Số 51 Phố Hàng Ngang - HANOI

Chè cóc tặng mỹ nhân

Rõ ràng trong ngọc trắng ngà,
Đào-nguyên lạc lối đầu mà đến đây.
Ngắm u, người kỹ hầu này,
Không duyên hờ để vào tay ai cầm.

KHUC-GIANG

